วิดีโอทีวี จัดทำโดยทีมงาน วางตลาดทุกวันที่ 5 ■ 15 ■ 25 ■

เพ็ญพักตร์

ราย 10 วัน ฉบับที่ 132

◆ คนางค์ ชาญชลกุล
นางแบบสาวหุ่นน่าลุ้น... ให้ล้ำลึก

◆ ขวัญภิรมย์ หลิน
ทำผ้าหลุด.. ให้ดูเต้า--
รีบเปิดเข้าไปดู

◆ เรื่องลับ-รักเร้นของผู้อ่าน...
`ประสบการณ์เซ็กซ์ ชาย-หญิง´
เชิดฉิ่งกันยังไงอ่านดูได้...รับรองมันส์...

30.

เจาะเปลือก
สาว
ญี่ปุ่น

สวย-ใส-น่ารักแบบวัยรุ่น

เจาะเปลือก
สาว
ญี่ปุ่น

นากิซ่า ซากุราอิ

◆ สวย-ใส-น่ารักแบบวัยรุ่น

ระยะหลัง ๆ นี้ คอลัมน์ *เจาะเปลือกสาวญี่ปุ่น* ของ *เพ็ญพักตร์* มักจะได้ภาพน่ารัก ๆ แบบไอโนเนะของสาว ๆ วัยรุ่นญี่ปุ่นมาฝากให้แฟน ๆ นักอ่านที่รักยิ่งทั้งหลายได้อิ่มเอมสายตา และซาบซ่าในอารมณ์ ซึ่งเชื่อเหลือเกินว่า..คงเป็นที่สบอารมณ์ของมิตรรักนักอ่านแน่ ๆ

สำหรับ ฉบับนี้ ขอนำภาพของดาราวิดีโอเรทอาร์-เอ็กซ์ และนางแบบสาววัยเอ๊าะที่มีชื่อว่า *นากิซ่า ซากุราอิ* มาลงให้คุณได้ทัศนาเรือนร่างของเธอกันอย่างเต็ม ๆ ตา ด้วยสัดส่วนชวนวาบหวิว 33-23-36 แม้ว่าหน้าอก-หน้าใจของเธอจะไม่ใหญ่นัก แต่ความสดใสของสีตรงมณีเม็ดน้อยตรงยอดอก...ก็เร่งเร้าความสนใจได้ไม่น้อย

ไม่อยากฝอยอะไรให้มากความ...เอาเป็นว่า ดูให้ซาบซึ้ง กันเลยดีกว่า

P

เพ็ญพักตร์

นิตยสารเพื่อความงาม
แห่งสรีระและสาระบันเทิง

ฉบับ 132

♦ ฉบับที่ 53 ประจำวันที่ 15 มิถุนายน 2536 ♦

บ.ก. ขอก่อน

2536

■ *พบกันอีกครั้ง*

10 วัน สำหรับใครบางคนในการรอคอย คือเวลาที่แสนจะนานเสียเหลือเกิน...นานเสียจนแทบทนไม่ได้ เพราะสิ่งที่เขาได้รอคอยนั้น บางทีเป็นสิ่งซึ่งสำคัญมากสำหรับเขา--แต่สำหรับบางคนการรอคอยสำหรับเขา ดูเหมือนจะเป็นสิ่งที่ไร้สาระ...และไม่น่าใส่ใจเท่าไหร่นัก

แต่การรอคอยจะสำคัญหรือไม่นั้น คงต้องสุดแท้แต่ว่าบุคคลแต่ละคนจะรู้สึกอย่างไรกับสิ่งที่ตนเองรอคอย เรื่องอย่างนี้เขาเรียกว่า...นานาจิตตัง

เคยมีนักอ่านหลายต่อหลายท่านเขียนจดหมายมาถึงผมบอกเล่าถึงความรู้สึกต่าง ๆ ในการรอคอย...ที่ต้องนั่งรอว่าเมื่อไหร่นะระยะเวลา 10 วัน จะเวียนมาถึงเสียทีที่จะได้อ่าน *'เพ็ญพักตร์'* แล้วก็ตำหนิติติงว่า..ทำไม *'เพ็ญพักตร์'* ถึงไม่ทำให้ออกเป็น *รายสัปดาห์* ไปเลย แทนที่จะเป็น *ราย 10 วัน* อย่างที่เป็นอยู่นี้ ขอย่นเวลามาอีก 3 วันก็ยังดี ฯลฯ

ผมเองรู้สึกดีใจอย่างยิ่ง ที่นักอ่านท่านนั้น ๆ มีความรู้สึกพิเศษ ๆ กับ *'เพ็ญพักตร์'* จนคิดว่า *ระยะเวลา 10 วัน* เป็นการพบกันที่ค่อนข้าง..ช้าไป--แต่ในทางกลับกันนั้น พวกเราชาว *'เพ็ญพักตร์'* ทุก ๆ คนกำลังมีความรู้สึกว่า ระยะเวลา 10 วัน ในการจัดทำต้นฉบับของ *'เพ็ญพักตร์'* นั้น ช่างเร็วจี๋...ด่วนจี๋เสียเหลือเกิน ทุกคนปั่นงานกันแทบไม่มีเวลาว่างให้นั่งหายใจเลยทีเดียว แต่ทีมงานทุกคนไม่เคยบ่นเลยสักครั้ง พวกเขาจะรู้สึกยิ้มแย้มยินดีที่สามารถปิดต้นฉบับให้ทันตามกำหนดได้ และจะยิ้มกว้างมากขึ้นเมื่อเห็นหนังสือถูกตีพิมพ์เป็นรูปเล่มออกมา อาจบอกได้อย่างเต็มปากเต็มคำว่า...สิ่งเหล่านั้นทำให้พวกเขาลืมความเหน็ดเหนื่อยไปหมดสิ้น เพียงแค่ได้เห็นผลงานที่พวกเขาทำ...เสร็จเป็นรูปเป็นเล่ม พร้อมจะนำไปวางจำหน่ายให้บรรดานักอ่าน ทั้งขาประจำ และไม่ประจำทั้งหลาย ได้ซื้อหาเอาไปอ่านกัน

เมื่อมีจดหมาย ติ ชม หรือแม้แต่ต่อว่าเข้ามายังบริษัท ทุกคนจะเวียนเทียนอ่านจดหมายกันอย่างมีความสุข พร้อมทั้งหยิบยกเอาเรื่องราวต่าง ๆ ที่นักอ่านเขียนมาในจดหมาย...เอามานั่งคุยกัน อะไรที่นักอ่านบอกว่าดีอยู่แล้ว...พวกเขาก็พยายามปรุบปรุงให้ดียิ่งขึ้น อะไรที่นักอ่านบอกว่ายังไม่ดี...พวกเขาก็จะหาข้อสรุปออกมาว่า ยังไม่ดีตรงไหน ควรแก้อย่างไร? เพื่อทำให้นักอ่านพึงพอใจมากกว่าที่เป็นอยู่...ยิ่งดีมากขึ้นเท่าไหร่ ก็ยิ่งทำให้พวกเขาเหล่าทีมงานของ *'เพ็ญพักตร์'* รู้สึกยินดีมากขึ้นไปตามจำนวนคุณภาพซึ่งเพิ่มมากขึ้น ๆๆ

ครับ...ไม่ว่าจะ ผม หรือทีมงาน พวกเราทุกคนต่างก็พยายามผลักดันให้ *'เพ็ญพักตร์'* ออกมาให้เร็วที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้อยู่แล้ว และไม่เพียงแต่ให้ *'เร็ว'* แล้ว เรายังพยายามรักษาและเพิ่มคุณภาพให้มากขึ้นไปอีกด้วย เพราะนี่เป็นสิ่งเดียวเท่านั้นที่เราสามารถตอบแทนให้รักษาและเพิ่มคุณภาพให้มากขึ้นไปอีกด้วย เพราะนี่เป็นสิ่งเดียวเท่านั้นที่เราสามารถตอบแทนให้แก่คุณ ๆ ได้

รอพบกันใหม่ในอีก 10 วัน

นพดล รณชัย

บรรณาธิการอำนวยการ : *นพดล รณชัย* **บรรณาธิการบริหาร** : *คมกริช พิชิตนารี*
หัวหน้ากองบรรณาธิการ : *ศักดา ท่าพระจันทร์* **ผู้ช่วยหัวหน้ากองบรรณาธิการ** : *พงศ์สิทธิ์ พิชิตศึก*
กองบรรณาธิการ : *ต่อง ริลลกาล, กระดังงา, มาลีรัตน์ พักตร์พริ้ง สนามเทศ, โฟโต้รีน, เปลก เข็มพิศ, ลารีน ราชาลา*
พิสูจน์อักษร : *นัส, แอ็ม.*
จัดทำรูปเล่ม : *ไกร, ตั้ว, ตัน*
สถานที่ติดต่อ : *ตู้ปณ. 130 ดุสิต กรุงเทพฯ 10300*
เพ็ญพักตร์ : รับพิจารณา *บทความ, นวนิยาย, เรื่องสั้น, สารคดี, สกู๊ป, เรื่องแปลทุกประเภท*
ที่มีแนวสอดคล้องกับนิตยสาร เรื่องที่ได้รับการตีพิมพ์จะได้รับค่าตอบแทนตามความเหมาะสม

สาวอกไดนาไมต์

งสาวผู้นี้กำลังหวาด
ย่างหนัก เมื่อหน้าอก
อได้ขยายตัวเพิ่มขึ้น
ที ถึงขนาดที่ว่ายืน
ไม่ได้ เธอเองได้แต่
หารย์

เนท ปีเตอร์ สาวอก
กิมหึมาขนาดน้อง ๆ
คือ มีขนาดถึง 65
รือ 162 เซนติเมตร
หญ่ของอกเธอนั้นยัง
ารถที่จะหยุดยั้งมัน
จนตัวเจ้าของเต้าเอง
ารวิตกจริตว่า สักวัน
จะระเบิดตูมเหมือน
วรรค์

วามมโหฬารใน
อง *สาวเจเนท* แห่ง *เมือง ลอฟฟ์ตั้น ออสเตรเลีย* คนนี้ เริ่มมาตั้งแต่เมื่อเธออายุได้ 14 ปี ขนาดของอกเริ่มที่จะส่อเค้ามีความใหญ่โตขนาด 36 คัพ ดี พออีกสองปีมันเริ่มขยายมาเป็น 44 นิ้วหรือประมาณ 112 เซนติเมตร ซึ่งในตอนนั้นเธอบอกว่าเธอภูมิใจในหน้าอกหน้าใจของเธอมาก เธอชอบวิ่งโตงเตงโดยไม่ยอมใส่ยกทรงไปโรงเรียน ทำให้หนุ่ม ๆ รอบข้างน้ำลายหกเรี่ยราดไปตาม ๆ กัน

แต่แล้วความภูมิใจในความใหญ่ได้หดหายลงไป กลายเป็นความขยาดต่ออวัยวะส่วนนี้ เพราะเธอต้องเปลี่ยนขนาดยกทรงถึง 12 ขนาด ในระยะเวลาเพียงไม่กี่เดือน พออายุ 21 ปี อกของ *เจเนท* ได้ขยายไปมากกว่า 52 นิ้ว หรือ 125 เซนติเมตร ซึ่งเธอเองไม่ทราบสาเหตุของการขยายของเต้าทั้งสองนี้เหมือนกันว่ามาจากเหตุผลกลใด แม้กระทั่งบรรดาแพทย์ชั้นนำทั้งของอังกฤษและออสเตรเลีย ต่างก็พากันกลุ้มอกกลุ้มใจปวดหัวไปตาม ๆ กันเนื่องจากพวกเขาเองยังตรวจไม่พบสาเหตุอันชัดเจน เพียงแต่สรุปในชั้นต้นได้ว่าร่างกายของเธอผลิตฮอร์โมนอันมหาศาลเกินไปทั้ง ๆ ที่ควรจะหยุดไปได้แล้วในช่วงวัยรุ่นเมื่ออายุ 18-19 ปี แต่ฮอร์โมนของเธอกลับไม่หยุด นอกจากนั้นแพทย์ยังแนะนำว่า หน้าอกของเธอควรจะได้รับการรักษาอย่างถูกต้องไม่เช่นนั้นแล้ว..อกของ *เจเนท* อาจจะระเบิดมาได้ในวันดีคืนดี

สาวเจเนท ได้กล่าวว่า *"ฉันกลุ้มใจกับอกของตัวเองมาก ๆ ไม่รู้จะทำอย่างไรดีแล้ว หมอเองบอกว่ามันมีโอกาสสูงมากในการระเบิด ฉันเองรู้ดีว่ามันกำลังปริออกมาทุกขณะ ถ้าขืนมันระเบิดขึ้นมาเพียงข้างเดียวละก็ฉันตายแน่ ๆ ใหญ่ขนาดนี้ฉันยังแทบจะล้มทั้งยืนเพราะมันหนักมาก"*

มีผู้เชี่ยวชาญบางคนให้ความเห็นว่า *"การทำศัลยกรรมใหม่ไม่ใช่ทางออกที่ดีที่สุดสำหรับเธอ ผมหวังว่าธรรมชาติจะช่วยให้มันหยุดลงเอง และห้ามนั่งเครื่องบินเพราะจะเกิดการเปลี่ยนแปลงของความดันอากาศอย่างรวดเร็ว ซึ่งอาจเป็นส่วนหนึ่งที่จะไปเร่งให้มันระเบิดเร็วยิ่งขึ้น"*

ฝ่ายแม่สาวอกโต บ่นออกมาอีกว่า *"อกนี่มันเป็นตัวทำลายความสุขของฉันจริง ๆ ทั้งจะกิน จะเดิน จะยืน หรือนั่ง โดยเฉพาะตอนนอนยิ่งแล้วใหญ่เพราะฉันจะนอนโดยใช้ท่าเดิม ๆ ไม่ได้อีกแล้ว มันเจ็บปานจะขาดใจ"*

ของอย่างนี้มีพอดี ๆ

★ สาวผู้นี้กำลังมีปัญหาเรื่อง 'เต้า' เพราะของเธอไม่ใช่แค่ 'ใหญ่' แต่มันกำลังจะระเบิด!

ดีกว่า ขึนมากไปใหญ่ไปแล้ว จะเสียใจภายหลังแบบนี้ ดู อย่าง *แม่สาวเจเนท* ซิเมื่อ ก่อนนี้เคยใช้แก่นกายของ แฟนหนุ่มมาถูไถบริเวณกลาง ของหว่างอก เพื่อเรียกความ เสียวซาบซ่าน ก็มีอันต้อง งดไป เหตุว่า...

'อกจะระเบิดอยู่แล้วจ้า

• เพียง 21 อกเกินอายุ
AGE 21, SIZE 52"

• โรว์..แม่สาวอกไดนาไมต์
AGE 27, SIZE 65"

★ นางสมิงดำ ★

"แม่เสือสมิงคนนี้ ดูท่าเธอจะดุร้ายเอามาก ๆ เลยนะเนี่ย ดูทำท่าทำทางเข้าสิ...ยังกะจะขย้ำใครให้ตายคามืออย่างงั้นแหละ

ไม่รู้ว่าเธอจะแน่จริงหรือเปล่า ถ้าแน่จริงล่ะก็มาสำนักงานเราหน่อยปะไร เสือร้าย แรดดุ ไก่แก่ แม่ปลาช่อน บก.ของเราปราบมาร้อยเอ็ดเจ็ดย่านน้ำแล้ว

แม่สมิงดำสุดร้ายรายนี้จะไปได้สักกี่น้ำเชียว

★ บราเซียร์จิตรกร ★

ขึ้นชื่อว่า *ศิลปิน* หรือ *จิตรกร* ไอ้ที่จะทำอะไรเหมือนชาวบ้านชาวช่องเขาน่ะ..ทำไม่ด้าย..ย..ย เพราะฉะนั้น แต่ละคนมักจะหาไอเดียแปลก ๆ แหวกแนวมาเสนออยู่เสมอ

อย่างภาพที่เห็นอยู่นี่ แม่สาวหุ่นสวยทั้งสามยืนยิ้มอย่างมีความสุข เพราะบราเซียร์ของพวกเธอถูกแต่งแต้มให้เต็มไปด้วยความสวยงาม มีทั้งรูปนก รูปแตงโม รูปหอย (อย่ายักลงต่ำนะท่าน) โดยจิตรกรขมองใส ทำเอาหนุ่มๆ แถวหาดทราย อยากจะเป็นนก แตงโม หรือ หอย (ขอย้ำ..ห้ามยักลงต่ำ) ส่วนตัวของเธอกันทั้งนั้น

ส่วนผม..อยากกินแตงโมของแม่สาวคนกลางนั่นจัง!!

อกจาก
เฟ ทีม
ก็ดูจะ
ใจพระ
งหลาย
รดาแม่
ต่าง ๆ
อยกัน
กมาย
งานนี้
กันทั้ง

งข้าม
ละทำ
ประ-
วซ่า
ฉม
รดา

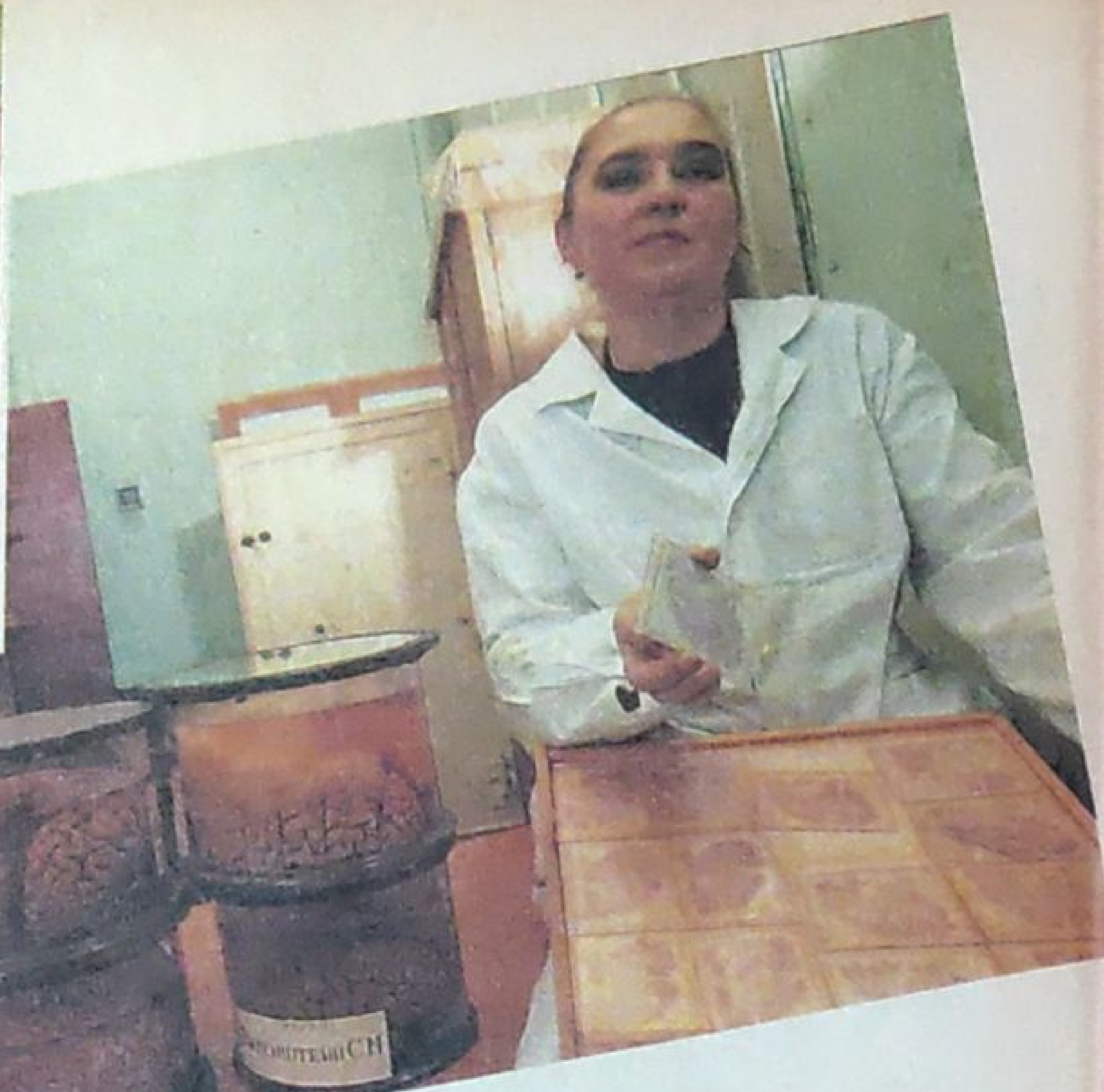

นักย่ำราตรีเชื้อปลาดิบได้ดู

ประก

● กลุ่มพั้งค์ ที่กำลังจัดปาร์ตี้ดื่ม และสูบให้กับความสิ้นหวังไม่มีพรุ่งนี้ของพวกเขา

● สถาบันเกี่ยวกับการค้นคว้าเรื่องมันสมองมนุษย์ ณ ที่นี่มีสมองของ เลนิน,สตาลินและซาซาร์อฟ

● และแน่นอนที่สุดว่า ไม่ว่าหญิงหรือชาย ทุกคนต้องถูกจับถอดเสื้อผ้าออกหมดเหลือแต่กางเกงในเพียงตัวเดียว

● ณ...ที่ซึ่งถังใช้ความรุนแรงที่สถานีรถไฟในกรุงมอสโคว์ จะมีการซื้อขายสาวน้อยรุ่นกระเตาะกันอย่างเปิดเผย โดยเหล่ามาเฟียหนุ่ม ๆ และสถานที่ทำการก็ใช้แถวบริเวณหลังสถานีรถไฟนั่นเอง

● นัตช่า วัย 18 ปี ผู้หวังว่าจะใช้อาชีพเต้นระบำโป๊หากินในอนาคต

สัญชาตญาณดิบ

มอสโคว์... เมืองกินคน

● ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงที่ยอมขายตัวเพื่อหวังเงินอันน้อยนิด ชายขี้เมาที่นอนเกลื่อนอยู่ตามริมถนนหรือสถานที่สาธารณะ เด็กเล็ก ๆ ที่พากันค้นหาเศษอาหารที่ยังจะพอหลงเหลืออยู่ในกองขยะ สิ่งเหล่านี้พบได้ในเมืองที่ครั้งหนึ่งเคยยิ่งใหญ่ ไม่มีใครไม่รู้จัก..มอสโคว์ เมื่อพูดถึงประเทศรัสเซีย..เมืองที่มีประชากรถึง 12 ล้านคน ซึ่งในปัจจุบันนี้นับว่าจะพบแต่ความเสื่อมถอย

Ein Krüppel bettelt vor dem Kasaner Bahnhof. 90 Prozent der Moskowiter leben unterhalb der offiziellen Armutsgrenze

stern

ใครที่รู้จักประเทศรัสเซียย่อมจะต้องรู้จัก *'มอสโคว์'* เช่นเดียวกัน เมืองนี้นับได้ว่าเป็นเมืองอุตสาหกรรมขนาดใหญ่แห่งหนึ่งของโลก เมืองที่มีพลเมืองหนาแน่นถึง 12 ล้านคน แต่ที่นี่คุณค่าชีวิตของคนมีน้อยที่สุด ทุกคนต่างต่อสู้ดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดของตนเอง ใครที่อ่อนแอกว่าย่อมต้องพ่ายตามกฎของธรรมชาติความโสมมของสังคมในขณะนี้ จะมีพบเห็นได้ทั่วเมือง ไม่ว่าจะเป็น ยาเสพติด ความตาย ความหิวโหย ผู้หญิง และแม้แต่ซากศพ จนได้ชื่อว่า *'มอสโคว์เมืองกินคน'*

ความอ้างว้างเปล่าเปลี่ยวและสิ้นหวังของมอส-โคว์ จะเห็นได้จากบรรดามนุษย์แอลกอฮอล์ที่มีอยู่ทั่วทุกหัวระแหง คนเหล่านี้จะถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับส่งยังสถานฟื้นฟูสุขภาพ เพื่อทำการเลิกเหล้าอย่างเด็ดขาด ที่นี่ทุกคนจะต้องถูกปลดเสื้อผ้าออกให้เหลือแต่กางเกงชั้นในเพียงอย่างเดียวทั้งหญิงและชาย หากผู้ใดขัดขืนจะถูกจับมัดมือไพล่หลังคว่ำหน้า

Auf den Müllhalden der Stadt suchen Halbwüchsige nach Verwertbarem – wie alle wollen sie »bisnes« machen, das schnelle Geschäft

• ที่ซึ่ง เด็กรู้จักชีวิตในแง่มุมที่เลวร้ายได้ครบขบวนการ ในภาพ-อีริน่า มิคเช็งโก สาวน้อยวัย 16 ปีผู้ซึ่งผ่านชีวิตมาอย่างโชกโชนเกินวัยอันบริสุทธิ์ของเธอ บ่อยครั้งที่เธอถูกจับเจ้าหน้าที่ตำรวจจับขังกรงเป็นการตักเตือนและลงโทษฐานจรจัด ซึ่งเธอจะประท้วงด้วยการทาลิปติกทั่วหน้าจนแดงเถือก และบางครั้งเธอจะกรีดเสียงร้องด้วยความโกรธแค้น

• ที่ซึ่ง วัยรุ่นของมอสโคว์สามารถใช้ระบายความเก็บกดและความขุ่นเคืองที่มีต่อสังคม ด้วยการกรีดร้องและแสดงออกอย่างบ้าคลั่งใน ร็อค คอนเสิร์ต เป็นสิ่งที่ยืนยันถึง 'ความสิ้นหวัง'

Wo man die verfluchte Stadt zur Hölle wünscht

Bei Heavy-Metal- und aggressiven Trash-Rock-Konzerten wütet die Jugend des Moskauer »Underground« gegen die Hoffnungslosigkeit. Ihre Lieblingsgruppen heißen »Elektroschock-Therapie« und »Die Besessenen«

● เวลาปฏิบัติงาน บริเวณจัตุรัสแดง

● ที่ซึ่ง ลูกผู้ชายเรียนรู้การฆ่า เพื่อการดูแลความเรียบร้อยและเป็นระเบียบของสังคม *'กลุ่มพิทักษ์ชนชาติรัสเซีย'* ซึ่งประกอบด้วยชายหนุ่มผู้รักความสะอาดของสังคม ต้องเรียนรู้การใช้อาวุธปืนเพื่อพิทักษ์ความโปร่งใสนี้ไว้

ลงบนที่นอนอันแสนจะสกปรกจนถึงรุ่งเช้า

เมื่อเรียกสติตนเองกลับมาได้แล้ว เขาก็สามารถที่จะเล่าถึง *'วิธีการ'* ในการหาเชื้อแอลกอฮอล์เพื่อมาเสพใหม่ได้ อาทิเช่น ใส่เกลือป่นในกาวทาไม้เพื่อแยกแอลกอฮอล์ที่ผสมอยู่ออกมา หรือแม้กระทั่งนำน้ำยาเช็ดกระจกหรือยาขัดรองเท้ามาทาลงบนแผ่นขนมปัง เพื่อที่จะให้ขนมปังดูดซับแอลกอฮอล์ที่อยู่ในน้ำยาออกมาจากนั้นจึงนำมากินกัน ที่พวกเขาทำเช่นนี้เพราะว่าวอดก้ามีราคาแพงมาก บางคนถึงกับผสมยาเบื่อหนูเพื่อเพิ่มความเข้มข้นของแอลกอฮอล์ แต่แล้วเขาต้องถูกส่งตัวไปยังโรงพยาบาลซึ่งจะมีแผนกเฉพาะสำหรับคนประเภทนี้ สภาพภายในโรงพยาบาลจะไม่ต่างจากสภาพที่เราเรียกกันว่า *'ขยะมนุษย์'* สักเท่าไหร่

และบรรดาแพทย์ในโรงพยาบาลนี้บอกกับนักข่าวของว่า

"ถ้าใครใจอ่อนละก็ขอแนะนำว่า อย่าเข้าไปจะดีกว่า"

หากมีคนใดคนหนึ่งถามว่า *'ทำไม..'*

คนที่ตั้งคำถามนั้นจะถูกมองหน้าจากคนรอบข้างอย่างไร้ความหมายที่สุด เพราะไม่มีใครเขาถามคำถามเช่นนี้กันมานานแล้ว

อีกเสี้ยวชีวิตหนึ่งกลางกรุงมอสโคว์ คือ *นายโอเลค ครีกเกอร์* ผู้ทำงานในตำแหน่งเจ้าหน้าที่ชันสูตรศพแห่งกรุงมอสโคว์ ที่ทำงานของเขาคือ *'โรงเก็บศพ หมายเลข 2'* ภายในโรงเก็บศพนี้จะมีศพต่าง ๆ มากมายวางกองซ้อนกันอยู่ระเกะระกะเต็มไปหมด ไม่ว่าจะเป็นศพของเด็กทารกที่ถูกทิ้งตามกองขยะ ศพที่ถูกฆาตกรรม ศพที่ฆ่าตัวตาย ศพที่ตกตึกตาย จะมีมากมายหลายรูปแบบ แต่ที่แน่ ๆ คือศพเหล่านี้จะไม่มีญาติมารับศพไปจะมารับเพียงใบมรณะบัตรเท่านั้น เพื่อที่จะนำไปเป็นหลักฐานการขอรับเงินช่วยเหลือจากรัฐในส่วนของเงินฌาปนกิจศพ เมื่อได้มาก็จะเอาไปเป็นค่าวอดก้าสังสันทน์กันในหมู่บรรดาญาติ ๆ ของผู้ตาย

เหตุที่ไม่มีญาติมารับศพกลับไปเพราะว่า ค่าทำศพต้องใช้เงินจำนวนมาก และอีกวิธีหนึ่งที่นิยมกันในขณะนี้คือ การนำศพมาใส่ถุงพลาสติกแล้วเผา เป็นอันว่าเสร็จเรียบร้อยในการทำศพแบบสมบูรณ์ของคนจนที่นี่

นายโอเลค ผู้นี้มีประสบการณ์กับซากศพเหล่านี้มากว่า 30 ปี ได้เล่าว่า *"ศพเหล่านี้เมื่อไม่มีญาติมารับไปจะเก็บไว้ที่นี่ ทางเราจะแยกส่วนศพไว้ คือ ดวงตาจะไปให้โปรเฟสเซอร์ โจโรต๊อฟ ไตจะส่งไปขายยังประเทศตุรกี การขายนี้จะมีผู้ประสานงานของเยอรมัน-รัสเซียที่ชื่อว่าคาโรลินน่าเป็นผู้จัดการ เราจะขายอวัยวะส่วนต่าง ๆ ของศพทุก ๆ คนเพื่อแลกกับเงิน ซึ่งเราไม่มีทางเลือกเพราะเราก็ไม่มีเงินเช่นกัน"* จากนั้นเขาได้พานักข่าวดูภายในโรงเก็บศพหมายเลข 2 แห่งนี้ ทางนักข่าวเองได้เห็นซากศพมากมายกองทับถมภายใต้แสงไฟนีออนสลัว ๆ ทำให้เกิดอาการน่าสังเวชปนสะอิดสะเอียน สภาพศพบางคนแทบดูไม่ได้ ศพไหนฟันหลุด ปากไม่เป็นปาก นั่นเป็นเพราะญาติจัดเอาฟันทอง

● สถานบำบัดผู้ติดยาเสพติดทุกชนิด แพทย์ที่นั่นบอกว่า *"ถ้าคุณเป็นคนใจอ่อน คุณก็อย่าเข้าไป"*

● สภาพอันน่าสมเพชในโรงเก็บศพ สมกับคำกล่าวว่า *'เราอยู่กันอย่างไร ก็ตายกันอย่างนั้น'*

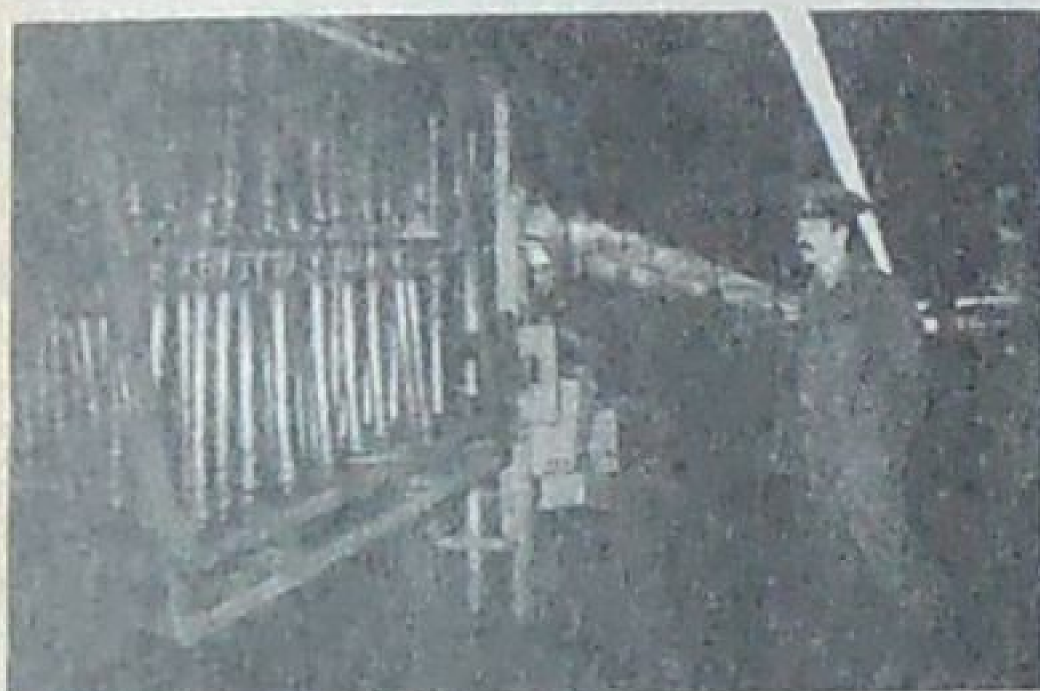
● แต่งตัวเหมือน *ฮิตเล่อร์* และ เบรชเนียฟ แกมล้อเลียน

● พวกที่นับถือผู้นำเก่า ๆ อยู่

ออกไปก่อนที่จะส่งศพมาที่นี่ *นายโอเอค* ได้พูดก่อนจากกันกับนักข่าวของ *นิตยสารสเทิร์น* ว่า *"อยู่กันอย่างไรก็ตายกันอย่างนั้น"*

ทางด้านปัญหาอาชญากรรมมีเพิ่มขึ้นประมาณ 20% ของทุกปี ส่วนทางด้านปัญหายาเสพติดมีเพิ่มขึ้นสูงถึง

● การเฝ้ารักษาการณ์โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐในโรงงานผลิตไส้กรอก

● ในสังคมไฮโซบางส่วน หมีก็เต้นรำได้

● คนงานขี้เมาผู้สิ้นหวัง นอนหลับบนถนนในตอนเช้าตรู่

Wo der große Rausch im Jammer endet

● ที่ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจทำการจับกุมผู้ฮังเมาไม่เลิก (ส่วนใหญ่เป็นพวกแอลกอฮอล์ริซซึ่ม) มามัดขังไว้ให้หายเมา ก่อนที่จะปล่อยตัวให้ไปเมากันต่อ

● ในงานบอลล์ของผู้มีอันจะกินในกรุงมอสโคว์ก็ไม่ต่างจากที่อื่น ๆ คือ ก็จะมีการแสดงของแฟชั่นโชว์ ชุดแต่งงานหรู ๆ แก่แขกเหรื่อในงาน

stern

● ในขณะเดียวกัน ผู้หญิงบางส่วนยังคงทำงานหนักพอ ๆ กับผู้ชายในโรงหลอมเหล็ก

300% ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อเหล่านี้คงหนีไม่พ้นเด็กวัยรุ่นโดยเฉพาะเด็กสาว

ด้านหลังของสถานีรถไฟหลายแห่งในกรุงมอสโคว์ เป็นแหล่งมั่วสุมและที่ทำมาหากินของมาเฟีย สินค้าที่ขึ้นหน้าขึ้นตาของพวกเขาคือ *ผู้หญิง* แถวนี้จะมีเด็กสาวมากมายไว้บริการแขก และสถานที่ในการใช้บริการสามารถเลือกเอามุมใดมุมหนึ่งที่เหม็นอับแถวนั้นได้ทันที สำหรับค่าบริการชนิดรวดเร็วและง่าย ๆ อย่างนี้คิดราคาครั้งละ 1,000 รูเบิล

มีเด็กสาวจำนวนไม่น้อยที่ถูกจับกุมจากบริเวณหลังสถานีรถไฟ ในข้อหามั่วสุมเสพยาเสพติด รวมทั้งทำการร่วมรักกัน ในจำนวนนี้มี *อีรีน่า มิคเช็งไก* เด็กสาววัย 16 ปีรวมอยู่ด้วยคนหนึ่ง เธอเป็นเด็กสาวจรจัดที่ใช้ชีวิตอยู่บริเวณนี้มานานหลายเดือนแล้ว ซึ่งเด็กสาวพวกนี้จะถูกคนทั่วไปเรียกว่า *'ลิสมี'* เธอถูกจับในครั้งนี้พร้อมด้วยเด็กสาวอีกหลายคน *อิริน่า* จะตวาดใส่ตำรวจเมื่อถูกสอบสวนด้านประวัติครอบครัวในเรื่องของพ่อแม่ของเธอว่า *"หุบปากนะ"* บางครั้งเธอจะกรีดร้องพร้อมกับพูดว่า *"ฉันอยู่ในที่ซึ่งไม่มีมนุษย์หน้าไหนอยากอยู่"*

และอีกอาชีพหนึ่งที่ทำรายได้ให้กับหญิงสาวชาวหมีขาวอีกอาชีพหนึ่งคือ *การเต้นระบำเปลื้องผ้า* บรรดาสาว ๆ ไม่ว่าจะเป็นนักเรียนนักศึกษา รวมถึงผู้ที่ทำงานแล้ว จะพยายามสอบคัดเลือกเข้าเรียนใน *โรงเรียนสอนการเต้นระบำเปลื้องผ้า* เป็นอันดับแรก เพราะเป็นอาชีพที่ทำรายได้ให้กับคนเต้นเป็นจำนวนมาก

อัลล่า เคียร์มูโซว่า ผู้จัดการของโรงเรียนแห่งนี้กล่าวว่า

"ฉันรู้ดีว่าจะต้องคัดเลือกนักเรียนอย่างไร แน่นอนว่าเธอผู้นั้นจะต้องมีบั้นท้ายอันอวบงาม รวมไปถึงหน้าอกที่เต่งตึงพอสมส่วนกับตัวหล่อน"

หลังจากนั้นสาว ๆ พวกนี้จะถูกส่งต่อไปจำหน่ายที่ประเทศเยอรมัน อิตาลี มากที่สุดคือ ตรุกี ผู้ที่ควบคุมดูแลสาว ๆ พวกนี้เป็นชายร่างยักษ์ได้บอกกับนักข่าวของ สเทิร์นว่า

"ด้านความสวยงามเด็กเราอาจจะไม่เด่น แต่ราคานี่ซิเป็นที่ยอมรับกันทั้งวงการว่าถูกมาก"

ถ้าคุณได้มีโอกาสไปเยือนมอสโคว์ ในยามค่ำคืนแล้วพบเห็นภาพที่มีขยะเผากลางเมืองเหม็นคลุ้ง ชายขี้เมาพยายามหาที่ซุกหัวนอนแถวมุมอับมุมใดมุมหนึ่ง หญิงชราเดินหาชิ้นส่วนของเศษอาหารตามขยะเพื่อบรรเทาความหิวโหย เด็ก ๆ จะวิ่งเล่นกันอยู่ที่ลานหน้าสถานีรถไฟ และในมุมมืดอีกหลายมุมจะมีเงาร่างคนชนิดที่เลือนลางของชายหญิงเป็นคู่ ๆ และได้ยินเสียงหญิงสาวเร่งรัดขึ้นมาว่า.. *"จะจูบฉันก็เร็ว ๆ หน่อยเจ้าหนู"* ..ละก็อย่าได้ตกใจ เพราะมันเป็นเหตุการณ์สุดแสนธรรมดาของ *มอสโคว์เมืองกินคน* นั่นเอง

คุณอยากไปรีเปล่าล่ะ?

ปริศนาที่ดำมืด คำสาปฟาโรห์ตุตันคาเมน มีจริงหรือ?

เปิดสุสานตุตันคาเมน

โดย : ภูวดล ณ.ลำปาง

● ภาพในห้องฝังพระศพของฟาโรห์เซติ ที่ 1

ประวัติย่อของ โฮเวิร์ด คาร์เตอร์

โฮเวิร์ด คาร์เตอร์ นับได้ว่าเป็นบุคคลสำคัญที่สุด ซึ่งสามารถสำรวจค้นพบ *สุสานฟาโรห์ตุตันคาเมน* ได้สำเร็จ

เขาเป็นชายร่างใหญ่ ล่ำสันกว่า *ลอร์ด คาร์นาวอน* ซึ่งแก่กว่าเขาถึง 8 ปี มีผมสีดำไว้หนวดขลิบเป็นระเบียบ มีลักษณะการแต่งกายคล้ายลอร์ด คาร์นาวอน ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ประจำตัวของเขาเอง คือมักจะสวมแจ็คเก็ตสักหลาดเส้นใหญ่คลุมทับเชิ้ตขาว ผูกเน็คไท

ลักษณะการเดินคล้ายคาร์นาวอนราวกับถอดพิมพ์เดียวกัน ผู้ที่เคยร่วมงานกับคนทั้งสองมักกล่าวว่า เขาเหมือนเงาของคาร์นาวอน ซึ่งมักจะมีอะไรคล้าย ๆ กันไปเสียทุกอย่าง ยกเว้นนิสัยคาร์เตอร์เป็นคนพูดน้อย สงบเสงี่ยม เก็บกดและขี้อาย ส่วนคาร์นาวอนเป็นคนสนุก ชอบคุย มีอารมณ์ขัน คบค้าสมาคมกับคนทั่ว ๆ ไป ใจกว้าง มีเหตุผล และรอบคอบ คนทั้งสองมีข้อแตกต่างกันเพียงเท่านั้น

คาร์เตอร์เกิดเมื่อวันที่ 9 พฤษภาคม ปี ค.ศ. 1874 ที่หมู่บ้าน *ขวัฟฟ์แฮม* ใน *เมืองนอร์ฟอล์ค ประเทศอังกฤษ* บิดาของเขาเป็นจิตรกร ชื่อ *ซามวล จอห์น คาร์เตอร์* ส่วนมารดาเป็นแม่บ้านชื่อ *มาร์ธา จอยซ์ แซนดี*

ในครั้งเมื่อเป็นนักเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษา คาร์เตอร์มักใช้เวลาว่างดูบิดาเขาวาดรูปอยู่เสมอ เนื่องจากการถ่ายภาพในสมัยนั้นมีราคาแพงมาก คนทั่วไปจึงนิยมภาพวาดมากกว่า และคาร์เตอร์ก็ได้ใช้ความพยายามวาดภาพจนสำเร็จ ภาพแรกของเขาเป็นภาพนกในกรงซึ่งสวยมาก แล้วต่อมาเขาก็หาเงินใช้ได้เองโดยการวาดภาพเหมือนตามลูกค้าสั่ง ซึ่งเป็นลูกค้าของพ่อเขาเอง สร้างความประหลาดใจให้กับชาวบ้านในแถบนั้นอย่างยิ่ง ทุกคนพากันนิยมชมชอบและทึ่งในฝีมือของเขามาก

ในช่วงฤดูร้อนปี 1891 ที่หมู่บ้าน *คิดลิงตัน* คาร์เตอร์ได้มีโอกาสพบกับ *เลดี้ แอมเฮิร์สต์* แห่ง *แฮคนี่ย์* สตรีผู้สูงศักดิ์ เธอสนใจงานวาดภาพของเขามาก เธอถามเขาว่าต้องการเป็นช่างวาดภาพที่มีชื่อเสียงมั้ย เขาเองได้แต่นิ่ง ซึ่งเลดี้แอมเฮร์สต์ก็พอจะเข้าใจความรู้สึกของเขา เธอถึงได้แนะนำว่า ขณะนี้ *พลินเดอร์ เพตตรี* นักขุดค้นวัตถุโบราณที่มีชื่อเสียงกำลังต้องการผู้ช่วยที่จะสเก็ตภาพนับพัน ๆ ภาพ ซึ่งเป็นภาพสี จากการเดินทางไปสำรวจโบราณสถานใน*อียิปต์ตอนกลาง* อยู่ที่ พิพิธภัณฑ์ใน *กรุงลอนดอน* ขณะนี้เขากำลังต้องการคนมีฝีมืออย่างคาร์เตอร์ให้ไปร่วมงานกับเขามาก

ดังนั้น คาร์เตอร์จึงเดินทางไปยังกรุงลอนดอนด้วยความมั่นใจพร้อมด้วยบิดาของเขา เข้าสมัครงานที่ *บริติชมิวเซี่ยม*

ด้วยฝีมือที่เคยประจักษ์แก่คนทั่วไป อีกทั้ง *เปอร์ซี นิวเบอร์รี* รู้จักฝีมือของคาร์เตอร์เป็นอย่างดี เขาจึงมีโอกาสได้เข้าทำงานเป็นลูกจ้างชั่วคราวที่ บริติชมิวเซี่ยม เป็นเวลา 3 เดือน ซึ่งผลงานของคาร์เตอร์ที่วาดออกมาแต่ละภาพ เป็นที่พอใจแก่นายจ้างเป็นอย่างยิ่ง ทั้งที่ในเวลานั้นเขามีอายุเพียง 16 ปีเท่านั้นเอง

เมื่อถึงเดือน ตุลาคม ปี 1891 *เปอร์ซี่ นิวเบอร์รี่* เตรียมตัวเดินทางไป *อียิปต์* อีกครั้ง โดยได้รับเงินทุนสำรวจก้อนใหญ่จาก *ลอร์ด แอมเฮิร์สต์* บิดาของ *เลดี้ แอมเฮิร์สต์* แห่ง *แฮคนีย์* ผู้ที่แนะนำคาร์เตอร์ให้มาร่วมงานที่ บริติชมิวเซี่ยม ได้แจ้งแก่คณะกรรมการว่าจะนำเด็กหนุ่ม โฮเวิร์ด คาร์เตอร์ ไปอียิปต์ด้วย เพื่อช่วยงานสเก็ตภาพ และเขียนภาพบริเวณที่สำรวจขุดค้น ซึ่งจะทำให้บรรดานักสำรวจมีเวลาค้นคว้าวิจัยมากขึ้น

การเดินทางไปอียิปต์ครั้งนี้ คาร์เตอร์เดินทางไปทางเรือโดยข้าม *ช่องแคบโดเวอร์* เข้าไปยัง *ฝรั่งเศส* แล้วจับรถด่วนจาก *เมืองคาเลซ์* ไปยังท่า *มาเซลล์* ทางตอนใต้ จากนั้นก็ข้ามเรือกลไฟข้าม*ทะเล เมดิเตอร์เรเนียน* ตรงไปยัง*เมือง อเล็กซานเดรีย* เมืองท่าตอนเหนือของอียิปต์

จากจุดนี้เองเป็นการเริ่มต้นให้ โฮเวิร์ด คาร์เตอร์ได้เข้าไปใช้ชีวิตในอียิปต์และได้เริ่มทำงานกับคณะสำรวจหลุมฝังศพหลายแห่งใน *เมืองเบนิ ฮาซัน*

และ *เมืองดีร์เอลเบอร์ซา* หน้าที่ของเขาก็คือ สเก็ตภาพ และเขียนภาพทุกมุมในบริเวณขุดค้นตามที่นักสำรวจต้องการ คาร์เตอร์นั่งวาดภาพตั้งแต่เช้าจนถึงค่ำแทบทุกวัน

ต่อมาเขาก็ได้มีโอกาสร่วมงานกับ *วิลเลี่ยม ฟลินเดอร์ เพตตรี* นักสำรวจโบราณคดีที่มีชื่อเสียงโด่งดัง ซึ่งก็ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยสเก็ตภาพ ตามที่ฟลินเดอร์ต้องการ

เขาเริ่มได้รับความรู้และมีประสบการณ์มากขึ้น จากการเป็นคนช่างสังเกต อีกทั้งนิสัยรักการงานนี้เอง ทำให้เขาเรียนรู้และมีความชำนาญในงานสำรวจทางโบราณคดีได้อย่างรวดเร็ว

บทบาทการทำงานของคาร์เตอร์ เริ่มเด่นชัดในช่วง 6 ปี ระหว่างปี 1892-1898 ซึ่งเขาได้ทำงานอย่างหนัก ภายใต้การแนะนำของฟลินเดอร์ เพตตรี

เปอร์ซีอี นิวเบอร์รี่ และ *ศาสตราจารย์ อีดวร์ด เนวิลล์ ชาวสวิส* ได้ประจักษ์ฝีมือวาดภาพของคาร์เตอร์ที่ลอกแบบภาพคำจารึกที่ปรากฏตามฝาผนังกำแพงภายในเขตวิหารฝังพระศพ ของ*ราชินีฮัตเซปซัต* ที่สร้างยกพื้นสูงเป็นชั้น 4 ชั้น ในเขตเมืองร้าง ทางฝั่งตะวันตกของ *แม่น้ำไนล์*

ภาพพระราชินี ฮัตเซปซัต นั้น เป็นภาพทรงปลอมพระองค์เป็นบุรุษ โดยทรงหลอกลวงประชาชนว่าพระองค์เป็นฟาโรห์อียิปต์ และทรงปกครองแผ่นดินให้ร่มเย็นเป็นสุขตลอดเวลาถึง 20 ปี ซึ่งไม่มีผู้ใดกล้าคัดค้าน ซึ่งเป็นช่วงที่พระสวามีของพระนางคือ*ฟาโรห์ ทุตโมซิส ที่ 3* ในขณะนั้นยังทรงพระเยาว์ และเป็นพระอนุชาของพระนางซึ่งทรงรอคอยโอกาสที่จะขึ้นครองบัลลังก์ต่อไป ตามกฎมณเฑียรบาลในราชวงศ์ฟาโรห์ยุคแรก ๆ รัชทายาทที่จะขึ้นครองราชสมบัติได้นั้นจะต้องอภิเษกสมรสกับพระญาติร่วมพระบิดามารดาเดียวกัน

ครั้นเมื่อ *ฟาโรห์ทุตโมซิส ที่ 3* ได้ขึ้นครองราชบัลลังก์เป็นกษัตริย์ตามที่พระองค์ทรงรอคอย ด้วยพระทัยที่ทรงพิโรธ *พระนางฮัตเซปซัต* ตลอดมา ดังนั้นพระองค์จึงทรงรับสั่งให้ทำลายหลักฐานของพระนางฮัตเซปซัตที่ปรากฏอยู่ตามที่ต่าง ๆ จนเกือบหมดสิ้น โดยลบพระนามที่จารึกไว้ตามฝาผนังกำแพงของวิหารและก่ออิฐเป็นเสาสูงปิดทับไว้

สิ่งก่อสร้างที่ยังเหลือเป็นอนุสรณ์ของพระนางมีเพียงซาก *วิหารฮัตเซปซัต* ที่ *ดีเอล บาฮาริ* เท่านั้น เป็นวิหารที่มีโครงสร้างซ้อนกัน 3 ชั้น ซากเสามหึมายังคงตั้งตระหง่านมี *`รูปปั้นสฟิงซ์'* ขนาดเล็กเรียงรายเป็นแถวกว่า 250 ตัว

คาร์เตอร์ได้ลอกเรียนแบบออกมาอย่างสวยสดงดงาม เป็นที่ถูกใจของศาสตราจารย์อีดวอร์ดและฟลินเดอร์ เพตตรีเป็นอย่างมาก แม้แต่นิวเบอร์รี่ยังชมว่า เป็นภาพที่สวยงามประทับใจมาก

จากนั้นเป็นต้นมา คาร์เตอร์ได้กลายเป็นนักอียิปต์วิทยาที่มีงานหนักมาก จนเขารู้สึกว่าตนเองได้หลงใหลในงานนี้ บางครั้งเขาก็ล่องเรือเล็ก ๆ จากต้นน้ำไนล์ลงมาและแวะสำรวจตามสถานที่ต้องการเป็นระยะ ๆ

ในการร่วมสำรวจค้นคว้าตามแหล่งโบราณสถานต่าง ๆ ร่วมกับ ฟลินเดอร์ เพตตรี นั้นไม่เพียงแต่เขาจะได้รับรู้ศาสตร์ทางโบราณคดี เขายังได้เรียนรู้วิธีอ่านพูด *ภาษาอาหรับอียิปต์ ภาษาอักษรภาพโบราณ* ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณี และสภาพดินฟ้าอากาศอีกด้วย

เมื่อปี 1899 เขาก็ได้ทำงานในตำแหน่งเป็นผู้ตรวจสอบงานต่าง ๆ เกี่ยวกับโบราณคดีกับ *แกสตัน มาสเปโร* นักสำรวจ *ชาวฝรั่งเศส* ซึ่งดำรงค์ตำแหน่งเป็นผู้อำนวยการกรมโบราณคดีอียิปต์สมัยนั้น

สำหรับ ลอร์ด คาร์นาวอน เอง ที่มีจุดหมายในการขุดค้นก็เพื่อทางประวัติศาสตร์เท่านั้น โดยไม่ได้หวังในเรื่องของสมบัติล้ำค่าแต่อย่างใด อาจจะเป็นได้ที่เขาอยู่ในขั้นมหาเศรษฐีอยู่แล้วประการหนึ่ง ในระยะแรกเขาคิดแต่เพียงว่า มันเป็นเกมส์ชีวิตที่แปลกใหม่ น่าตื่นเต้นสำหรับการรักษาสุขภาพในอียิปต์เท่านั้น แล้วก็กลับรักงานด้านค้นคว้าทางโบราณคดีมาก เพราะอย่างน้อยก็เพื่อเป็นแนวทางให้คนรุ่นหลังได้ศึกษาค้นคว้าต่อไป

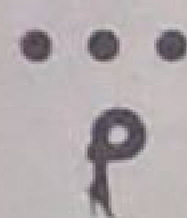
การขุดค้นหาสุสานฟาโรห์ยังคงดำเนินไปเรื่อย ๆ ทั้ง ๆ ที่ไม่เป็นผลเท่าที่ต้องการนัก รวมเวลาถึง 15 ปีเต็ม ลอร์ดคาร์นาวอนจึงได้ตัดสินใจกลับ *คฤหาสน์ไฮแคลร์* ใน *อังกฤษ* โดยประกาศยกเลิกงานสำรวจขุดค้นในอียิปต์ทั้งหมด ปล่อยให้คาร์เตอร์กับคณะของเขาทำการขุดค้นหาหลุมพระศพกษัตริย์อียิปต์ต่อไปในบริเวณหุบผากษัตริย์ตามลำพัง

ในปี 1922 ซึ่งเป็นปีเดียวกันนั้นเอง ลอร์ด คาร์นาวอน ก็ได้ถูกขอร้องจาก *เซอร์ อลัน การ์ไดเนอร์* ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของคาร์เตอร์ ให้กลับมาช่วยเหลือคาร์เตอร์อีกครั้งหนึ่ง ซึ่งก็อาจจะเป็นโอกาสสุดท้าย ถ้าเขาไม่ประสพความสำเร็จก็เป็นอันว่า คาร์เตอร์จะหมดความเป็นนักอียิปต์วิทยา โดยไม่มีเงื่อนไข

เหตุนี้ คาร์เตอร์จึงได้มีโอกาสได้ไปพบเธอ ลอร์ด คาร์นาวอน ที่ *อังกฤษ* เพื่อขอรับข้อตกลง จากนั้นก็เดินทางกลับมาอียิปต์อีกครั้ง โดยเรือกลไฟ ซึ่งเป็นเรือโดยสารของฝรั่งเศส พร้อมกับนกคีรีบูนที่คาร์เตอร์เชื่อถือว่าเป็นนกแห่งการนำโชค

หลังจากการเดินทางไปถึงบ้านพัก *คาร์เตอร์* ได้ใช้เวลาอีกหลายวันเตรียมเสบียงอาหาร คัดเลือกคนงานใหม่ตลอดจนสิ่งต่าง ๆ เพื่อจะใช้ในการขุดสำรวจสุสาน บริเวณ *หุบผากษัตริย์* อีกครั้งหนึ่ง

• • •

● เจาะไข่แดง

ผมมีลูกพี่ลูกน้องอยู่คนหนึ่งแกชวนผมมาทำงานที่กรุงเทพฯ ทั้งนี้ก็เพราะตัวแกเองทำงานอยู่ในกรุงเทพฯ มาหลายปี และตอนนั้นผมก็เพิ่งจะอายุได้ 17-18 ปีเรียกว่ากำลังแตกเนื้อหนุ่ม...เปี๊ยะ...เปี๊ยะ ว่างั้นเถอะ และเป็นวัยที่กำลังอยากรู้อยากเห็น ดังนั้นผมจึงตกลงปลงใจที่จะมากับแก

วันแรกที่ผมมานั้นก็ได้ทำงานเลย ซึ่งเรื่องของที่อยู่แกก็พาผมไปพักอยู่กับแก มันเป็นห้องแบ่งเช่าธรรมดา นอกจากลูกพี่ลูกน้องคนนี้แล้ว ก็ยังมีแฟนแกซึ่งกำลังท้องแก่ใกล้คลอด และก็มีผู้หญิงอีกคนที่ผมไม่รู้จัก ต่อมาภายหลังพี่แกแนะนำว่าเป็นน้องบุญธรรม ผู้หญิงคนนั้นอายุประมาณ 22-23 ปีซึ่งเป็นรุ่นพี่ผม ต่อมาผมจึงรู้จักชื่อของเธอว่า นิด

ประสบการณ์

เซ็กซ์ ชาย หญิง

วันหนึ่งลูกพี่ลูกน้องของผมต้องมีธุระจึงบอกกับพี่นิดว่า

"ฝากน้องมันด้วยนะ พี่จะต้องพาแฟนไปบ้านพ่อตาแม่ยายหน่อย เพราะใกล้จะคลอดเต็มทีแล้ว" พี่นิดก็รับปาก

เราทั้งหมดไปส่งพี่ชายกับแฟนของแกที่สถานีรถ ตอนขากลับแทนที่พี่นิดจะพาผมกลับบ้าน เธอถามผมว่า

"เคยเที่ยวกรุงเทพฯมั้ย"

ผมก็ตอบเธอว่า

"ยังเลยครับ เพราะพี่ชายผมเขาไม่ค่อยมีเวลา และอีกอย่างผมก็ไม่กล้ารบกวนมากนัก"

เธอก็ยิ้ม ๆ พร้อมกับบอกผมว่า *"ไม่เป็นไร เดี๋ยวพี่พาเที่ยวเอง"*

เป็นอันว่าคืนนั้นพี่นิดพาผมท่องราตรี มันสร้างความตื่นเต้นสำหรับผมมาก พี่นิดพาผมไปดูหนัง พอเสร็จจากดูหนังพี่สาวคนสวยก็พาผมออกหานั่งร้านอาหาร ซึ่งผมต้องยอมรับว่าสนุกมากและที่พิเศษ พี่นิดของผมได้สั่งเบียร์ให้ผมกิน เรียกว่าเล่นเอาผมมึนทีเดียว แต่ก็ยังไม่ถึงกับเมา แต่ก็ดื่มต่อไปไม่ไหวอีกเหมือนกัน ผมจึงชวนพี่นิดกลับบ้าน เธอคงจะเห็นอาการของผมแล้วจึงตกลงกลับ ในระหว่างที่นั่งรถกลับเราทั้งคู่นั่งเบียดชิดกัน จากความมึนมันทำให้ผมเกิดความรู้สึกประหลาด ๆ ซึ่งก็บอกไม่ได้เหมือนกันว่าคืออะไร ส่วนพี่นิดนั้นผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเธอมีความคิดอะไร รู้แต่เพียงว่าเธอนั่งประคองผมมาตลอด คงจะเห็นผมเมามั้ง ในขณะที่เธอกอดผมอยู่นั้นเธอก็คุยเรื่องโน้นเรื่องนี้ไปเรื่อยบางครั้งเธอก็ระบายความรู้สึกต่าง ๆ ให้ผมฟัง

"พี่เป็นคนขาดความอบอุ่นขาดเพื่อน พอมาเจอลูกพี่ลูกน้องของผมเข้า แกให้กำลังใจทุกอย่าง จึงเป็นแรงที่จะให้พี่ต่อสู้ชีวิตต่อไป แต่นั่นแหละ แกทั้งเป็นผู้ใหญ่เกินกว่าที่จะพูดเล่นพูดหัวด้วย อีกอย่างแกก็มีครอบ-ครัว กลัวว่าพี่สะใภ้ของผมจะคิดมาก แต่พี่ก็ให้ความเคารพทั้งคู่ก็มีผมนี่แหละที่พอจะพูดเล่นได้ด้วย"

ขณะที่พี่นิด เล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ผมฟังนั้นน้ำเสียงเธอเหมือนจะร้องไห้ ด้วยความรู้สึกที่สงสารและจากความอบอุ่นที่เธอกอดผมอยู่นั้น ทำให้ผมอดไม่ได้ที่จะกระแซะเบียดชิดจนสัมผัสถึงความอุ่นจากอกของเธอ มันเป็นความอบอุ่นของเราทั้งสองที่เกิดจากความเปล่าเปลี่ยวแห่งชีวิต

พอถึงที่พักหลังจากที่จ่ายค่าโดยสารแล้ว เราทั้งสองต่างก็ทั้งมึนและค่อนข้างที่จะเครียดกับเรื่องที่คุยกันมาประกอบกับความอ่อนเพลียจากการที่ตระเวนท่องราตรีจึงไม่สนใจอะไรแล้วนอกจากกระโดดนอนแผ่กลางที่นอน ผมรู้สึกว่าพี่นิดล้มตัวทับร่างของผม มือที่นุ่มของเธอลูบหัวผมด้วยความอ่อนโยน ผมก็ได้แต่นอนนิ่งไม่รู้จะทำอย่างไร ลมหายใจอันร้อนผ่าวของเธอรดระรินอยู่บนใบหน้าและแล้วริมฝีปากของเธอก็ค่อย ๆ ประทับบดบี้กับริม

ถึงเธอจะ เป็นรุ่นพี่ แต่ผมก็ได้ขี่ ได้เคี้ยว เอี้ยวซะ ไม่มี ละ

ฝีปากผม ลิ้นของเธอตระหวัดชอนไชล้วงเข้าไปในโพรงปากของผม กลิ่นเบียร์อ่อน ๆ ผสมผสานกับความมึนทำให้อารมณ์ของผมจมดิ่งสู่ภวังค์

เราทั้งสองประคองกอดกันอย่างดื่มด่ำในเสน่หา ทั้งพี่นิดและผมต่างฝ่ายต่างปลดปล่อยทั้งกายและใจออกมาอย่างหมดสิ้น มันเป็นความรู้สึกของฝ่ายหนึ่งที่พรั่งพรูออกมาจากความเก็บกดแห่งชีวิต และอีกฝ่ายหนึ่งคือความรู้สึกที่เหี้ยนกระหือของความเป็นหนุ่มดุจดั่งกระทิงเปลี่ยว

พี่นิดอยู่เบื้องบน มือซ้ายของเธอที่ช้อนต้นคอผมยกขึ้น ในขณะที่ปากของเธอกำลังสอนลีลาของลิ้นที่ทั้งไล้ไปตามซอกคอ และตวัดล้วงเข้าไปในรูหูก่อนที่จะเม้มดูดดึงหู ในขณะเดียวกันมือขวาของเธอก็จัดการกับสิ่งกีดขวางของผมออก จนท้ายสุดผมก็เหลือแต่ร่างอันเปลือยเปล่า

จากนั้นพี่นิดก็ไม่รอช้า จัดแจงลอกคราบตัวเธอเองออกเหมือนกัน แล้วจู่ ๆ ก่อนที่ผมจะตั้งตัวเธอก็ซุกหน้าพลางกระซิบถามผมข้างหูว่า

"เคยมั้ยจ๊ะ..." ผมก็ได้แต่สั่นหน้า เหลือบตาขึ้นมองเธอด้วยความเขินอายก็เห็นรอยยิ้มประหนึ่งความอบอุ่นที่ผมไม่เคยมีมาก่อน

"มาซิ...พี่จะสอนให้..."

พอพูดจบเธอก็ละเลงลิ้นไล้ลงตามแผงอกก่อนที่จะงับหัวนมผม แล้วดูดจนผมรู้สึกถึงความเสียวอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน มันเป็นความเสียวที่ผมแทบจะขาดใจดิ้นพราด ๆ เธอทั้งดูดทั้งเลียวนไปมาลิ้นของเธอตวัดไวราวกับงูฉกบางครั้งเธอก็ตะโปมงับดูดเน้นจนผมต้องครางด้วยความเสียวซ่าน ยัง...เท่านั้นยังไม่พอกับความสะใจ มือที่นุ่มของเธอเปะปะคว้า *'ปาท่องโก๋'* ตัวโตของผมทั้งคลึงทั้งเคล้นรูดขึ้นลงด้วยความทะนุถนอมก่อนที่ผมจะห้ามหรือยับยั้งอะไรได้ ลิ้นของเธอก็ถึงปาท่องโก๋แบ่งข้างอันเขื่องของผมซะแล้ว

อาจจะด้วยความกระหายทำให้ผมรู้สึกถึงความอุ่นของปากเธอที่อมพรวดเดียวเต็มคำ ในขณะที่ลิ้นของเธอนั้นเกี่ยวรูดหลักด้วยความชำนาญ ความเสียวสุดจะทนมันทำให้ผมร้องได้คำเดียวว่า *"โอ๊ะ..."*

แต่ก็ยังไม่สามารถที่จะหยุดยั้งในความกระหายของเธอได้ ได้ยินเสียงเธออู้อี้อยู่ในลำคอซึ่งเมื่อเธอถอนปากเสียงที่พรรณนาว่า

"ทั้งน่ารัก..ทั้งหวาน..อะไรเช่นนี้"

ผมก็ได้แต่นอนหายใจรวยระรินเพราะเพิ่งรู้รสสัมผัสเป็นครั้งแรก และแล้วเธอก็ขึ้นคล่อมโดยจับปาท่องโก๋ของผมเขี่ยวนไล้ *'ซาลาเปา'* ก้อนโตของเธอ ซึ่งมันไม่ต่างอะไรกับความอร่อยเมื่อขณะที่ปาท่องโก๋กำลังจะถูกดูดดำด้วยซาลาเปาสอดไส้น้ำผึ้ง มันทำให้ผมลืมตัวใช้มือทั้งสองจับสะโพกของเธอกดพรวดเดียว เล่นเอาซาลาเปาของเธอบิแบะออกจนน้ำผึ้งแตกกระเซ็น เสียงของเธอครางเป็นหางเสียงยาว *"โอว...."*

มันเป็นเสียงที่บ่งบอกถึงรสอร่อยแห่งความสุข จากนั้นผมก็แทบจะทำอะไรไม่ทันเธอเอาซะเลย เพราะเธอทั้งโยกทั้งขยี้ทั้งเร่งจนอกใหญ่ต้องไหวกระเพื่อมไปตามแรงสั่นคลอน ผมเห็นเธอหลับตาพริ้มกัดฟัน ปากห้อยน้ำลายไหลยืดด้วยความอร่อยล้ำ เสียงของเธอดังและแรงไปตามอาการสั่นสะท้าน

"อื้...อื้...อื้...โอ๊ย...โอ๊ย...พี่ออก...ออก..จ๊ะ..."

เธอทั้งกระแทกทั้งขยี้ทั้งบดบี้ ในขณะที่ผมเองก็สุดจะทน ก่อนที่น้ำแรกแห่งความเป็นหนุ่มของผมก็ชลูดพุ่ง...ปี๊ด..ปี๊ด..เข้าสู่โพรงมหาสวรรค์ซึ่งก็ไม่นานนักเธอก็เร่งสาวซอยจนถี่ยิบ หน้าตาของเธอขณะนี้ยู่ยี่ไปหมดแล้ว ปากที่ห้อยเสียงกัดฟันกรอด ๆ น้ำลายไหลยืดเลอะหน้าอกผมจนผมต้องตัดสินใจผงกหัวงับดูดดึงไดปลายเต้าก่อนที่ร่างทั้งร่างของเธอจะกระตุกเฮือกกล้ามเนื้อทุกส่วนของเธอสั่นระริกไปหมดแล้วเธอก็ทรุดฮวบหายใจหอบปากก็พร่ำว่า

"พี่มีความสุขมาก..."

ส่วนผมเล่า...บัดนี้ไข่แดงแห่งความเป็นหนุ่มได้แตกกระเจิงไปกับพี่สาวแสนสวยคนนี้ซะแล้ว แต่ก็ด้วยความรักและความเข้าใจซึ่งกันและกัน...แม้จะเป็นความเข้าใจแบบต่างวัยก็ตาม

หงษา/ร้อยเอ็ด

● ลืมไม่ลง

ดิฉันคิดว่า เซ็กซ์ ก็คือเรื่องราวที่ไม่มีสิ่งมีชีวิตใด ๆ จะปฏิเสธเรื่องเหล่านี้ได้ ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจอะไรที่ผู้หญิงจะมีการแสดงออกเกี่ยวกับอารมณ์ทางธรรมชาติบ้าง...จริงมั้ยคะ

ดิฉันมีอายุ 24 ปี การศึกษาขั้นพื้นฐานในระดับพาณิชย์ ผ่านการมีแฟนมาแล้วนั่นหมายถึงรู้จักความสนุกทางเพศ ทางอารมณ์มาแล้ว แต่ยังไม่เคยถึงขั้นเข้าพิธีแต่งงานอันหมายถึงความภูมิใจสุดยอดของชีวิตลูกผู้หญิง

ฉันต้องกำพร้าพ่อมาตั้งแต่เด็ก ชีวิตเติบโตขึ้นมาท่ามกลางความว้าเหว่จากครอบครัว พอโตขึ้นมาเป็นสาวรุ่น จากการขาดความอบอุ่นนี้เองทำให้ดิฉันรู้จักกับผู้ชายคนหนึ่ง

ตอนนั้นจำได้ว่ายังเรียนอยู่ ม.1 เขาเป็นผู้ช่วยเหลืออุปการะฉัน และจากความใกล้ชิดนี้เองที่ทำให้รู้สึกอบอุ่นเมื่ออยู่ใกล้ ๆ เขา จนกระทั่งเราทั้งคู่สารภาพรักต่อกันและสัญญาว่าจะแต่งงานกันหลังจากที่ฉันเรียนจบ เราทั้งสองมักจะใช้เวลาว่างไปไหนมาไหนด้วยกัน และต้องยอมรับว่า ฉันรักเขามาก เป็นรักแรกที่ไม่ประสีประสาอะไรมากนัก มันเป็นความสุขอย่างอธิบายไม่ได้ เมื่อเวลาบางครั้งที่ฉันซุกอยู่ในอ้อมกอดของเขา

ฉันยังจำความประทับใจครั้งแรกของชีวิตได้ว่า หลังจากที่เราดูหนังรอบค่ำแล้ว พี่เค้าก็มาส่งฉันที่หอพักโดยซื้ออาหารเข้ามานั่งกินในห้อง คืนนั้นฉันรู้สึกอบอุ่นเป็นพิเศษอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนเลย ยิ่งโดยเฉพาะเวลาที่ฉันซุกอยู่ในไออุ่น มือของเขาป้วนเปี้ยนเปะปะลูบไล้บริเวณโคนขาอ่อนของฉัน เป็นความรู้สึกร้อน ๆ หนาว ๆ ที่ชีวิตความเป็นสาวของฉันไม่เคยเป็นเช่นนี้มาก่อนเลย ฉันพยายามหนีบขาไว้แน่น แต่ก็ต้องแพ้ฝ่ามืออันซุกซนซึ่งกำลังลากนิ้วรูดตามลู่ร่องของฉัน จริงอยู่ถึงแม้มันจะมีกางเกงในเป็นตัวขวางกั้น แต่ความกระสันเสียวก็ยังแผ่ซ่านไปทั่วทุกขุมขนอยู่ดี และฉันก็ไม่รู้ตัวอีกด้วยว่าบัดนี้ขาของฉันกางถ่างร่อนรับนิ้วที่แสนซนของพี่ตั้งแต่เมื่อไหร่

"เดี๋ยวจะหาว่าพี่เอาเปรียบ ลองจับของพี่เล่นบ้างก็ได้นี่จ๊ะ" เสียงกระซิบข้างหูทำให้ฉันเกิดอยากรู้เหมือนกันว่า มันเป็นยังไง

"อุ๊ย.." ฉันถึงกับอุทานเมื่อมือของฉันคว้ากำสิ่งที่มีขนาดทั้งใหญ่ทั้งยาว แถมยังมีขนดกอีกต่างหาก *"ทำไมของพี่ถึงใหญ่โตอั้ง"* ฉันถามด้วยความสงสัย ในขณะที่นิ้วของเขาเริ่มล้วงลึกเซาะเข้าไปในหลืบร่อง ความรักที่ฉันมีต่อพี่ขณะนี้มันรู้สึกเหมือนมีเมือกฉ่ำไปหมด มันเป็นความรู้สึกเหมือนตนเองกำลังล่องลอยอยู่ท่ามกลางมิติอันไร้ขอบเขต มันเปี่ยมไปด้วยพลังแห่งความเสียวซ่าน ที่ถูกกระตุ้นคว้านด้วยนิ้วเสน่ห์ ครั้นเมื่อกางเกงในฉันถูกถกออก พี่ชายแสนดีของฉันฟุบหน้าซบลงตรงหว่างขาโดยไม่ฟังเสียงแต่อย่างใด แม้ฉันพยายามจะคัดค้านว่าไม่ดี แต่ความอบอุ่นของลมหายใจที่รดระรินตรงจุดคุ่มไดเนินสวรรค์นี่ซิ ที่ทำให้ฉันต้องแปรเปลี่ยนอารมณ์คล้อยตาม ยิ่งเมื่อลิ้นของพี่เลียเขี่ยตวัดดูดดุนด้วยแล้ว ความเสียวทำให้ฉันถึงขนาดเผลอตัวสะดุ้งแปล็บ แม้ปากจะครางกึ่งขอร้องให้หยุด มันเหมือนเป็นการยุให้ลิ้นของพี่ยิ่งควานคว้าหาความอร่อยยิ่งขึ้น

"อุ๊ย.." เป็นสิ่งเดียวที่ฉันใช้ความพยายามทำได้ เพราะเวลานี้เรี่ยวแรงที่จะปัดป้องไม่รู้มันหายไปไหนหมด ยิ่งเมื่อโดนดูดดุนติ่งไตด้วยแล้ว มันทำให้ฉันถึงกับผวาขยุ้มหัวกดยกร่อนโม่ด้วยความเอร็ดอร่อย

เมื่อเขาถอนปากซึ่งขณะนี้มันมอมแมม เหมือนเด็กที่กินขนมแล้วเลอะปากไปหมด สายตาเขาบ่งบอกถึงอาการวิงวอน เขาเลื่อนตัวขึ้นมาเม้มยอดสีชมพูบนเนินฐานกระเปาะของฉัน ซึ่งก็ให้ความเสียวได้ไม่แพ้กัน จนฉันเผลอใจลืมตัวกำคลำคลึงรูดลุ้น *'ดุ้น'* ขนาดเขื่องด้วยอาการเคลิ้มคล้อยตาม ยิ่งพอพี่ใช้นิ้วควานร่องหลืบภายใน พร้อมตะโปมโถมฟอนเฟ้นอกกระเปาะของฉันพร้อม ๆ กันด้วยแล้ว ยิ่งทำให้ฉันมีความรู้สึกว่า บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่ตัวเองควรจะรู้จักความสุขที่แท้จริง...ซะที

เมื่อฉันต้องอยู่ภายในวงแขนที่ดันแผ่นหลังจนอกกระเปาะของแอ่นเด่นนั้นก็เป็นเวลาเดียวที่ฉันต้องปล่อยคลายออก ก่อนที่จะนำมาเขี่ยวนไล้รอบบริเวณเนินหลืบเนื้อของฉันซึ่งบัดนี้ทั้งของฉันและของพี่ต่างก็ฉ่ำแฉะไปด้วยหลั่งน้ำอมฤตแห่งอารมณ์ปรารถนา ฉันมีความรู้สึกคับตื้อ เมื่อมีสิ่งแปลกปลอมแทรกชำแรกผ่านเข้ามาในร่างกาย จริงอยู่ถึงแม้มันจะรู้สึกคับตื้อไปซักหน่อย แต่เวลาที่มันเคลื่อนไหวรูดลู่เข้า-ออกนี่ซิ ความคับตื้อมันกลับกลายเป็นความเสียวซ่าน ที่ฉันต้องแบะขาออกแล้วยกกระดกรูดตาม ฉันไม่

อายเลยที่จะครางออกมาด้วยอารมณ์อร่อยลิ้มเช่นนี้ ช่างเป็นความหฤหรรษามากเมื่อพี่ชายแสนดีของฉันเร่งรูดสาวยาวจนสุดปลายแล้วสวนพรืดกดมิด จนทำให้ส่วนปลายพุ่งสะกิดความเสียวอยู่ภายใน มันเหมือนกับอาการคันที่เมื่อเรายิ่งคันพี่แกก็ยิ่งเกา พอเกามากก็ยิ่งเพิ่มความอร่อยให้คันมากขึ้นตามลำดับ จนบางครั้งฉันรู้สึกว่าอะไรต่อมิอะไรช่างไม่ทันใจเอาเสียเลย

"พี่..จ๋า..อร่อย..อร่อย..จัง.." เสียงของฉันครางกระเส่าสั่นไปตามแรงกระทุ้งที่รับด้วยการกระแทกกลับของฉัน บอกตรง ๆ ว่า บัดนี้ภายในของฉันนั้นมันคัน ยุบยิบ ๆๆๆ ไปหมดแล้วเสียงพี่ชายคนเก่งคราง *"อือ..อือ.."* ทำให้ฉันอดสงสารไม่ได้ จึงจัดแจงลองพลิกให้นอนหงาย แล้วตนเองก็เปลี่ยนขึ้นมานั่งคร่อม ซึ่งเมื่อลองก้มมองลอดลงไป ก็เห็นเจ้ายักษ์เขื่องยังคาค้างจนหนั่นเนื้อที่คาบอยู่นั้นแย้มตุ่ยไปด้วยความใหญ่

'โอว..ช่างเป็นภาพอันระทึกอะไรเช่นนี้' ยิ่งเมื่อตัวเองลองขยับสาวดูบ้างมันก็ยิ่งกลั่นออกมาด้วยความอร่อยจนฉันต้องสอยสาวสู่รูดความยาวแล้วกดพรืดเดียวมิดสุดโคน จากความเสียวทำให้พี่ชายคนเก่งของฉันถึงกับคราง พร้อมทั้งจับแก้มก้นอัดแน่น แล้วแอ่นขยี้คลึงโม่ควานคว้าหาความเสียวอยู่ภายในโช่..แล้วฉันล่ะ..ก็ไม่แตกต่างอะไรเท่าใดนัก มันเป็นความรู้สึกเหมือนประหนึ่ง

ความมันส์ทำให้ฉันลืมไปแล้วว่า นี่คือครั้งแรกของชีวิต

อยากจะถ่ายอะไรออกมาซักอย่าง แล้วเมื่อถึงเวลานั้นฉันโหย่งยกรูดคล้อยขึ้นมาอีกวาระหนึ่ง แล้วสาวพรวดลงไปอีกครั้ง มันช่างอร่อยลิ้มจนฉันต้องสาวยกกระดกแล้วกดพรืดลงไปครั้งแล้วครั้งเล่า ทุกอย่างเพิ่มพูนทวีความแรงมากขึ้น *โอ๊ะ..โอว..ยิ่งแรงก็ยิ่งเสียว* ยิ่งเคี้ยวก็ยิ่งคัน

ความมันส์ทำให้ฉันลืมไปแล้วว่านี่คือครั้งแรกของชีวิต สำเนียงธรรมชาติดังเนื่องจากความลื่นไหลของน้ำอมฤต ที่บัดนี้ได้ฉ่ำเยิ้มเสมือนเป็นสิ่งประทานมาจากสวรรค์ มันทำให้ฉันต้องใช้มือทั้งสองกดไหล่ของพี่ไว้แล้วโหย่งตัวขึ้นนั่งยอง ๆ ก่อนที่จะเริ่มปฏิบัติ การอย่างจริงจัง มันเป็นความอร่อยความหิว ในเวลาเดียวกันและขณะนี้ความอิ่มก็กำลังคืบคลานเข้ามาใกล้ เมื่อทั้งฉันและพี่ชายต่างฝ่ายต่างขัดเขียดความเร่าร้อน จนอกกระเปาะของฉันไหวกระเพื่อมไปตามแรงกระแทกกระทั้น

"โอ๊ะ..โอ๊ะ..อูย..อื๊บ..อื๊บ" เป็นเสียงที่ไม่มีความหมายในรูปประโยค แต่เป็นความหมายแห่งความสุขที่เราทั้งคู่ต่างฝ่ายต่างเข้าใจและถ่ายทอดให้กันและกัน ยิ่งเมื่ออกกระเปาะของฉันโดนคว้าคูดเคล้นฟอนเฟ้นด้วยแล้ว ความหิวก็ยิ่งทวีคูณที่ทำให้ฉันต้องตะโปมความอร่อยอย่างไม่ยั้งอีกต่อไปแล้วเพราะความอิ่มมันใกล้เข้ามาอยู่แค่ปลายลำแล้ว...และ

"โอ๊ะ..พี่จ๋า..เป็นอะไรไม่รู้..มันจะ..จะ.." ฉันก็ไม่รู้เหมือนกันว่ามันเป็นอะไร รู้แต่เพียงว่ามันเป็นความอร่อยแบบลึกล้ำและดื่มด่ำจริง ๆ

"พี่รู้..พี่ก็อร่อยจ้ะ..อยากอร่อยกว่านี้..เร่ง..แรง..แรง..ดีจ้ะ..โอว..โอว.." เสมือนเป็นคำอนุญาตที่ฉันต้องปฏิบัติตามอย่างอิ่มอร่อยและเต็มใจ เสียง *"เขาะ..เขาะ..เขาะ.."* ดังแข่งกับเสียงครวญครางของเราทั้งคู่อย่างไม่ขี่หระ..

แล้วฉันก็รู้สึกว่ากล้ามเนื้อทุกส่วน บัดนี้ได้เกร็งกระดูกสั่นระริกไปหมด ยิ่งพอได้รับอะไรบางอย่างที่พุ่งปี๊ดอยู่ภายใน ด้วยความเสียวสุดยอดทำให้ฉันต้องอัดกระแทกอีกพรืดใหญ่ ก่อนที่ความอิ่มเอิบจะเข้าแผ่ซ่านไปทั่วทุกอณูกาย *ส่วนภายในยังรู้สึกถึงอาการ ตอด ตุ๊บ..ตุ๊บ..ตุ๊บ..*ให้เป็นที่เสียวคาค้าง มันเป็นความอิ่มในรสใหม่ที่ไม่เหมือนกับการอิ่มข้าวอิ่มน้ำ แต่ความอิ่มที่ฉ่ำไปด้วยหัวใจอันเป็นสุข แม้คนเองกำลังนอนหอบ แฮ่ก..แฮ่ก..อยู่บนแผ่นอกพี่ชายคนเก่งก็ตามที..ช่างเป็นความดื่มด่ำจนฉันคิดว่า มันจะต้องเป็นความทรงจำที่ฉันลืมไม่ลงเป็นแน่...

เจี๊ยบ คลองจั่น

ประสบการณ์ สยิว

ความจริงเราต่างต้องเจอกันทุกวันในขณะที่เราทั้งคู่ต้องขึ้นรถไฟใต้ดินด่วนขบวนเกียวโต-โตเกียว บรรยากาศในทุก ๆ เช้านั้น นอกจากความหนาวเหน็บแล้วยังคราคร่ำไปด้วยผู้คนที่ต่างต้องทำงานแข่งกับเวลา ดังนั้นขบวนรถแทบทุกขบวนจะแน่นเอี๊ยดไปทุกเที่ยว

และ เขาคนนั้นก็จะต้องไปรถขบวนเดียวกันกับฉันในทุก ๆ เช้า เขาพยายามส่งยิ้มให้ฉัน ซึ่งมันก็ไม่น่าเกลียดที่ฉันจะยิ้มตอบรับสำหรับผู้ร่วมเดินทาง เขาเป็นชายญี่ปุ่นที่มีไซด์ของความเป็นยุโรป ร่างของเขาจะสูงมีบุคลิกและดูสง่า แล้วเราก็ได้มีโอกาสรู้จักกันใน เช้าวันหนึ่งเมื่อผู้คนอัดแน่นเป็นจำนวนมากจนทำให้เขาถูกเบียดมาชิดฉัน

"อุ๊บขอโทษครับ ผมชื่อมัสตะซึ" เขากล่าวขอโทษพร้อมแนะนำตัวเองไปด้วย พอฉันเห็นใบหน้าวิตกกลัวว่าฉันจะโกรธก็อดที่จะยิ้มไม่ได้

"ไม่เป็นไรค่ะ ดิฉันชื่อเคโกะ" ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าให้ความใกล้ชิดกับเขาได้อย่างไร แต่นั่นก็คือจุดเริ่มต้นที่ทำให้เราได้คุยกันมาตลอดเส้นทาง

พอรถถึงสถานีใต้ดินโตเกียว ซึ่งมีสภาพไม่ต่างอะไรกับกล่องดักแมลงสาบ ผู้คนที่นั่นต่างพุ่งสู่จุดหมายของตนเองยุ่บยั่บไปหมด ทุกชีวิตเป็นไปอย่างเร่งรีบ เขาบอกนัดฉันในตอนเย็นหลังเลิกงาน ก็ตอบไม่ได้อีกเช่นกันว่าตัวเองตอบรับนัดเขาได้อย่างไร

มองผ่านเข้าไปในกระจกใสหน้าร้าน ก็เห็นมัสตะซึ นั่งรอฉันอยู่ตามนัดหมาย เขาส่งยิ้มให้ฉันเมื่อหันมาเห็นพอดี ในสายตาของฉันแม้จะดูเหนื่อยจากการทำงานซักหน่อย แต่เขาก็ยังเห็นถึงความเป็นคนอารมณ์ดีอยู่เสมอ ตรงนี้มั้ง...ที่ทำให้ฉันรู้สึกสบายใจไปกับเขาด้วย

สัมผัสรัก จากรักด่วน ขบวนเกียวโต

ขณะที่เราทานอาหารด้วยกันนั้น เขาเป็นคนคุยสนุกแต่ไม่ลืมที่จะเอาใจใส่ดูแลฉันอยู่ตลอดเวลา เขาเป็นคนมองโลกในแง่ดี มีหลายเรื่องที่เกิดในสำนักงานของเขา ที่ทำให้ฉันต้องหัวเราะสบายใจไปกับเขาด้วย แต่ความรู้สึกก็กำลังบอกตัวเองว่าหวั่นไหวเมื่อเวลาที่เจอสายตาที่มีความหมายของเขา

"เดี๋ยวเราไปฟังเพลงกันต่อดีกว่านะครับ" มัสตะซึชวนด้วยสีหน้าบริสุทธิ์ใจ แต่ฉันก็ยังรู้สึกอึดอัดอยู่ดี *"นะครับ อย่างน้อยก็เป็นการฉลองมิตรภาพของเราทั้งสอง"* เขายังคงอ้อนด้วยเหตุผลแล้วฉันก็ตอบตกลง

คืนนั้นฉันยอมรับว่ามันเป็นความสุขอย่างไม่เคยเป็นเช่นนี้มาก่อน สัมผัสถึงความอบอุ่นเมื่อฉันซุกอกเขาในจังหวะสโลว์กลางฟลอร์ อ้อมกอดของเขากระชับด้วยอารมณ์ที่ฉันสัมผัสได้ เมื่อฉันเงยหน้าขึ้นสัมผัสจูบของเขาที่สัมผัสหน้าผากฉันนั้น เป็นประทับจูบที่ฉันต้องร้อนซ่าไปทั้งกาย ในขณะที่อ้อมกอดของเขาเริ่มกระชับ อีกทั้งใบหน้าของมัสตะซึ ยังคงคลอเคลียอยู่บริเวณพวงแก้มไม่ยอมห่างจากสัมผัสอันแผ่วนุ่มบวกกับร่างที่สมชายนี้เอง จึงทำให้ฉันเผลอซุกตัวเองอย่างไม่รู้ตัว

ความรู้สึกต่าง ๆ ในกายฉันมันเริ่มที่จะแผ่ซ่านจนกระทั่งฉันเผยอปากรับรสจูบของเขาด้วยอารมณ์ที่ไม่สามารถจะปฏิเสธได้ ช่างเป็นรสจูบที่เต็มไปด้วย

อารมณ์ละเอียดอ่อน จนฉันต้องตวัดลิ้นจูบตอบด้วยอารมณ์ไม่ต่างกัน ร่างของฉันอัดแน่นซุกอยู่ในแผงอกของ มัสตะซี ผู้ซึ่งยังคงไล้ลิ้นตวัดฟันเกี่ยวรับรสและสนองตอบด้วยความรู้สึกที่พรั่งพรูออกมา เนื้อตัวฉันเริ่มสั่นด้วย อาการแห่งความต้องการของธรรมชาติ ช่างเป็นรสจูบอันดูดดื่มจริง ๆ

มัสตะซี ถอนริมฝีปากออกไล้ลิ้นเล็มเม้มติ่งหู ก่อนที่จะกระซิบด้วยน้ำเสียงอู้อี้ว่า *"ผมอยากอยู่กับคุณเพียงสองคน"* ทำให้ฉันต้องพยักหน้าตอบรับด้วยอารมณ์คล้อยตาม แล้วเราทั้งสองก็ประทับรอยจูบอีกครั้งหนึ่งด้วยอารมณ์เปิดเผย

ทันทีที่เราทั้งสองล้มลงบนเตียงในอพาร์ทเม้นท์ของเขา จากอารมณ์ที่ก่อตัวขึ้นมาในบาร์เมื่อกี้นี้มันยังคงประทุด้วยกลิ่นอายแห่งความปรารถนา มัสตะซี ไล้ซุกหน้าของเขาละเรื่อยลงมาตามซอกคอไอ...ช่างเป็นความรู้สึกสุนทรีย์ ที่ฉันต้องขยุ้มหัวเกรี้งคล้อยตามด้วยอารมณ์เคลิบเคลิ้ม สัมผัสจูบของเขาช่างแผ่วเบา จนฉันเกิดอาการเสียวซ่านลงไปถึงปลายเท้า และต้องสะดุ้งเฮือกเมื่อเขาเน้นในบางจุด ในขณะเดียวกันที่ฉันกำลังยินยอมให้เขาปลดกระดุมเสื้อชั้นนอกออกก่อนที่จะซุกมือคว้าคลำคลึงหน้าอกขนาด 34 นิ้วของฉัน อารมณ์ที่ถ่ายออกจากฝ่ามือของเขาพุ่งถึงความรู้สึกเสียวซ่านของฉันจนต้องเผลอตัวยกอกแอ่นรับ และเป็นจังหวะเดียวกับที่หน้าของเขาก้มซุกไล้ไต่ฐานเนินอวบของฉัน แล้วเม้มยอดปทุมถันที่มีสีชมพูบอกถึงความเป็นสาวเต็มที่ของฉัน มันช่างเป็นความรู้สึกที่เข้าลึกถึงก้นบึ้งจริง ๆ ลิ้นของเขาทั้งดูดทั้งดุนดิ่งไตสีชมพู ในขณะที่มือของเขาเปะปะละเรื่อยลงไปตามร่างกายของฉัน สัมผัสของเขาเต็มไปด้วยความอบอุ่น แห่งอารมณ์ปรารถนา

มัสตะซี ละไล้ดูดไปทุกส่วนของร่างกายฉัน ลิ้นของเขาระริก จนบัดนี้อารมณ์ของฉันนั้นเต็มไปด้วยความฉ่ำแฉะเยิ้ม ยิ่งเมื่อหน้าของเขาฟุบลงตรงกลางแห่งจุดพรหมจรรย์ มันเป็นทั้งความร้อน...ความหนาวในเวลาเดียวกัน ลิ้นอันแสนซนของเขาเลียไล้เลาะร่องลู่ล้วงลึกเล็มสะกิดติ่งไต แล้วชอนไชควานไปทั่วร่องหลืบ

"มัสตะซี..อืม.." ความเสียวซ่านทำให้ฉันเผลอตัวเรียกชื่อเขา ในขณะที่อารมณ์ของความต้องการ ทำให้ฉันต้องถ่างขากระดกยกรับรสดูด พร้อมมือทั้งสองต้องขยุ้มหัวเขาด้วยความเกรี้งเสียว ดูเขาช่างเอร็ดอร่อยกับการเลียลิ้มซะเหลือเกินเสียง จุ๊บ จั๊บ ๆ ของความอร่อยทำให้ฉันรู้สึกคันยิบยับไปทั่ว แล้วจู่ ๆ มัสตะซี ก็โถมร่างของฉัน เน้นเคล้นดูดเม้มสองเต้าทั้งปากก็พร่ำ อยู่มิขาด

"เคโกะจ๋า ผมรักคุณ.. ผมต้องการ.."

ทันทีที่ มัสตะซี สอดคล้องความเป็นชายด้วยอาการอันแสดงออกถึงอารมณ์ที่นุ่มนวล ทุกอย่างมันกระชับ

จนฉันรู้สึกอึดอัดเล็กน้อย แต่ความอิ่มเอิบก็แผ่ซ่านไปทั่ว มือข้างหนึ่งของเขายังคงคลึงเต่งเต้าฉันในขณะที่เขากำลังขยับให้ทุกอย่างลงตัว ขณะที่เขาสาวถดถอยนั้นเอง มันรูดลำนำความเสียวซ่านจนฉันต้องกระดกยกตามอย่างเผลอใจลืมตัว ซึ่งทันทีที่ฉันเผลอไผลนั้นเอง มัสตะซี ก็ถือโอกาสสวนพรวดมิดสุดเสียวแปลื๊บเข้าขั้วหัวใจ จนฉันไม่ทนอะไรต่อไปอีกแล้ว ขาทั้งสองของฉันเกี่ยวรัดหลังขายกตัวอัดขยี้ด้วยอารมณ์สุดปรารถนา เสียงลมหายใจแห่งความสุขดังมากขึ้น จนฟังเหมือนเป็นเสียงทรมานแห่งสรวงสวรรค์ ยิ่งพอ มัสตะซี โหย่งขาวสาวซอยด้วยแล้ว ฉันต้องยอมรับว่าเนื้อตัวนั้นสั่นระริกด้วยความเสียวกระสัน เป็นความเสียวซ่านที่ฉันจะไม่ยอมเก็บต่อไปอีกแล้ว มือทั้งสองของฉันขยำขยุ้มจิกแผ่นหลังของเขาอย่างลืมตัวในอารมณ์

ทุกอย่างเป็นไปตามความต้องการแห่งอารมณ์ มันเป็นอารมณ์ที่โหยหา ซึ่งต่างฝ่ายต่างป้อนความเร่าร้อน ให้กันและกัน ทุกวินาทีที่ผ่านไปนั้นช่างมีค่าอย่างยิ่ง และต่อเนื่อง มัสตะซี ขยับลีลาที่เร็วและเร่าร้อนมากขึ้น จนความสั่นสะเทือนมันมากพอ ที่จะต้องระบายออกด้วยเสียงสำเนียงแห่งความเร่าร้อน *"อูว..มัสตะซี..ฉัน..ไม่ไหว.."* เป็นเหมือนพลัง ที่ทำให้เขาทั้งโยกทั้งแซะทั้งเซาะทุกตารางนิ้วของร่องหลืบ

"ผม..ผม..ก็สุด..สุด..โอ๊ะ.. โอ๊ะ.." เสียงของเขาพร่ำเหมือนเด็กน้อยที่กำลังอร่อยล้ำในความฉ่ำหวาน เมื่อถึงเวลานั้น เราทั้งสองต่างฝ่ายต่างยัดเยียดความสุขสันต์หฤหรรษาให้กันและกัน มันเป็นอารมณ์เดียวกัน ขีดขั้นของความต้องการเท่ากันและกำลังพุ่งสู่จุด ๆ เดียวกัน จนกระทั่งความรู้สึกบอกตัวเองว่า มัสตะซี กำลังเร่งและเพิ่มน้ำหนักของการกระแทกกระทั้นมากขึ้น ๆ และโดยไม่รู้ตัวเหมือนกันว่าตัวเองก็สนองตอบด้วยลีลาและอารมณ์อันเร่าร้อนไม่แพ้มัสตะซี

"โอ๊ะ..โอว..อี๊ย..อี๊ย.. อี๊ยยยยย"

"โอว..ดี..โอว..อื๊บ..อื๊บ.. โอ๊ะ..โอ๊ะ..โอ้ยยยยยย"

ต่างฝ่ายต่างกำลังโกยหาความสุขเข้าตัวเองอย่างไม่สนใจอะไรอีกแล้ว แล้ววินาทีนั้นฉันก็รู้สึกว่ามีบางอย่างภายในที่พุ่งมาด้วยความแรงจนความเสียวของตัวเองเรียกร้องให้รีบตอบรับด้วยการอัดบี้ขยี้เน้นโม่ กระทั่งมันเป็นความเสียวสุดยอดที่ฉันต้องเกร็งสะท้านไปทั้งร่าง เพื่อฝ่าความซ่านนี้ไปด้วยอาการกระตุกกึ็ด..กึ็ด..กึ็ด.. ก่อนที่เราทั้งคู่จะเหลือเพียงแค่ลมหายใจหอบฮักอันเป็นร่องรอยแห่งความสุข โดยมัสตะซียังคงฟุบแน่นิ่งอยู่ระหว่างกลางอกกระเปาะของฉัน มันเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ทั้งฉันและเขากลายมาเป็นครอบครัวแห่งความผาสุขจนทุกวันนี้ไงค่ะ

เ ค โ ก ะ

●สวรรค์กลางคุก

เวลา 14.30 น. เป็นช่วงเวลาการเปลี่ยนเวรตรวจภายในเรือนจำ วันนั้นผมเข้ารับเวรแล้ว รู้สึกอยากอาบน้ำก่อนออกไปดูแลบรรดานักโทษ จึงเดินเข้าไปที่ห้องควบคุม พยายามมองหาผู้คุมที่อยู่ภายในเพื่อให้ช่วยเปิดประตู แล้วก็ต้องรู้สึกประหลาดใจ เมื่อปรากฏว่า ผู้คุมซึ่งเข้าเวรอยู่เวลานั้นเป็นผู้หญิง...สาว...สวย ผมไม่เคยพบเธอมาก่อนที่นี่ ผมส่งสัญญาณขอเข้าไปอาบน้ำ เธอเห็นและเดินตรงมาเปิดประตูให้

เรื่องการเข้าไปอาบน้ำในห้องควบคุม ไม่ใช่สิ่งสำคัญหรือยุ่งยากชวนให้น่าสนใจนัก ใคร ๆ ก็ชอบทำเสมอจนเป็นเรื่องธรรมดา พอเธอเห็นและรู้ถึงวัตถุประสงค์ จึงตรงมาเปิดประตูให้อย่างง่ายดาย แต่แล้วผมก็พบว่ามีบางสิ่งบางอย่างที่เป็นเรื่องแปลก..น่าตื่นเต้น โดยเฉพาะกับแม่สาวน้อย นัยน์ตาเซ็กซี่ที่กำลังสำรวจเรือนร่างผมอยู่นี้ มีความหมายบางอย่างคิดแล้วอุ๊ย! เสียวพิลึก ก็เธอเล่นจับจ้องไซ้ซอนผมด้วยนัยน์ตาอย่างซุกซนทุกสัดส่วนความเป็นชาย โดยเฉพาะที่กล่องดวงใจของผมด้วยแล้ว จ้องเอ๊า...จ้องเอาจนมันตึกกะใจตัวพองหัวบาน..ดูซีคงแดงก่ำไปหมดทั้งตัวเชียว

เพียงแค่จ้องมองด้วยสายตาเซ็กซี่บาดใจแบบนี้ พอจะทำให้รู้ความนัยแห่งจิตใจของเธอได้แล้ว สาวน้อยยังแลบลิ้นเลียปาก...ทำท่าน้ำลายจะหกอีก เมื่อเธอแอบมายืนเอาอกลอดช่องลูกกรงสำหรับตรวจดูภายในห้องอาบน้ำ เลียปากไปมาเอามือลูบไล้สองเต้าที่โผล่ออกนั้นด้วยอาการของคนที่กำลังฝันเตลิด ผมไม่อยากคุย แต่ต้องบอกสักนิดว่า เพราะไม่ใช่เพียงรูปร่างหน้าตาของผม จัดเข้าขึ้นมาตรฐานชายงามแล้ว บักหำของผมพ่อให้มาอย่างมโหฬารปานนี้ สาวไหนเห็นแล้วไม่รู้สึกเสียวแสบไปถึงช่องล่ะก็ คงต้องไปให้คุณหมอเช็คแล้ว

ฉะนั้น เมื่อแม่สาวน้อยผู้คุมหุ่นเซ็กซี่แอบดูของผมอย่างจงใจเช่นนี้ ล้านเปอร์เซ็นต์ เธอย่อมหักห้ามใจไม่ได้ และยากส์เหลือเกินที่จะไม่เกิดความรู้สึกอยากลิ้มลองมัน

สาวน้อยแอบส่งกระดาษชิ้นเล็ก ๆ ให้ผม ก่อนเดินหลบไปด้วยเกรงจะหักห้ามใจไม่อยู่ ข้อความจากโน๊ตที่เธอส่งให้ผมอ่านแล้วอดยิ้มให้กับเจ้าบักหำของตัวเองไม่ได้ เอ้อ! เป็นวาสนาของเอ็งอีกแล้วนะ

เสร็จจากการชำระล้างเพื่อสร้างความสบายตัว แต่ต้องรู้สึกปวดหนึบ เมื่อนึกถึงความเสียวสยิวที่แม่สาวน้อยมาก่อไว้ ทำให้ผมใจคอชักร้อนรนพยายามจะเร่งเวลาให้มันผ่านไปเร็ว ๆ กว่านี้ หลังจากหมดเวลาทำงานแล้ว ผมตรงไปยังห้องพักเวรตามนัดทันที

คิดว่าตัวเองใจร้อนรีบมาก่อน ที่ไหนได้ แม่สาวน้อยมารอคอยก่อนเสียอีก และดูเธอจะไม่ยอมให้เสียเวลาแม้แต่น้อย ตระเตรียมพร้อมไปหมดกระทั่งถุงยางอนามัย พอผมเดินเข้ามาในห้อง เธอส่งมันให้แล้วรีบจัดการชุดฟอร์มให้กลายเป็นชุดวันเกิดทันที ผมเห็นทีจะมัวยืนตื่นเต้นพินิจพิจารณาอยู่ไม่ได้ พอรับถุง

ยางอนามัยมาแล้ว รีบจัดการชุดฟอร์มของตัวเองออกบ้าง

เราหันหน้าปะทะสายตากัน แล้วไม่ต้องรีรอให้มีอะไรมาฉุด ร่างเปลือยวิ่งเข้าประกบแนบชิดสัมผัสจูบเสียดสีไออุ่นกันอย่างเร่าร้อน สองมือผมลูบไล้สำรวจความนวลนุ่มไปจนทั่ว สาวน้อยหายอมแพ้ มือของเธอสะเปะสะปะไปตามส่วนต่าง ๆ อันกำยำของผมเช่นกัน

ต่างฝ่ายต่างพยายามบุกเดินหน้าอย่างเต็มฝีจักรตักตวงความเสียวกระสันให้คุ้มกับที่อุดส่าห์อดใจคอย จนกระทั่งเครื่องร้อนพร้อมปฏิบัติการอันสุนทรีย์แล้ว เสียงครางกระเส่าของสาวน้อยเปลี่ยนเป็นเสียงร้องอย่างวิงวอน เพื่อให้ผมป้อนกล้วยหอมให้เธอกินเสียที

ผมเอามือตะโบมลูบที่เนินรกรุงรัง แหวกพงหญ้าเข้าไปสำรวจแอ่งน้ำน้อย มันฉ่ำจนแฉะเชียว ยิ่งแหย่โดนปุ่มเสียวมันยิ่งทะลักพรั่งออกมา ผมถอนมือกลับผลักเธอประชิดผนังห้อง จับขาขวายกขึ้นเพื่อแหวกอ้าคูหาสวรรค์ จากนั้นเอาโคตรบักหำค่อย ๆ ตำเสยขึ้น...ขยับเข้ากระดุก..

ดึ๊บ..ดึ๊บ ซอยจังหวะร็อคสุดมันส์สะใจไปเลย

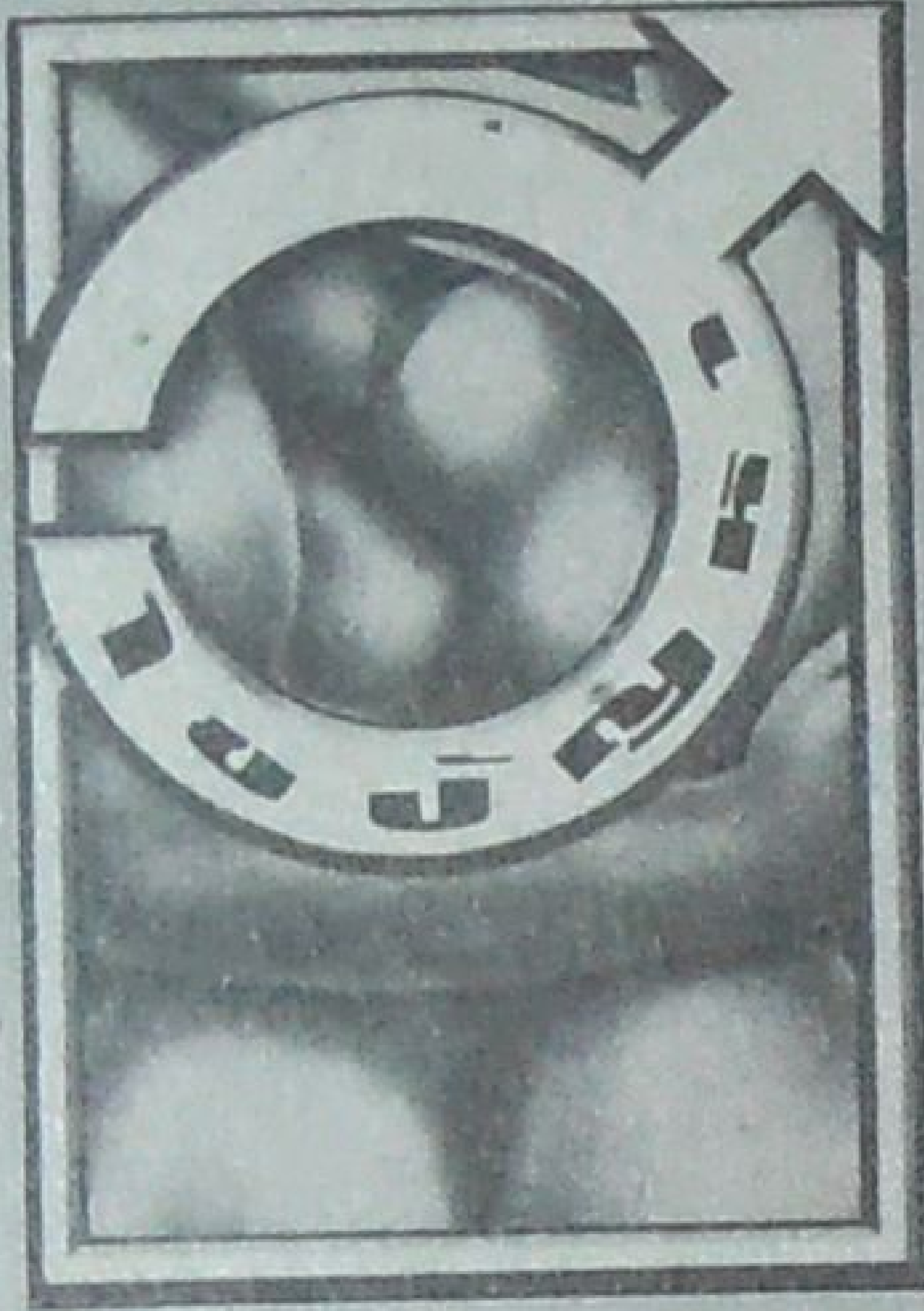
เขย่งยืนแบบนี้ มันเสียวดี..แต่รู้สึกเมื่อย แข้งขาล้าอ่อนแรงต้องเปลี่ยนท่าใหม่ให้สาวน้อยโก้งโค้งหันหลังบ้านมา เห็นสองกลีบเผยอแย้มแลบออกมาแล้ว โอย! ทนไม่ได้ ต้องก้มลงใช้ลิ้นเลียตวัดจนทำใจได้ แล้วละมาปล่อยให้เจ้าบักหำเข้าไปทำตามหน้าที่ของมันต่อ

แม้จะต้องเร่งจังหวะทำเวลาจนเมื่อยล้าอ่อนแรงด้วยกันทั้งคู่ แต่พอเสร็จสรรพเราต่างก็ต้องรีบจัดการแต่งตัวให้เรียบร้อย แยกย้ายกันออกจากที่นั่น ก่อนที่ใครจะมาเห็น โอ! ไม่นึกเลยจริงๆ ว่าจะมีสวรรค์กลางคุก..นรกบนแผ่นดินเช่นนี้เลย มันเป็นอะไรที่ช่างตราตรึงฝังใจผมยิ่งนัก เพราะหลังจากนั้นผมไม่มีโอกาสได้พบเธออีก

อี. เ ฮ ช . ว อ ชิ ง ตั น

ᑭ

กระดังงา เซ็กซ์

♦ ถึงพี่ กระดังงา ที่นับถือ

หนูอยากทราบปัญหาที่ไม่กล้าจะถามกับใครได้ จึงตัดสินใจเขียนมาถามพี่ คือ หนูอยากทราบว่า การทำออรัลเซ็กซ์จะปฏิบัติอย่างไร เพศชายถึงจะติดรสสวาทคะ

การร่วมรักทางประตูหลังทำกันอย่างไร? การจูบปากทำกันอย่างไร?

ทำอย่างไรผู้ชายจะหลงใหลในตัวเราคะ

หนูอยากทราบแค่นี้ค่ะ เพราะยังไม่เคยทำเลยนอกจากเพื่อนหญิง

เ ด็ ก อ ย า ก รู้

ต อ บ เ ด็ ก อ ย า ก รู้

แหม..ต้องยอมรับว่าเด็กยุคใหม่เรียนรู้อะไรได้ไวมาก โดยเฉพาะเรื่องเสียว ๆ คัน ๆ เท่าที่น้องถามมานั้นล้วนแต่เป็นสุดยอดของความอร่อยทั้งสิ้นอย่าง การทำออรัลเซ็กซ์ คือการปฏิบัติเสียวโดยใช้ลิ้นตวัดระริกสัมผัสแผ่วสะกิดจุดเสียว ลีลาที่จะทำให้ติดรสสวาทล่ะก็ น้องลองนึกถึงเวลาที่เลียไอติมแท่งซิ บางทีก็ต้องเลียตามยาว หรือบางครั้งก็ต้องเลียวนรอบ นอกจากนี้ยังมี ลีลาในเรื่องของการอมดูด ซึ่งก็ไม่ต่างกับการดูดไอติมแท่งเช่นกัน เพียงแต่ห่อริมฝีปากเม้มอย่าให้โดนไรฟันเพียงเท่านี้น้องก็จะกลายเป็นผู้หนึ่งที่มีลีลา ออรัลเซ็กซ์ อันแพรวพราว

ส่วนเรื่องที่ว่า การร่วมรักทางประตูหลังนั้น โดยธรรมชาติของผู้หญิงเค้าไม่ทำกันหรอกจ้ะ ก็..มีสิ่งที่ดีกว่าอยู่แล้วนี่จ๊ะ สาเหตุที่มีการทำประตูหลังนั้นมาจากพวกบรรดาเกย์ทั้งหลายแหล่ ผู้ซึ่งไม่มีหลืบร่องเสียวสวาทอย่างแท้จริงจึงต้องอาศัยสิ่งทดแทน แต่ถ้าน้องจะลองเพื่อหารสชาติประสบการณ์แปลกใหม่ล่ะก็ พี่กระดังงา แนะนำให้เตรียมพวกครีมจำพวกหล่อลื่นไว้ด้วยนะจ๊ะ...เดี๋ยวมันจะฉีกขะ

ทำอย่างไรผู้ชายจึงจะหลงใหล อืม..ปัญหานี้น่าสนใจ เท่าที่พี่กระดังงาผ่านพบประสบเสียวมานั้น ผู้ชายจะมีความสุขเมื่อเขารู้ว่า ผู้หญิงที่กำลังร่วมอยู่กับเขานั้นมีการแสดงออกถึงอารมณ์ให้เห็น มีการสนองตอบด้วยอารมณ์เพศอย่างแท้จริงมิได้เสแสร้ง และจะประทับใจมากเมื่อเขารับรู้ถึงการปฏิบัติสนองตอบอย่างนุ่มนวลสอดคล้องในอารมณ์ขณะนั้น เพราะอารมณ์ทางเพศจะมีความสุขได้ก็ต้องปลดปล่อยออกอย่างเปิดเผยและเต็มที่..แต่สิ่งสำคัญในฐานะลูกผู้หญิงเหมือนกัน พี่กระดังงาคิดว่าที่ดีที่สุดก็คือคำว่า กุลสตรีที่สุนทรีย์ไปด้วยอารมณ์ เซ็กซ์อันเร่าร้อน รับรองว่าน้องจะเป็นผู้หนึ่งที่ผู้ชายต่างพากันหลงใหล

สำหรับเรื่องการจูบปากนั้น ซึ่งถ้าจะว่ากันตามจริงแล้วการจูบปากเป็นศิลปะอีกประเภทหนึ่ง บทบาทสำคัญขึ้นอยู่ที่ลิ้นซึ่งจะต้องไล้ฟันตวัดลิ้นของคู่รสได้อย่างนุ่มนวล ว่ากันว่าประสาทสัมผัสเสียวจะอยู่ที่ลิ้นและริมขอบปาก มันจะกระตุ้นให้อารมณ์เพศตื่นตัว ซึ่งต้องรู้อีกด้วยว่าการจูบปากนั้นบางครั้งก็ต้องการความแผ่วเบา แต่บางครั้งก็ต้องการความเร่งเร้าอันต้องมีการสนองตอบอย่างสอดคล้อง ท่านว่า อร่อยดีนักแล

ตอบจดหมายของน้องเด็กอยากรู้ ฉบับนี้เล่นเอาพี่กระดังงา ต้องพลอยคันยุบยิบไปด้วย แค่นี้ก่อนนะจ๊ะ พี่เองก็ทนไม่ไหวเหมือนกัน..จะต้องออกหาความมันส์มาป้อนคอมพิวฯ ซะแล้ว

รั ก คุ ณ

ก ร ะ ดั ง ง า

♦ ส วั ส ดี ค รั บ

ผมมีเรื่องที่จะปรึกษาเกี่ยวกับ 'อาวุธ' ของผมหน่อยครับ ผมกลุ้มใจมาก เพราะอาวุธ ของผมมันทั้งสั้นและเล็ก ขนาดวัดโดยรอบแล้วเพียงแค่ 3 นิ้ว ความยาวก็เพียงแค่ 3 นิ้ว ทำอย่างไรของผมถึงจะใหญ่อย่างน้อย

ซัก 5 นิ้วก็ยังดีครับพี่ ไม่ทราบว่าจะมียาอะไร และเชื่อได้แค่ไหนราคาเท่าไหร่

หนุ่ม นาแห้ง

เท่าที่ตัวกระดังงาเองทั้งโยกทั้งโม่มานั้น ไม่เห็นว่าความใหญ่เล็กจะเป็นเรื่องสำคัญเท่าใดนัก ก็จริงอยู่มันอาจจะอร่อยในรูปแบบเหมือนเคี้ยวเต็มคำ แต่ถ้ามันไม่มีรสชาติอะไรเลย ความใหญ่ยาวก็จะหมดความหมายในทันที ดังนั้นข้อสำคัญมันต้องอยู่ที่ลีลา ไม่ว่าจะเป็นการสอดใส่เขาะแขะและรวมไปถึงความแผ่วเบาและการเน้นหนักในอารมณ์ ต้องอ่านให้ออกว่าขณะนั้น คุณเธอต้องการอะไรแล้วให้ในสิ่งที่ต้องการเพียงแค่นี้ก็สามารถทำให้คุณเธออร่อยสุดล้ำได้เหมือนกัน ส่วนที่ถามมาว่า มียาหรือไม่นั้นกระดังงาตอบได้ว่ามีจ๊ะ แต่ไม่รับรองนะว่าจะได้ผลอย่างไรแค่ไหน สนนราคาต้องลองสอบถามตามร้านขายยาดูนะจ๊ะ แต่เรื่องยาปลุกเซ็กซ์นั้นเป็นเรื่องผิดกฎหมายจ๊ะ...กระดังงาไม่สนับสนุน และเชื่อว่าถ้าอัศวินผู้นั้นเปี่ยมไปด้วยเพลงยุทธแล้วแม้เพียงแค่เศษหญ้ายังหยิบขึ้นมาเป็นทวนหอกพิฆาตได้

เอาใจช่วยเต็มที่จ๊ะ
กระดังงา

♦ สวัสดี คุณกระดังงา น่าฉอเลาะ

ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่ผมตัดสินใจเขียนมาถาม มันเป็นปัญหาที่สร้างความอึดอัดมานานแล้ว คือเวลาที่ผมช่วยเหลือตัวเอง มักจะมีอาการเจ็บตรงใต้ส่วนปลายและมีเลือดไหลซิบออกมาเป็นบางครั้งซึ่งมันเจ็บมาก ทำให้ผมกลัวไม่กล้าที่จะยุ่งกับมันมากนัก แต่ก็อดไม่ได้ที่จะต้องทำเมื่อผมมีอารมณ์ขึ้นมา ซึ่งบางครั้งทำไปเจ็บไปต้องค่อย ๆ ผมอยากทราบมันเป็นอะไร เพราะผมไม่เคยร่วมผู้หญิงเลยครับ

เด็กอายุ 17

ตอบ เด็กอายุ 17 ก่อนอื่นต้องขอบคุณและดีใจอย่างยิ่งที่ให้ความไว้วางใจในตัวกระดังงา จากที่เล่ามาว่า มักมีอาการเจ็บในขณะ 'สะบัดวง' ตัวเองนั้นนั่นคืออาการที่คุณกำลังเข้าสู่ความเป็นหนุ่มเต็มตัวหรือเรียกกันทั่ว ๆ ไปว่า สายสองสลึงขาดจ๊ะ กระดังงารับรองว่าไม่เป็นอันตราย ข้อสำคัญอย่าให้แผลรับเชื้อก็แล้วกัน รอหน่อยนะจ๊ะ พอหายเป็นปรกติแล้วทีนี้ล่ะพ่อหนุ่มเอ๋ย...คล่องปื๋อห้อเต็มที่ได้เลย

โชคดีนะจ๊ะ
กระดังงา

★ แพะขี้เมา

"...สวัสดีพี่น้อง..ผมชื่อแดนนี่ ครับ...เอื๊อก..."

แดนนี่ คือชื่อของแพะตัวผู้ที่มีนิสัยรักเมาและโปรดปรานในการดื่มเบียร์เหลือคณานับ มันปักหลักดื่มอยู่ที่*มอร์ตัน ไอซ์แลนด์*

ไลย์ล่า โอค์กี้ วัย 40 ปี ผู้เป็นเจ้าของเล่าให้ฟังว่า *"ก็พวกคนแถวนี้แหละที่ทำให้แดนนี่ของฉันกลายเป็นแพะขี้เมาในตอนแรกที่พวกเขายื่นเบียร์ให้มันดื่ม เล่นเอาเกือบตายเหมือนกันนะ แต่ต่อมาเจ้าแดนนี่ของฉันดูเข้ากับพวกเขาได้เป็นอย่างดี มันจะมีอาการคึกคักเวลาที่พวกเขายื่นเบียร์ให้ และเดี๋ยวนี้มันเลยเป็นเพื่อนร่วมสำราญบานสุขกับผู้ที่ผ่านและหิ้วเบียร์มาฝาก จนกระทั่งเจ้าแดนนี่ของฉันต้องกลายเป็นเจ้าแพะขี้เมาอย่างที่เห็นนี่แหละ.."*

ปัจจุบัน *แดนนี่* เจ้าแพะคอทองแดงตัวนี้กลายเป็นขวัญใจและเป็นที่รักที่เอ็นดูของนักท่องเที่ยวที่แวะเวียนกันมาเยี่ยมเยือน...ดูมันเมา

และมีข่าวคราวว่า *เจ้าแดนนี่* กำลังถูกเชิญไปโชว์ให้กับรายการทางโทรทัศน์รายการหนึ่ง

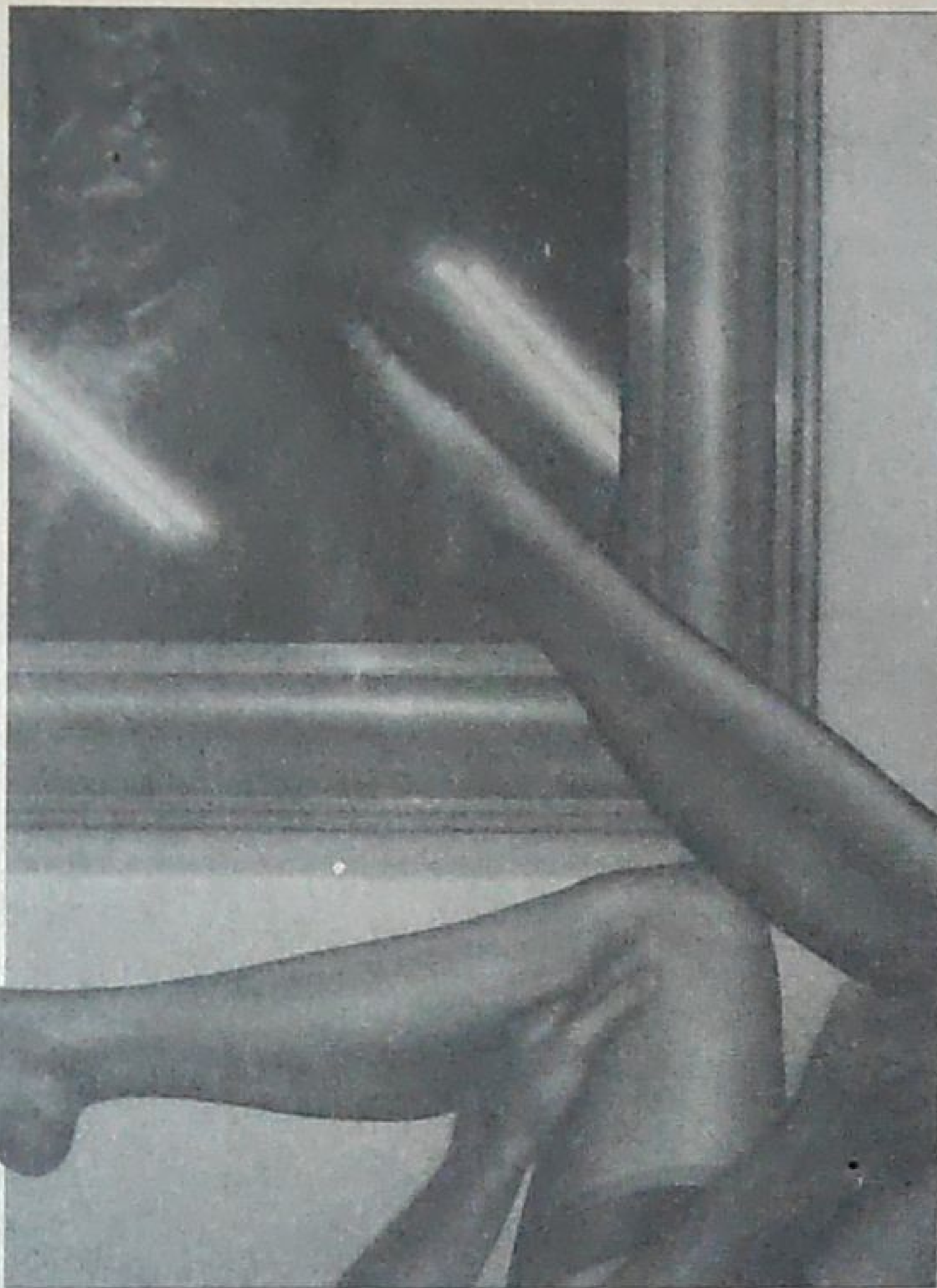
ถ้าจะดังกันใหญ่ล่ะ

เพื่อนเอ๋ย..เอื๊อก!!

ซาบซ่าน
อารมณ์

ลูก *'แม่เลี้ยง'* คหปตนีใหญ่ของล้านนาที่มิได้มีรูปเป็นทรัพย์เพียงอย่างเดียว หากมีความขยันในเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ อย่างไม่รู้เหน็ดเหนื่อย

ชื่อว่าคนแล้ว ยิ่งเป็นปุถุชนธรรมดาๆ อย่างเขาอย่างหล่อนซึ่งรักกัน และอยู่ในวัยเจริญพันธุ์ทั้งสองคน ที่จะรังเกียจและหน่ายแหนงต่อการมีเพศสัมพันธ์กันนั้นมันออกจะเป็นเรื่องประหลาดทีเดียว

สำหรับหล่อน...ได้คืนละสองสม่ำเสมอเรื่อยมาหลังเดือนแรกที่เขาโหมหนักเพราะเป็นของใหม่และกำลังเห่อนั้น หล่อนว่าดีหนักหนาสาหัสแล้ว

บางคืน...อย่างคืนนี้มีโบนัสเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่ง หล่อนก็แทบจะตีปีกเลยทีเดียว

และก็เพื่อสนองคุณเขาที่มีน้ำใจเอื้อเฟื้อเพิ่มเติมให้เพราะรู้ว่าหล่อนชอบ หล่อนก็อยากแสดงน้ำใจให้เขาเห็นเช่นกัน...

คืนนี้...เขาช่างแข็งแรงและมีกำลัง *'กระแทก'* ได้ถึงใจเหลือเกิน ยิ่งตอน *'ใกล้ออก'* ด้วยแล้ว เขายิ่งเสพเพิ่มการ

'อินสอน กับ พรจันทร์'

ปัญชลี ขมวดคิ้วหน่อยหนึ่งอย่างสงสัย แล้วก็ยิ้ม...มันเป็นยิ้มที่บอกอะไรได้หลายอย่างนอกจากความยินดีธรรมดาเพียงอย่างเดียว

ก็ทำไมจะไม่ให้หล่อนขมวดคิ้วเมื่อเขาบอกให้หล่อนทำในสิ่งที่หล่อนไม่เคยทำมาก่อนตลอดเดือนแรกของการดื่มน้ำผึ้งพระจันทร์ด้วยกันที่โรงแรมหรูแห่งหนึ่งกลางหุบเขา

และที่หล่อนยิ้ม ก็เพราะมันเป็นความสมใจลึก ๆ ที่หล่อนนึกไม่ถึงมาก่อนว่าหล่อนจะ *'โชคดี'* ได้มันมา...

ก็ไม่ใช่อะไรมากหรอก เพียงการเพิ่มกระบวนสังวาสที่เรียกกันว่า *'เล่นท่า'* เข้ามาอีกกระบวนหนึ่งซึ่งภาษาฝรั่งเรียกว่า *'ดอกกี้โพซิชั่น'* แปลเป็นไทยอย่างภาษาไทยหรือภาษาชาวบ้านได้ว่า *'ท่าหมาเย่อกัน'*

หล่อนค่อย ๆ ชันเข่าขึ้นจนก้นลอยส่วนใบหน้าคงแนบไว้กับท่อนแขนทั้งสอง เขาเดินเข้ามาทางเบื้องหลังแล้วจับท่อนลำของเขาสอดใส่เข้าไปตามกระบวนการ

มันออกจะ *'ถึงพริกถึงขิง'* ดีทีเดียวสำหรับการร่วมกันในท่านี้...เขาสามารถเข้าได้ลึกในลีลาที่กระชับกว่าเก่า และมันก็ให้รสชาติที่ซ่านเกษมกับหล่อนยิ่งกว่าท่าเบสิคธรรมดา อย่างท่าขาพาดไหล่ ที่เขามักจะใช้เป็นประจำ....

กระบวนท่าหมาเย่อกันที่เขาจัดขึ้นมาใช้ปิดรายการสำหรับคืนนี้นั้น เป็น *'เอ็กซ์ตรา'* หรือ *'ของแถมพิเศษ'* ที่เพิ่มจากสถิติรายวันประจำคือสองระหว่างก่อนนอนกับรุ่งสาง

รุ่งสางวันนี้ จากท่าราบธรรมดามาสู่กระบวนท่าดังได้กล่าวแล้ว หล่อนรู้สึกรักเขาจับจิตจับใจ มากกว่าตอนเป็นคู่รักกันเสียอีก

โดย : เอกบุรินทร์

กระแทกกระทั้นจนหล่อนสะเทือนไปทั้งร่าง ก่อนที่มันจะกระฉูดแรงเข้าไปกระทบเนื้ออ่อนข้างในจนหล่อนสะท้านไปทั้งตัว

ช่างเป็นความประทับใจอย่างเหลือเกิน...

ตอนนี้เขาผลอยหลับไปแล้ว และเป็นตอนที่หล่อนกำลังจะ *'สมนาคุณ'* เขาอยู่พอดี

เกือบครึ่งชั่วโมง หรือครึ่งชั่วโมงกระมัง คนหนุ่มวัยไม่ถึงยี่สิบห้าถือได้ว่าพักพอแล้ว หญิงสาวเขยิบเข้าไปใกล้ตรงส่วนกลางของเขาที่ยังนอนสงบอยู่เหมือนเจ้าของไม่มีผิด

หล่อนใช้มือเล็ก ๆ จับมันขึ้นมากระทอกเบา ๆ อยู่ไม่ถึงสองนาที มันก็พงาดขึ้นเป็นเสาศิลาขึ้นมาทันตาเห็น ขนาดและสัดส่วนของมันก็ *'เหลือกินเหลือใช้'* ทีเดียว นับว่าเป็นโชคดีของหล่อนอีกอย่างที่เขามีเพิ่มขึ้นนอกจาก รูปหล่อ พ่อรวย...

แล้ว...อะไรยาวก็ต่อเอาเองก็แล้วกัน

อินสอน ชอบนักชอบหนาที่จะให้หล่อนใช้ปากกับส่วนนั้นของเขา

หญิงสาวค่อย ๆ ใช้ปลายลิ้นสีชมพูของหล่อนโลมลูบโดยวิธีแผ่ลิ้นกว้าง ไล้จากส่วนปลายที่บานเหมือนดอกเห็ดลงมาสู่โคนที่รกขนของเขา นัยน์ตาคงจับจ้องพินิจพิจารณามันเหมือนวัตถุล้ำค่า ก่อนจะสะดุดอยู่หน่อยหนึ่งซึ่งตามมาด้วยรอยยิ้มเป็นครั้งที่สอง

เขาตื่นขึ้นมาแล้ว และกำลังบิดกายด้วยความซาบซ่านรัญจวนขณะที่ปากส่งเสียงครวญครางอย่างลืมตัว

คืนนี้...ถือได้ว่าสี่ครั้งซินะ เป็นครั้งที่สี่ที่เขาทะลักเข้าไปในปากของหล่อน ต่างจากสามครั้งแรก ก่อนที่จะผลอยหลับไปด้วยกันทั้งคู่ และมาตื่นเอาก็ตอนสายโด่งแล้ว...

เขานั่งกินกาแฟอยู่ที่โต๊ะเล็กตรงระเบียง และหันมาทักทายหล่อนว่า

"ตื่นแล้วหรือที่รัก...กาแฟไหม"

ปัญชลี ค่อย ๆ หย่อนเท้าลงกับพื้นห้องก่อนจะลุกขึ้นยืน ร่างกายของหล่อนยังไม่มีอะไรปิดบังเหมือนเดิม และที่กระจุกดำตรงหน้าขาก็ปรกติเหมือนไม่ได้ผ่านการทะลุทะลวงอะไรมาทั้งคืน

"ก็ดีค่ะ ขอตัวไปอาบน้ำก่อนนะคะ"

"ตกลงจ้ะ" เขาตอบพร้อมรอยยิ้ม

หลังกาแฟถ้วยนั้น และพากันลงมายังห้องอาหารที่ชั้นล่างของบ้านนั้น หล่อนก็พบ *คุณคำหวาน* แม่สามีนั่งรออยู่แล้ว...

"พรจันทร์ยังไม่ลงมาเหรอคะ หรือว่า..." หล่อนถามแม่ผัว

"ยังไม่ตื่นจ้ะวันนี้ตื่นสาย" คุณคำหวานว่า *"นอนก็หัวค่ำ ทำไมถึงตื่นสายก็ไม่รู้"*

หล่อนไม่ตอบ คุณคำหวานอาจไม่รู้เพราะลืมไปแล้วก็ได้ว่า ลูกชายยังหนุ่ม เขาอาจเพลียเพราะกิจกรรมบางอย่างก็ได้ที่ต้องทำเป็นส่วนตัว

พรจันทร์ คือคู่แฝดของสามี ซึ่งเหมือนกันยิ่งกว่าแกะ...แกะหรือสลักออกมาไม่ใช่แพะกับแกะ...

เหมือนกันขนาดหล่อนทักผิดก็เคย

เขา--เพิ่มการกระแทกกระทั้นจนหล่อนสะเทือนไปทั้งร่าง ก่อนที่มันจะกระฉูดแรงเข้าไปกระทบเนื้ออ่อนข้างในจนหล่อนสะท้านไปทั้งตัว

ในระยะแรก ๆ และมันก็ออกจะเป็นความภูมิใจนิด ๆ ของเขาทั้งสองคนที่บังเอิญให้เหมือนกันมากมายขนาดนั้น

ก็เพราะเหมือนกันมากราวกับคน ๆ เดียวกันนั่นแหละ ตั้งแต่เด็กมาแล้ว คุณคำหวานจึงชอบให้สองพี่น้องมีและทำอะไรเหมือน ๆ กัน ตั้งแต่ใส่เสื้อผ้าสีเดียวกันไปไหนหรือทำอะไรเหมือนกันจนคนที่เห็นพากันเวียนหัว จำไม่ได้ว่าคนไหนพี่คนไหนน้อง ซึ่งเป็นเรื่องสนุกสนานอย่างยิ่งของสามแม่ลูก

แรก ๆ ปัญชลีก็ไม่สู้จะพอใจนักกับการเล่น *'พิเรนทร์'* อะไรอย่างนี้

แต่ต่อมา จะด้วยความเคยชินที่คลุกคลีกันมากขึ้นหรืออย่างไรสักอย่าง คุณคำหวานเห็นว่าหล่อนยอมรับและก็เห็นดีด้วย

เสร็จจากอาหารเช้า เขาไปทำงานของเขาตามปรกติที่โรงงานทำอุตสาหกรรมสลักไม้ คุณคำหวานไปบริหารงานโรงแรมพร้อมลูกชายคนเล็กที่เป็นรองผู้จัดการต่อจากฝรั่งที่จ้างมาเป็นจีเอ็ม

หล่อนไปคุมร้านค้าขายของพื้นเมือง จะเจอกันอีกครั้งก็ที่โต๊ะอาหารตอนกินอาหารค่ำอีกทีนั่นแหละ

เป็นธรรมเนียมของบ้านนี้ที่สมาชิกทุกคนจะต้องไปกินอาหารด้วยกันที่ชั้นล่างของตึกใหญ่

หล่อนกับสามีอยู่ตึกเล็กที่แม่ผัวปลูกให้เป็นเรือนหอซึ่งอยู่ติด ๆ กัน

"คุณจันทร์วันนี้เลยไม่ได้ทำงานซิคะ" หล่อนทักเขาที่โต๊ะอาหาร

พรจันทร์ส่ายหน้าพร้อมกับยิ้มน้อย ๆ แล้วว่า *"ไม่ค่อยสบาย"*

"อ้าว...เป็นไรไปเหรอคะ" หล่อนร้องถาม และก็เห็นว่าสองพี่น้องหันไปสบตากัน

อาจเป็นความบังเอิญที่ติดนิสัยมาตั้งแต่เด็กที่มักจะ *'ปรึกษา'* กันเสมอ

"ก็..." เขาอธิบาย *"ไม่ได้เป็นอะไรมากมาย แค่อ่อนเพลียนิดหน่อยเท่านั้นเอง"*

"อะไรกัน...คนหนุ่ม ๆ ลูกเมียก็ไม่มี ทำไมถึงอ่อนเพลียง่ายนัก"

แต่นั่นแหละ ใครจะไปรู้เหตุผลของใคร อาจดูวิดีโอ...วิดีโอพิเศษดึกไปหน่อยก็ได้

หล่อนยิ้มสวยให้เขา...ซึ่งยิ้มตอบให้หล่อน...

สองพี่น้องคู่นี้ เหมือนกันเสียจริง ๆ เหมือนขนาดแยกไม่ออกเลยทีเดียวหากไม่ใช่คนช่างสังเกตอย่างคุณคำหวาน...

"ไม่ดูทีวีหรือคะ คืนนี้มีหนังคุณชอบนะ" หล่อนถามอินสอนสามีที่เดินกลับเข้าห้องนอน แปรงฟันแล้วโดดขึ้นเตียงเลยทีเดียว

"ขี้เกียจดู" เขาว่า *"อยากนอนกับเมียมากกว่า"*

"แหม..." หล่อนช้อนตามองเขาจากที่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง *"ทำเป็นหนุ่มกลัดมันเทียวนะคะ"*

"ก็ต้องกลัดเป็นธรรมดา เพราะมัน..." เขาหยุดอยู่แค่นั้นไม่พูดต่อ

"เพราะ...เพราะมันทำไมหรือคะ" หล่อนซัก

"เพราะมัน...เอ้อ...มีเมียสวยนะซีจ๊ะ"

เขารีบอธิบาย *"แล้วสวยไม่สวยเปล่า แถม 'เข่อมัน' เสียอีก"*

หล่อนอายจนหน้าแดง ทั้งที่น่าจะชินแล้วกับกิจกรรมประจำคืน

เขาตบบนที่นอนข้าง ๆ ตัวก่อนว่า *"มาเถอะ ผมอยากกินคุณใจจะขาดอยู่แล้ว"*

"ฉันก็อยากกินคุณเหมือนกัน" หล่อนว่าขณะนวยนาดมาที่เตียง *"มันติดเสียแล้ว"*

ปัญชลีทรุดกายลงนั่งบนเตียงขณะเอื้อมมือไปจับท่อนลำของเขาที่ตั้งชันรอมือหล่อนอยู่ก่อนแล้ว หญิงสาวอดมิได้ที่จะมองที่ลำตัวอันอวบใหญ่และยาวจัดทั้งที่คุ้นตากับมันเต็มทีแล้ว

หล่อนยิ้มให้เขาก่อนจะใช้ปากอมลงบนส่วนปลายที่บานน้อย ๆ เหมือนดอกเห็ด

เขาหลับตาลง หล่อนจัดเจนเหลือเกินกับกระบวนการดูด ๆ เลีย ๆ อย่างนี้ และเขาก็ชอบที่จะให้หล่อนทำให้เป็น 'โฟร์เพลย์' ก่อนที่จะสัปยุทธกันด้วยการสอดใส่ที่จะมีตามมาในอึดใจข้างหน้า

อินสอนหวนกลับมาสู่กระบวนท่าเดิมที่เขาถนัดยิ่ง คือการยกสองขาของหล่อนพาดไหล่ ตามมาด้วยท่านั่งโดยมีหล่อนนอนราบอยู่บนเตียง

"ผมชอบท่าที่มันเห็นหน้ากัน มันให้อารมณ์ดี หรือคุณว่าไง" เขาเคยถามหล่อนเช่นนี้

"ก็ดีค่ะ" หล่อนคล้อยตาม

"ก็ดีค่ะ" หล่อนคล้อยตาม

"ก็ดีค่ะ" หล่อนคล้อยตาม

"เบื่อมั่งไหมจ๊ะทูนหัว" เขาถามหล่อน

"เบื่ออะไรคะ" หล่อนย้อนถามเขา

"ก็ถูกผัวกวนอย่างนี้ ทุกคืน...ทุกคืน..." เขาว่าพลางขยับก้นไปมา

"จะเบื่อทำไมคะ คุณมีความสุขฉันก็พอใจ"

"แล้วคุณล่ะ...ไม่มีหรอกหรือ"

"มีซีคะ มีมากด้วย" หล่อนเริ่มหายใจแรง *"แรง ๆ หน่อยซีคะ ฉันจะ...เอ้อ..."*

"ได้จ้ะ...เดี๋ยวนะ... ขอขยับตัวให้มันถนัดอีกนิด"

เขาทำตามที่หล่อนว่า

ปัญชลีเริ่มออกอาการอีกแล้ว หล่อนเริ่มส่งเสียงครางและบิดตัวไปมา สะโพกร่ายร่อนรับการปะทะของเขาที่กระแทกกระทั้นรุนแรงขึ้นตามลำดับ

มันกินเวลานานพอสมควรทีเดียวก่อนที่เขาจะหยุดสำแดงเดช แล้วฟุบลงนอนข้าง ๆ หล่อน

อินสอนหลับไปแล้ว และหล่อนก็หลับไปข้าง ๆ เขา

ก่อนสางเช้าวันนั้น ปัญชลียันกายขึ้นปลุกเขาด้วยกระบวนท่าที่เขาโปรด มันต้องปลุกกันด้วยปากด้วยลิ้นนั่นแหละ

หล่อนค่อย ๆ ใช้ผ้าขนหนูผืนเล็กที่แช่อยู่ในขันเงินข้างเตียง บิดพอหมาดประจงเช็ดท่อนลำของเขาที่ *'ไม่ได้ล้าง'* หลังจากเสร็จไปเมื่อตอนก่อนนอน

มันแข็งขันขึ้นมาในเวลาไม่ถึงสองนาที

อดไม่ได้หรอกที่จะใช้นัยน์ตาสำรวจมันเหมือนไม่เคยเห็น ก็มันตั้งค้ำหูค้ำตาอยู่ข้างหน้า ซ้ำขนาดก็เบาเสียเมื่อไหร่

หล่อนค่อย ๆ ครอบริมฝีปากลงบนส่วนปลายที่มีลักษณะคล้ายดอกเห็ดบานน้อย ๆ นั้นขณะบอกกับตัวเองว่า

"เหมือนกันทุกอย่าง ขนาดก็เท่ากัน ต่างกันก็ตรงอันนี้...'ไม่มีไฝเท่านั้นแหละ'..."

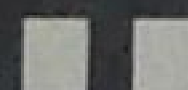
และมันก็เป็นเกมประจำคืนให้หล่อนได้สนุกกว่า วันนี้...มีไฝหรือไม่มีไฝ

คู่แฝดที่คุณคำหวานภูมิใจ และเขาสองพี่น้องก็ภูมิใจที่ไม่มีใครคิดว่าไม่มีใครจับได้ว่า...คนไหนพี่...คนไหนน้อง...

ค

"ขยับเข้ามาเถอะคนสวย ถึงมันจะยาวแค่ไหน ก็ไม่ถึงกับทะลุหรอกน่า"

สาว
เพ็ญพักตร์
132

คนางค์ ชาญชลกุล
34 - 23 - 36

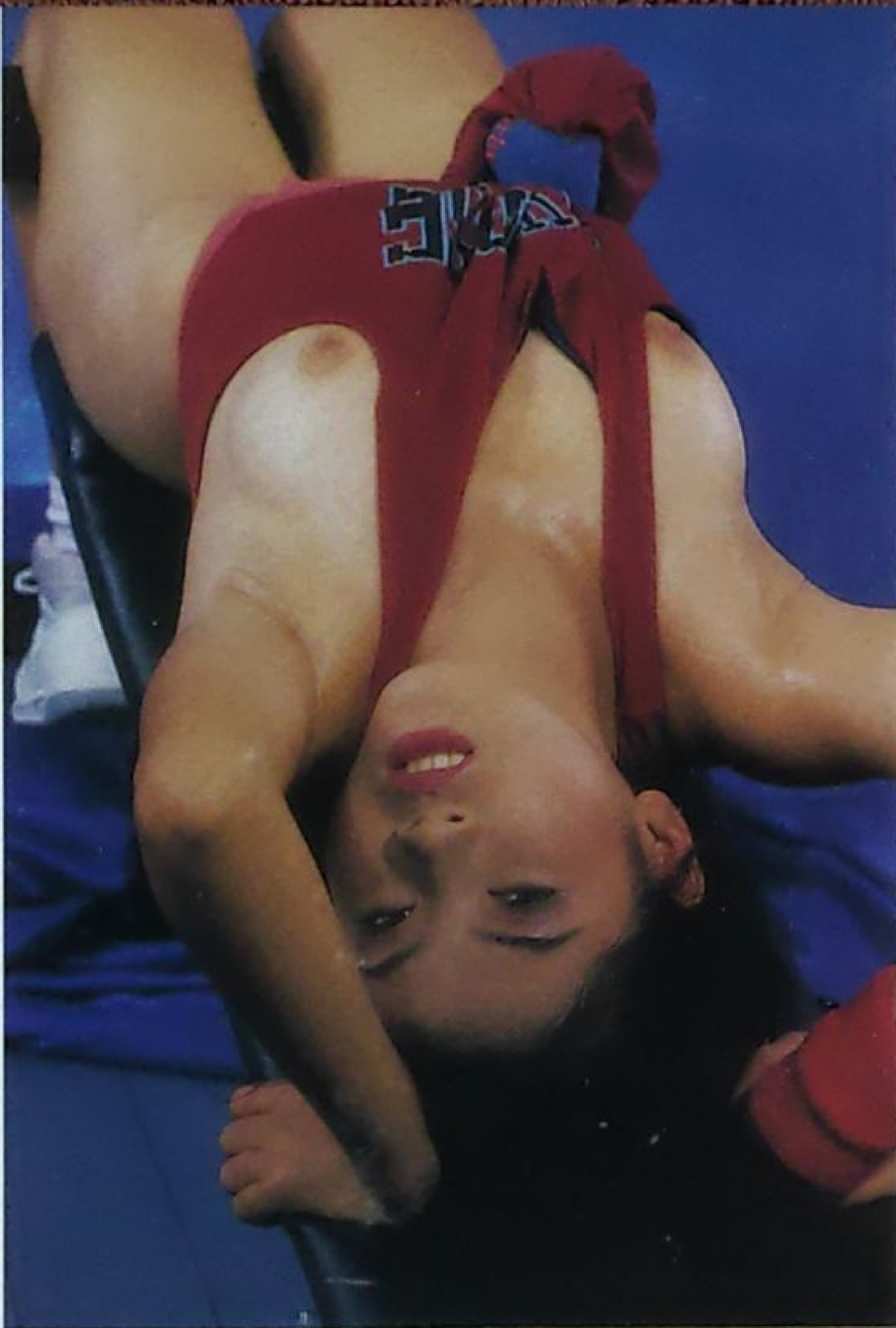

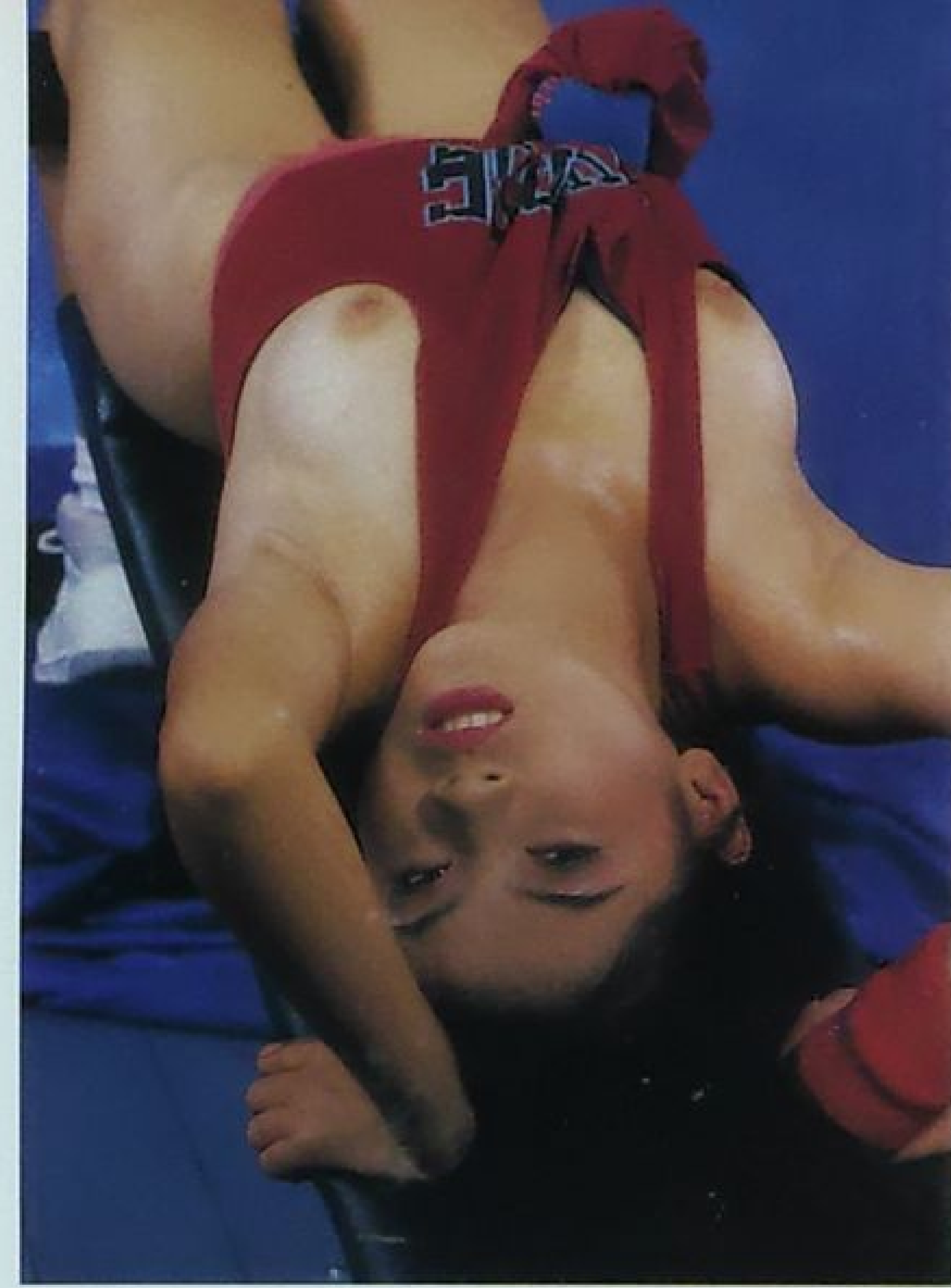

2 นาทีกับสาวเพ็ญพักตร์

❤ คนางค์ ชาญชลกุล ❤

ไม่รู้เหมือนกันว่า...คุณรู้สึก *'ร้อน'* แค่ไหน เมื่อได้เห็นภาพนู้ดในชุด *'ออกกำลังกาย'* แบบร้อน ๆ ของ สาวเซ็กซี่ซึ่งเป็นนางแบบให้กับ *'เพ็ญพักตร์' ฉบับที่ 132* คนนี้--เพราะหน้าตา และท่าทาง ในแต่ละรูปของเธอมันดูระอุซะเหลือเกิน ถ้าหากใครจะรู้สึกร้อน ๆ ไปด้วยก็คงไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดอะไรนัก

คนางค์ ชาญชลกุล เป็นนางแบบสาวที่มีใบหน้าเซ็กซี่...ดูร้อนแรง นอกจากนั้นสัดส่วนขนาด 34-23-36 ในเรือนร่างของเธอ...ก็ดูเร่งเร้าความรู้สึกให้รุ่มร้อนได้ไม่เบาเลยทีเดียวเชียวหละ หากผสมผสานความขาวเนียนจากผิวของเธอเข้าไปด้วยละก็...นี่นับได้ว่าเป็นรูปลักษณ์ของผู้หญิงที่หนุ่ม ๆ ชาวไทยปรารถนาอยากได้เคลียคลอกันนัก

สำหรับหนุ่มที่อยากเคลียคลอกับภาพสวย ๆ ของ *สาวนาง* อนงค์นี้ ภาพดี ๆ ของเธอรอคุณอยู่ที่ *'เพ็ญพักตร์'* นี่

ส่วนใครอยากรู้จักให้มากกว่าเห็นก็ต้องโทรไปที่ *หมู รีโมท 279-4571*

บันทึกสาวเพ็ญพักตร์

ชื่อ คนางค์ ชาญชลกุล

ชื่อเล่น นาง

วันเกิด 4 ก.พ. 2519 จังหวัด กรุงเทพมหานครฯ

วัยสาว 18 สัดส่วน 34-23-36 สูง 168

จุดสวย สะโพก ดินระเบิดขีด

จุดเสียว : มีหลายจุด บรรยายไม่ถูก

ผู้ชาย ไม่หล่อ, นิสัยดี, ขี้อ้อน

ความฝัน : อยากเป็นเจ้าของ ผับสักแห่ง

บรรยากาศชวนสยิว นั่งรถ ซ้อนมอเตอร์ไซค์ แล่นไป

ที่ทำงาน หมูรีโมท

โทร 2794571

พิเศษสุด ๆ

เพื่อคุณ

เวลา...ไม่ได้เป็นอุปสรรคสำคัญของคุณเลยในการติดตามสะสมภาพชุดพิเศษสุด ๆ ของนางแบบสาว สวย เซ็กซี่ บนแผ่นปกของ *เพ็ญพักตร์ ฉบับที่ 68* ถึง *เพ็ญพักตร์ ฉบับที่ 75*

เพื่อเป็นการตอบสนองความต้องการของคุณ ๆ ผู้ให้ความสนับสนุน *เพ็ญพักตร์* ด้วยดีตลอดมา--บัดนี้ เราเปิดโอกาสให้คุณได้เติมเต็มความฝันและจินตนาการอันบรรเจิดกับ *ภาพชุดพิเศษ*ของ *นางแบบสาว* เหล่านี้...กันอีกครั้งในราคาชุดละ 60 บาท (1 คนมี 1 ชุด 1 ชุดมี 5 ภาพ--ไม่รับสั่งในกรณีที่ท่านต้องการภาพของนางแบบแต่ละคนเพียง1 ภาพ หรือสั่งไม่ครบทั้งชุด)

สนใจส่ง *ธนาณัติ* หรือ *ตั๋วแลกเงิน* มาที่ *นพดล รณชัย ตู้ปณ.130 ดุสิต กรุงเทพฯ 10300* (ไม่รับเงินสด และเก็บเงินปลายทาง) *สมาชิก เพ็ญพักตร์* หรือ *เพ็ญพักตร์มินิ* ได้รับส่วนลด 10%

บัตรสั่งภาพ 'ย้อนหลังย้อนยุค' เพ็ญพักตร์ ฉบับที่ 68 - 75

หมายเลขสมาชิก..

ชื่อ..............................นามสกุล..............................

บ้านเลขที่..............................ซอย..............................

ถนน..............................ตำบล..............................

อำเภอ..............................จังหวัด..............................

รหัสไปรษณีย์..

ต้องการภาพชุด '*ย้อนหลังย้อนยุค*' ของ

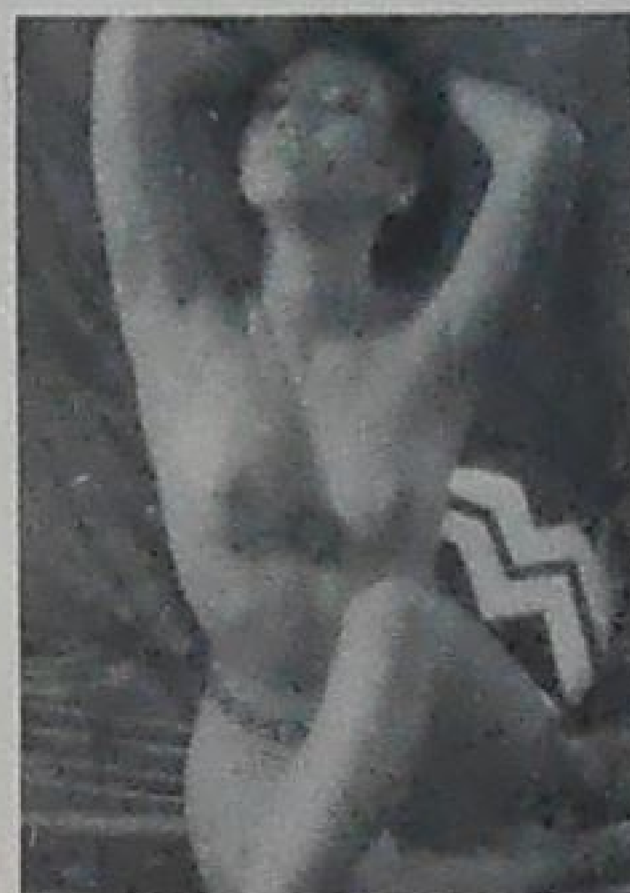
นางแบบ เพ็ญพักตร์ : *ฉบับที่* ☐ 68 ☐ 69 ☐ 70

☐ 71 ☐ 72 ☐ 73 ☐ 74 ☐ 75

รวมทั้งหมด..............ชุด เป็นจำนวนเงิน..............บาท

หมายเหตุ : *ในกรณีที่ไม่ตัดบัตรสั่งมา สามารถถ่ายเอกสารหรือคัดลอกรายละเอียดส่งมาได้ กรุณากรอกข้อความอย่างชัดเจน เพื่อป้องกันความผิดพลาด*

● เพ็ญพักตร์ ' 68 ชลธิชา

● เพ็ญพักตร์ ' 69 ดวงเดือน

● เพ็ญพักตร์ ' 70 พินทุสร

● เพ็ญพักตร์ ' 71 แคทรียา

● เพ็ญพักตร์ ' 72 อิสราภรณ์

● เพ็ญพักตร์ ' 73 จริยา วิริยะกุล

● เพ็ญพักตร์ ' 74 ดวงเดือน

● เพ็ญพักตร์ ' 75 กัลยา ไชยพันธ์

โดย : ดาริน ราชวัตร

หลายต่อหลายท่านที่เขียนจดหมายมาสารภาพรักกับ *นางแบบของเพ็ญพักตร์* ซึ่งทาง *ดาริน* ก็ยินดีที่จะเป็นสื่อไปถึงนางแบบสุดสวยประจำใจ ดังนั้นก็อาจจะมีความล่าช้าไปบ้าง หวังว่าคงให้อภัยด้วยความเข้าใจ เหมือนเดิม...ใครต้องการรู้จักอยากจะกระซับกับนางแบบคนใดเป็นการ...ส่วนตั๊ว..ส่วนตัว จดหมายมาซิค่ะ!

ดาริน (สารภาพรักกับนางแบบ) ตู้ปณ. 130 ดุสิต กรุงเทพฯ *10300* วงเล็บซักนิดว่า ต่อถึง *นางแบบคนไหน* ลงใน *เพ็ญพักตร์ ฉบับใด* ง่ายแสนง่าย หวานใจก็จะอยู่ในมือของคุณ

สวัสดีทุก ๆ ท่านคะ ดีใจมากสำหรับแฟน ๆ ที่น่ารักทุกท่าน *ก้อย* มีความสุขกับจดหมายทุกฉบับเลยล่ะ แน้..แน้..ยังทำเป็นงงอีก.. ก็ *ก้อย* ไงค่ะ *น้องก้อย* ของคุณหรือ *เข็มทอง ชิตะวรรณ สาวเพ็ญพักตร์ ฉบับ 126* นึกออกแล้วใช่มั้ยล่ะ อันที่จริงแล้ว *ก้อย* เขียนจดหมายตอบแฟน ๆ ไว้แล้วล่ะค่ะ เพียงแต่ยังไม่ได้นำมาส่ง *พี่ดาริน* เท่านั้น แหม..แค่นี้ใจร้อนไปได้..นะ..นะ..ไม่โกรธนะจ๊ะ

● ถึงคุณ ก้อย สุดเซ็กซี่

ผมได้เห็นคุณก้อย ใน *เพ็ญพักตร์ ฉบับ 126* แล้วใจคอหวั่นไหวอั้นไว้ไม่อยู่เลยครับ รู้มั้ยว่าทุกครั้งที่ผมคิดถึงคุณจิตใจมันจะร้าวรานมาก ความปรารถนาและอารมณ์ต่างพรั่งพรูลงสู่ภาพชุดพิเศษ

ของคุณอย่างมิลืมเลือน จนบางครั้งถึงขนาดเผลอไผล กระฉอก..กระทอกล้นหลั่ง..อย่างชนิดสาสม ผมยอมรับว่า ยิ่งมองคุณก็ดูยิ่งเพิ่มทวีความเร่าร้อน จนเลือดในซ่านกายไปทุกครั้งครา อย่ากระนั้นเลยขอที่อยู่ส่วนตัวไว้เชยชมหน่อยเถอะครับ.. หวังว่าคงไม่รังเกียจหนุ่มผู้ต่ำต้อยอย่างผมนะครับ

เอนก บ้านไร่

หม..จะรังเกียจได้อย่างไรคะ ก็ในเมื่อ ก้อย คือส่วนหนึ่งที่ทำให้คุณมีความสุขได้ เพียงแค่นี้ ก้อย ก็สุดปลื้มบอกไม่ถูก ซึ่งพออ่านจดหมายของคุณแล้วมันทำให้ความคิดของ ก้อย ต้องพลอยเตลิดกระเจิดกระเจิงตามไปด้วย แล้วจะรู้มั้ยหนอว่า.. ก้อยเองก็เหงาไม่แพ้คุณเหมือนกัน

เข็มทอง

นวนิยายสู่อนาคต---

ยุทธการสายฟ้า!

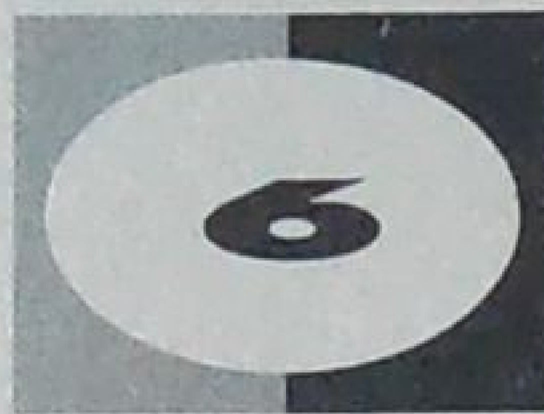
โดย จักรา นพดล

27 ธันวาคม พ.ศ. 2936

ปีที่โลกเจริญสุดขีด ในขณะที่น้ำมันดิบหมดไปแล้วจากโลกทุกชาติทุกภาษาสุขสบายด้วยความเป็นอยู่โดยมีพลังแสงอาทิตย์เป็นปัจจัยสำคัญ! อนิจจา-ไม่มีใครรู้ ว่าวันนี้คือวันที่โลกสิ้นสลาย เมื่อสงครามล้างเผ่าพันธุ์

บังเกิดขึ้นจากเหล่าประเทศมหาอำนาจ!

หลังจากสงครามล้างเผ่าพันธุ์หลายพันปีผ่านไป สุริยะจักรวาลและกาแล็กซี่ต่าง ๆ ก็ผจญกับสัตว์โลกยุคใหม่ที่เหี้ยมโหด อหังการ์กว่าเผ่าพันธุ์เดิม!

วรายุทธ ที่รู้เรื่องการทดลองและรู้เรื่องอะไร ๆ ดีกว่าคนอื่น ยกแก้วดื่มน้ำรวดเดียวเกลี้ยงแก้ว รู้สึกเย็นวาบลงกระเพาะ แล้วขนลุกซู่ ซ่านซ่าไปด้วยพลังน้ำอมตะ แล้วความกระปรี้กระเปร่าก็บังเกิดขึ้นทันที!

ท่านศาสตราจารย์รินน้ำอมตะชีวะลงแก้วจนพอแก่ปริมาณ แล้วส่งให้หมอสาว

"ผมทำสำเร็จแล้ว และเราจะเป็นอมตะนิรันดร์กาล ดื่มเร็ว..."

ส่งแก้วให้แล้ว บอกทุกคนรวม ๆ กันไปว่า

"ดื่มน้ำอมตะนี่แล้วเข้าไปยืนรวมกันบนแท่นฉายแสงโน่น"

ท่านชี้ไปที่แท่นยกพื้นสูงราวหนึ่งฟุตกลางห้อง ซึ่งบนเพดานมีครอบอลูมิเนียมวาววับเป็นตัวสะท้อนแสงให้อาบร่างผู้ที่ยืนอยู่ใต้ครอบอย่างสม่ำเสมอ

ศรีสุรางค์ ยกปากกาไมค์-โครโฟนขึ้นเรียกเจ้าสุนัขแสนรู้ โดยลืมไปว่าหล่อนยิงมันด้วยปืนกลเลเซ่อร์นอนสลบไสลอยู่ในห้องทดลองอาวุธ

"บราวน์นี่...บราวน์..เฮ้ ! บราวน์นี่มานี่เร็ว ห้องชีวะ..บราวน์นี่.."

เงียบ!

ไม่มีเสียงเห่าตอบจากเจ้าสุนัขแสนรู้

วรายุทธ โดดเข้ามาแย่งปากกาไมค์โครโฟนไปจากมือของหญิงสาว กรอกเสียงที่ *เจ้าบราวน์นี่*คุ้นลงไปทันที

"บราวน์นี่..ห้องเคโอ ซู...เคโอ ซู..."

เขาตะโกนย้ำ ๆ ลงไปหลายครั้ง ไม่มีเสียงร้องเสียงวิ่งตามเคย ศรีสุรางค์ส่งเจ้าขงเบ้งแมวไทยในอ้อมแขนให้พี่สาวแฝด พลางบอกว่า

"อุ้มเจ้าขงเบ้งไว้นะ ศรีจะออกไปตามเจ้าบราวน์นี่เอง"

พอขยับจะออกวิ่ง เสียงครืนโครมก็ดังระงมขึ้นมาอีกถี่ยิบ คราวนี้มันสะเทือนดังมากกว่าเดิม

ครืนนนน น...

โครมมมม ม....

กึ่งงงง ...ดึ่งงงง... !!

เสียงเจ้า *เครื่องคาพิลล่า* ที่มีเครื่องวัดเป็นจอภาพรับจากเครื่องส่งบนยอดเขาเขื่อนได้ ร้องเตือนขึ้นดังก้องพร้อมเสียงไซเรนอันตราย

"อันตราย ๆ...อันตราย ข้างบนเต็มไปด้วยรังษีมีพิษ อันตราย..."

ว้าวว ๆ ๆ....

ท่านศาสตราจารย์คว้าเอวคอดกิ่วของศรีสุรางค์เอาไว้ได้เมื่อหล่อนวิ่งผ่าน

"ไม่มีเวลาแล้ว อย่าไปไหน เราต้องปิดที่นี่ก่อนให้มิดชิด"

ตะโกนพลางท่านศาสตรา-จารย์ก็ล้วงเอารีโมทคอลโทลอันเล็ก ๆ ออกมาจากเสื้อคลุมปฏิบัติการ

"ปล่องดูดาวต้องปิดให้สนิท !"

ท่านกดรีโมทลงไปทันที

"ช่องปล่อยยาน..!"

พูดพลางกดรีโมทอย่างคล่องแคล่ว ห้องที่ปิดแล้ว ไฟสีแดงขึ้นบนรีโมททันที

"ช่อนกล้องเปอริโคป..."

"ประตูทางลงครับ อาจารย์"

วรายุทธร้องขึ้นอย่างตื่นเต้น

ท่านศาสตราจารย์กดรีโมท จนไฟแดงขึ้นทุกจุดบนหน้าปัดรีโมท แล้วเก็บเครื่องต้อนทุกคนขึ้นไปยืนบนแท่นรับแสงเลเซ่อร์อินซีฟ

"แพทย์สาวแสงสุรีย์ พรรณราย ใจหายวูบ เมื่อนึกถึงรสชาติสวาทหวานกับคนรักเมื่อสักครู่นี้

"ยุทธคะ.." หล่อนกระซิบเสียงสั่น ตาก็มองท่านศาสตราจารย์ที่กำลังวุ่นวายเปิดเครื่องฉายแสงง่วนอยู่คนเดียว *"ทำไมเราไม่ขึ้นยานหนีออกนอกโลกไปเสียเลยคะ"*

วรายุทธเบมือพลางยักไหล่ เขาเองก็กำลังสับสนในอารมณ์ ทั้งไม่แน่ใจว่าในนาทีฉุกละหุกเหล่านี้ อาจารย์ของเขาจะผสมน้ำอมฤตชีวะได้สำเร็จจริงรึไม่!?

หากสงครามล้างเผ่าพันธุ์บังเกิดขึ้นจริงๆ --โลกคงจะราบพนาสูรอยู่ในสองสามนาทีนี่แล้ว

รวมทั้งไม่แน่ใจว่า แสงเลเซ่อร์อินซีฟจะช่วยยังชีพชลอความชราไปได้สักกี่ปี

แล้วถ้าหากสงครามล้างเผ่าพันธุ์บังเกิดขึ้นจริง ๆ อยู่ใต้ดินนี่จะรอดหรือ อำนาจการทำลายของสองมหาอำนาจที่มีประสิทธิภาพการทำลายล้างมากกว่านิวเคลียร์หลายเท่า โลกคงจะราบพนาสูรอยู่ในสองสามนาทีนี่แล้ว

แสงสุรีย์เห็นคนรักอ้ำอึ้ง ก็ร้องถามท่านศาสตราจารย์เสียเองว่า

"อาจารย์คะ ทำไมเราไม่ขึ้นยานหนีออกไปเลย ไปดาวอังคารหรือพลูโตก็ได้"

ท่านศาสตราจารย์กดปุ่มฉายแสงลงไป แล้ววิ่งมาขึ้นแท่นยืนรวมกับคนอื่น ๆ พลางตอบคำถามเร็วปรื๋อ

"เราไม่มีเวลาแม้แต่จะเข้านอนหลับละมั้ง...ออกไปไม่ได้แล้ว ข้างนอกกำลังเข่นฆ่าข้ามทวีปกันด้วยความเข้าใจผิด ออกไปตอนนี้เราไม่รอดแน่"

แสงเลเซ่อร์สีขาวพร่างสว่างพรึ่บขึ้นเป็นรูปกรวยครอบคลุมแท่นที่ทุกคนยืนรวมกันอยู่ วรายุทธมองหน้าศรีสุรางค์ที่อุ้มเจ้าขงเบ้งแมวไทยเอาไว้แนบอกแล้วถามเร็วปรื๋อ

"เจ้าบราวนี่ล่ะ?"

ศรีสุรางค์ส่ายหน้า แล้วหลับตาปี๋เมื่อร่างถูกแสงเจิดจ้าของเลเซ่อร์อินซีฟที่ฉายแสงลงมาอาบร่างจนเย็นเยียบราวกับยืนอยู่กลางลมหนาวที่ขั้วโลก!

ทุกชีวิตมีอาการหนาวสะท้านไปด้วยกันทันที แม้แต่เจ้าเหมียวก็ส่งเสียงครางออกมา...

สามสิบวินาทีต่อมา แสงเลเซ่อร์ก็ดับวูบ แสดงว่าการอาบแสงเสร็จสิ้นลงแล้ว

ท่านศาสตราจารย์ก้าวลงจากแท่น *"ไปเข้าห้องนิทรากันเถอะ ห้องนั้นแข็งแรงกว่าเซฟตี้กว่า"*

ทุกคนก้าวลงมาแล้วเซกลิ้งถลาไปคนละทาง เมื่อเสียงโครมครืนดังสนั่นหวั่นไหว ตู้อุปกรณ์เครื่องมือต่าง ๆ ในห้องชีวะโงนเงน เข้าของบนโต๊ะหล่นแตกเพล้งพล้าง ๆ

อุปกรณ์หม้อสเตนเลสทดลองหม้อหนึ่ง ลอยละลิ่วหล่นโครมลงมาบนร่างท่านศาสตราจารย์เป็นคนแรก แล้วท่านก็ฟุบลงไป

"อาจารย์...!" วรายุทธร้องตะโกน พุ่งเข้าไปหาแล้วปะทะกับตู้ชั้นวางของที่ล้มฟาดลงมาบนร่างฟุบตามไปอีกคน เสียงร้องว้าย ๆ ดังขึ้น แล้วสิบวินาทีต่อมา ทุกคนก็สิ้นเสียงล้มระเนระนาดหมดสติไปทันที

■ ■ ■

วรายุทธ พลิกฟื้นคืนสติขึ้นมาเป็นคนแรก เขากระพริบตาอย่างงง ๆ อยู่นานก่อนจะนึกรู้ว่าอยู่ที่ไหน เขาผลักตู้ชั้นอลูมิเนียมที่ล้มฟาดไหล่ที่ยังทับอยู่หมิ่น ๆ ออกไป กวาดสายตามองทุกคนเห็นยังปรกติเหมือนคนนอนหลับ เขาก็ถอนหายใจโล่งอก

ลุกขึ้นยืน พลางคิดว่า เขาหมดสติหลับไปนานเท่าไหร่ แล้วเลยยกนาฬิกาพลังแสงอาทิตย์ที่ข้อมือขึ้นดูเวลา

"บ่ายสามโมงสี่สิบห้า.." วรายุทธพึมพำกับตัวเองเบา ๆ *"นี่เราคงหมดสติไปแค่สิบห้านาทีเท่านั้นเอง!"*

ทว่าเมื่อเขากดปุ่มดูวันเดือนปีบนหน้าปัดอย่างเคยชินแบบนักวิทยาศาสตร์ เขาก็สะดุ้งโหยงลืมตาโพลง เมื่อหน้าปัดนาฬิกาแจ้งวันเดือนปีชัดเจนด้วยตัวอักษรแสงสีเขียว

27 ธันวาคม 5436

"เฮ้ย...อะไรกันวะ สอบไปตั้งสองพันห้าร้อยปีได้ไง...นาฬิกาเจ๊งรึไงวะเนี่ย!?"

(อ่านต่อฉบับหน้า)

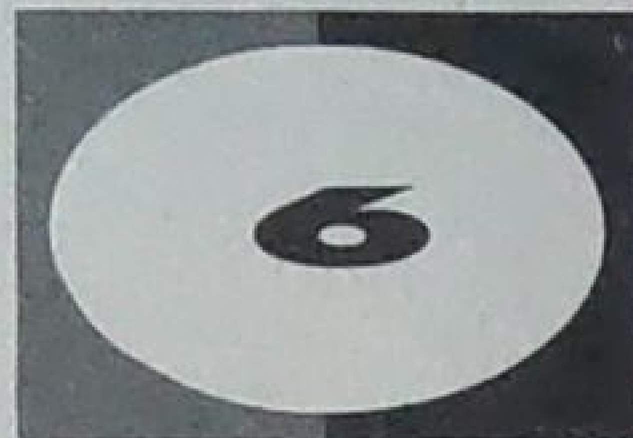

"ไม่ต้องกังวลหรอกที่รัก ชาวบ้านแถวนี้เค้าเป็นห่วงคอยเฝ้าขโมยให้..."

■ ■

นวนิยายผีสยิวสยอง...

ชาวบ้านที่ขวัญดีมองดูเหตุการณ์อย่างใจจดใจจ่อ คนไหนที่ขวัญอ่อนขี้สงสารสัตว์ถึงกับหันหลังหนีไม่มองภาพข้างหน้า บางคนที่เป็นสาว ๆ ยกมือขึ้นปิดตาร้องกันว้าย ๆ

ไอ้คนหนึ่งจ่อปืนลูกซองเข้าหาอกแร้งตัวที่ใกล้ที่สุด แล้วลั่นไกดังสนั่นหวั่นไหว

ตูม- !

แร้งตัวที่เคราะห์ร้ายกระเด็นลอยเหมือนถูกช้างถีบ แล้วหล่นปุลงไปเงียบกริบ

พญาแร้งตัวจ่าฝูงร้องแก๊กก้าก โผวิ่งไปตามพื้นดิน แล้วโผ

กำนันร้องอย่างเจ็บปวดสุดชีวิต ทิ้งปืนล้มลงดิ้นพลาด ๆ ลูกน้องตกใจวิ่งเข้ามาช่วยกันประคองกำนันหนุ่มที่เลือดโชกเปรอะเต็มหน้า

พญาแร้งส่งเสียงร้องในลำคอ พลางโผผินบินไปทางทิศเหนือ ปากคาบดวงตากำนันเลือดแดงฉานติดไปด้วย

ฝูงแร้งขยับปีก วิ่งโหย่ง ๆ เรียงแถวไปตามพื้นดิน แล้วโผบินขึ้นสู่ฟากฟ้า แล้วร่อนตามจ่าฝูงไปเป็นทิว เหมือนเครื่องบินรบเกาะกลุ่มกันบินขึ้นจากสนาม

จ่าฝูงหัวแดงโร่บินบ่ายหน้าผ่านบ้านกำนัน แล้วคายดวงตากำนันหนุ่มหล่นลงไปบนหลังคาบ้านกำนัน เสียงเหมือนใครทิ้งระเบิดดังตูม !

เพลิงแค้นนางพราย

โดย : พราย อโศก

'บึงดอกรัก'

ดินแดนอาถรรพณ์แห่งนี้เป็นที่สิงสถิตของวิญญาณนางพรายผู้รักสลายตายโหง...ชาวบ้านดอนดอกรักมิกล้าเยี่ยมกรายด้วยประกาศิตของพ่อกำนันโหดผู้ทรงอิทธิพลแห่งบ้านดอนดอกรัก!

คืนพระจันทร์แดง...

ม่ายหนุ่มคะนองกามกับอีสาวร่านสวาทบังอาจไปทำบัดสีทับที่

นางพราย

ม่านตาข่ายไสยเวทย์ที่สะกดนางพรายขาดผึง!

เพลิงแค้นนางพรายพลุ่งโพลงลุกขึ้นเผาไหม้ทายาทแค้นอย่าง สุดสยิว สยอง น่าขนหัวลุก!!

ขึ้นสู่อากาศ บินว่อนโฉบลงมาหากำนันหนุ่มที่ขึ้นปักหลักจังก้า ตวัดปืนสั้นเล็ง แล้วเหนี่ยวไกอย่างบรรจง

ปัง- !

มองเห็นกันชัด ๆ ว่า หัวพญาแร้งสะบัดเหมือนคอจะหลุดจากบ่า แต่ก็ไม่หลุด กลับโฉบลงมาหากำนันมือปืนอย่างดุร้าย

กำนันมีโอกาสตวัดปืนลั่นไกอย่างผลีผลามได้อีกสองนัดซ้อน ๆ

ปัง ๆ... !!

แล้วตัวกำนันเองก็หมุนคว้าง เมื่อพญาแร้งโฉบลงมาจิกดวงตาข้างซ้ายของกำนันหนุ่มมือปืนอย่างแม่นยำ

"โอ๊ยยย ย... !"

บ่ายคล้อยเกือบห้าโมงเย็น..

ผู้เฒ่าผู้แก่และหนุ่มสาวตลอดจนเด็กเล็กยังออกันแน่นร้านกาแฟ *เจ๊กลก หมวยอิง* ร่างอวบอัดลูกสาวเจ๊กลกชงกาแฟมือเป็นระวิงด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม ดีใจที่ขายดีไม่สนใจเรื่องอีแร้งลงที่ผู้เฒ่าผู้แก่พากันนั่งกอดเข่าเจ่าจุกอย่างเป็นทุกข์เป็นร้อน

โดยเฉพาะเจ๊กลกเอาแต่ถอนหายใจเฮือก ๆ อยู่ข้าง ๆ *เฒ่าผาน* ร้องแต่ประโยคซ้ำซากว่า

"ตายเหน่ ๆ อีหนนี้ต้องตายเหน่ ๆ...."

ไอ้ป้อง หลานชาย *ยายแม้น* หมอตำแยฟังมาหลายตลบ รำคาญนัก เลยแหย่อย่างปากคะนองตามประสาวัยรุ่น

"อะไรของเตี่ยนะ ร้องแต่ว่าตายแน่ ๆ ไม่เห็นรู้เรื่องเลีย..."

"ไอ้ป๋อง !..."

หมวยอิงตวาด โดดคว้าปังตอรำเฉิบ ๆ

"พูดดี ๆ นะเว้ย ใครเป็นเตี่ยมึง ชิ...ไอ้นี่ข้ามรุ่น วอนซะแล้วมั้ยล่ะ!"

ไอ้ป๋องหันไปหลิ่วตาให้สาวรุ่นพี่ แล้วก็ลอยหน้าว่า

"ข้าเปล่าหนา...เจ๊ว่าเอง...แต่ถ้ายอมให้ข้ามรุ่นข้าก็เอา"

ผลัวะ- !

ขายแม้นอยู่ใกล้ตบผลัวะเข้าท้ายทอยทีหนึ่ง ไอ้ป๋องจอมทะเล้นหน้าคะมำร้องโอย ๆ

ชาวบ้านฮาตึง !

หมวยอิงหัวเราะออกมาได้มองมันอย่างสมน้ำหน้า ฝ่ายขายแม้นก็หันไปสะกิดเจ๊กลกผู้ชราถามเสียเองว่า

"ไหนลองว่ามาที ข้าก็อยากรู้เหมือนกัน แกกับตาผานคู่ห่าลับลมคมในขอบกลมาตั้งแต่เช้าแล้ว?"

"เรื่องมังยาว มังนางนมมาเลี้ยวให้อาผางเล่าลีก่า อีจำแม่งก่า.."

เจ๊กลกโยนลูกให้เฒ่าผานเพื่อนเกลอง่าย ๆ

ฝ่ายเฒ่าผานก็หันมาค้อนเจ๊กลก กระแอมแล้วหันไปทางหมวยอิง สั่งเสียงแจ๋ว

"ขอข้าวแฟร้อนยกล้อมาแก้วนึงก่อนเว้ยอีหมวย"

"เออ ๆ ใส่มาสองแป๊กเลยอาหมวย!" เจ๊กลกช่วยสั่งลูกสาวให้เหยาะยี่สิบแปดของโปรดมาให้เพื่อนเกลอ เพราะรู้คอกันดีว่าแดดร่มลมตก เดี๋ยวเพื่อนจะลงแดงตายก่อนเล่าเรื่องอดีตกาลจบ

"แก้วนี้จ่ายเมื่อไหร่ ตกข้าวอีกเรอะไงตาผาน"

หมวยอิงร้องถามเสียงเข้มเฒ่าผานหัวเราะอารมณ์ดี ตอบ

แล้วกำนันเองก็หมุนคว้าง เมื่อพญาแร้งโฉบลงมาจิกดวงตาข้างซ้ายของกำนันหนุ่มมือปืนอย่างแม่นยำ

หน้าตาย

"ฟรีเว้ย..แก้วนี้ฟรีเป็นค่าล้างอดีต ฮ่า ฮ่า..."

"ตลกแดกทุกที..." เสียงหมวยบ่นพึม แล้วคว้าแก้วกาแฟของโปรดเดินมาพร้อมถือปังตอติดมือมาด้วย

เฒ่าผานจ้องมองกกขาอูม ๆ ในชุดยีนส์รัดเปรี๊ยะของหมวยตาเป็นมัน แล้วสะดุ้งโหยงเมื่อหมวยกระแทกแก้วกาแฟลงวางจนกระฉอกพร้อมเงื้อมือที่ถือปังตอหวดลงมาบนโต๊ะ

ฉึก- !

"ขะ-จะเข้าโลงแล้วตายังสัปดนไม่เลิก เตี๊ยด..!"

คอกาแฟฮากันตึง ๆ ในขณะที่เฒ่าผานยิ้มแหย ๆ มองเห็นเหงือกแดงแจ๋ไปทั้งปาก เจ๊กลกพึมพำว่า *"สมน้ำมะหน้ามึง อาผาง.. แก่เสี้ยวยังอยาก..."*

เลยได้ฮากันอีกรอบหนึ่ง หมวยถอนปังตอเดินกระฟัดกระเฟียดกลับไป เฒ่าผานไม่ถือสา กระแอมอีกสองที ซดกาแฟโฮก ๆ แล้วกระแอมไล่เสลด จากนั้นก็ตั้งต้นเล่าไม่ลีลายึกยักอย่างเคย

"เรื่องพญาแร้งลงนี่มันนานมาแล้ว มันเกิดตั้งแต่ข้ายังเด็ก ๆ"

ทั้งหัวหงอกหัวดำนิ่งฟังกันเงียบกริบ

"ตอนนั้นที่ดินโล่ง ๆ ตรงหัวตะพานข้ามไปวัดยังมีบ้านเศรษฐีคนหนึ่งชื่อตาปั้น บ้านแกเป็นทรงไทยสามหลังแฝด ตาปั้นแกรวยมากเลย รวยมาแต่ปู่แต่ย่า มรดกนาเป็นพัน ๆ ไร่ พอแกตายลงโดยไม่ได้ทำพินัยกรรมนาเป็นพันแบ่งพี่น้องแกหกคนไม่มีปัญหา มามีปัญหาเอาอีตรงที่ดินสามเหลี่ยมชายธงผืนเท่ากะแบะมือตรงข้างบ้านติดหัวตะพานนั่นเอง...พี่น้องทะเลาะแย่งกันแทบจะลากปืนมายิงกันตาย"

แกเว้นระยะจิบกาแฟอีกหนึ่ง แล้วร่ายต่อ

"แล้วก็เกิดอาเพศในเช้าวันหนึ่ง เหมือนวันนี้แหละ แร้งมาลงเกาะหลังคาบ้านตาปั้นยาวเหยียดเป็นแถวเป็นแนว ลงไปจับเจ่าบนที่ดินสามเหลี่ยมชายธงนั่น...ไล่ยังไงก็ไม่ไป คนแก่ ๆ ที่รู้เรื่องเขาแนะให้น้อง ๆ ตาปั้นยกศาลเพียงตา หาเครื่องเซ่นบัดพลีเป็นหมากพลู บุหรี่ ข้าวต้มแดง ข้าวต้มขาว เหล้าโรง แล้วจุดธูปเทียนรับรอง ไอ้พวกนั้นมันหัวสมัยใหม่ ไม่เชื่อ ไม่ทำ..."

"แล้วไง?" หลายเสียงร้องถามขึ้นพร้อมกัน

"แล้วไง.." เฒ่าผานถอนใจเฮือก....*"แร้งเกาะอยู่จนค่ำก็บินไป รุ่งเช้ามาเกาะใหม่ เกาะติดต่อกันสามวัน แล้วบินหายไป อีกเดือนนึงต่อมาหกพี่น้องก็ตั้งทนายฟ้องกันเองเพื่อแย่งมรดก เป็นความกันห้าหกปี หมดเนื้อหมดตัวไปตาม ๆ กัน ในที่สุดล้มเจ็บ ตายไปทีละคน ตายหมดหกคนเรื่องฟ้องร้องยังคาอยู่ที่ศาล..."*

เสียงฝีเท้าคนวิ่งตึ๊กตั๊กเข้ามาร้องตะโกนดัง ๆ ว่า *"เกิดเรื่องไม่งามแล้วโว้ย!!"*

(อ่านต่อฉบับหน้า)

พู่กันเปื้อนสวาท

โดย : ศิล

ความคิดที่จะเหลือซับในสีนิลของเธอไว้เป็นไพ่ใบสุดท้ายถูกสลัดทิ้งไปจากหัวสมอง กลับกลายเป็นไพ่ใบแรกของการเปิดฉากเผด็จสวาทแขกสาวผู้มาเยือนในยามพระอาทิตย์อัสดง

หนุ่มนักข่าวผู้มีไฟแค้นสุมอยู่ในอก ใช้สองมือจับกระชากรูดออกจากสะโพก แล้วแยกขาของเธออ้าออกจากกัน จนกลีบบุบผาที่เบียดชิดแย้มแยกฝานเป็นสองซีก เนื้องอกปลิ้นถลนออกมาทั้งขวง เยิ้มแฉะไปด้วยน้ำเมือกทั้งรวงรัง

ชายหนุ่มจ้วงใบหน้าเข้าฝากฝังโดยไม่รั้งรอ เริงระบำลำนำชิวหาชอนไชใส่รูกุญแจของหญิงสาว จนร้อนระอุไปทั้งที่เปียกชุ่ม ควัดสองแขนวาดขึ้นหาเม็ดทับทิมเหนือยอดดอยปทุม โดยไม่ต้องมอง บีบบี้ขยี้บดอย่างมันมือ เสียงแห่งการสูญเสียจริตมายาก็โหยหวนขึ้น

นิดา ครางออกมาทั้งที่ยังเหตุที่หนุ่มนักข่าวจับสะโพกเธอยกลอยขึ้นจากเก้าอี้ ก็เพื่อมาวางหงายพาดไปตามความยาวของเคาน์เตอร์บาร์ แล้วจึงเดินไปเปิดตู้เย็น หยิบเอาเบียร์ที่แช่ไว้จนจับเป็นวุ้น เปิดฝามาเทราดใส่เรือนร่างที่ว่างเปล่าของเธอจนหมดเกลี้ยง

เสร็จแล้วจึงเริ่มควัดลิ้นออกมาเลียน้ำเบียร์ที่ละลายไหลอยู่ตามผิวกาย และค้างอยู่ตามรู-ร่องให้เหือดแห้งไปเสียทุกหยาดหยด ตั้งแต่ศีรษะจรดหัวแม่โป้งเท้า

หญิงสาวสั่นระริกดิ้นพล่านอยู่บนพื้นที่สี่เหลี่ยมผืนผ้า ที่กว้างเขาพูดพร้อมคลานเข้ามาสอดกายใส่หว่างขาของเธออีกหน

ครั้งนี้...ไม่มีการเลีย ไม่มีการใช้ลิ้น มีแต่ของแท้ ๆ ทั้งแท่งและเป็นการแทงลูกเดียว

"อื้อหื้อ...ลึกจังเลย...เช็คของคุณ"

หญิงสาวบิดสะเอวสยิวกายกับความยาวของเช็คที่เขาจ่ายให้เธอทั้งแท่ง ในจังหวะที่สะโพกถูกเขายกลอยขึ้นมาได้เกือบศอก ก่อนจะโถมกระแทกทั้งตัว ความเสียววิ่งพล่านตามเข้ามาเป็นพรวน ก่อนจะแตกกระจายแผ่ซ่านไปทั่วทุกขุมขน

ไม่ทันไรก็ตามกันเข้ามาอีกหลับตา มือที่ห้อยอยู่ข้างลำตัวก็ถูกยกขึ้นมาจิกขยุ้มลงบนปอยผมของเขา สองขาที่เกร็งเป็นสันก็เกี่ยวกอดรัดแน่น หนีบร่างของชายหนุ่มเอาไว้ในอ้อมขา ไม่ยอมให้ถอนหน้าหนีไปไหนได้

ขนาดนั้น...นิดายังอ้าปากบอกกับเขาว่า...

"ปล่อยฉันสิ อย่าทำฉัน ฉันไม่รู้เรื่องอะไรเลย อย่าสิ...อย่าทำอย่างนั้นกับฉัน"

พอสิ้นเสียงคำวิงวอน หล่อนก็กลับเข้าอีหรอบเดิม ส่งเสียงครางกระเส่าเสียวซ่านไปทั้งห้องรับแขก

นิดาเป็นผู้หญิงประเภทหนึ่ง..ประเภทซึ่งเมื่อต่อสู้จนสุดฤทธิ์แล้วก็ยังแพ้ เธอก็ยังกระโจนเข้าใส่ความพ่ายแพ้อย่างสุดฤทธิ์สุดเดชเช่นเดียวกัน คำพูดของเธอในสภาวะนี้ จึงไม่ได้มีไว้เพื่อใช้ห้ามปรามหรือปกป้องตัวเอง แต่มีเพื่อใช้ยั่วเย้า-กระเซ้าแหย่ให้ฝ่ายตรงข้ามเกิดความเหี้ยนกระหืนมากยิ่งขึ้น

คราวครั้งนี้ เธอใช้ได้ผลหรือไม่ได้ผลอยู่ที่เขาคนเดียว เพราะแค่พอดีกับตัว ถ้าเขาไม่คอยเอามือประคองอยู่บ่อย ๆ ป้านนี้เธอคงเลื่อนไถลหล่นลงมากองกับพื้นไปนานแล้ว

นิดารู้สึกตื่นเต้นและสนุกสนานไปกับการกระทำของหนุ่มนักข่าวยิ่งนัก เธอเริ่มมีความรู้สึกที่ดี ๆ เกิดขึ้นกับเขา ทั้งชื่นชอบและชื่นชมในความเป็นชายของเขา รู้สึกว่าการที่เขาทำกับเธอเป็นสิ่งที่ดีงามเป็นสิ่งที่มีค่าและมีความหมาย

ดูไปแล้ว จะมีค่าและความหมายมากกว่าเช็คเงินสดของเขาเสียอีก

เธอนึกภาวนา ขอให้เขาทำกับเธอให้ตลอดรอดฝั่งก็แล้วกัน เธอก็จะได้ทำทุกอย่างให้เขาด้วยเช่นกัน

"คุณจ่ายเช็คด้วยวิธีนี้ประจำหรือไงคะ"

เธอเอ่ยขึ้นหลังจากถูกเขาเลียจนเคาน์เตอร์บาร์แทบพังครืน เพราะทนแรงเหวี่ยง โยก กระโดด กระเด้งอย่างหนัก ๆ ไม่หยุดหย่อนของเธอไม่ไหว ก่อนเขาจะอุ้มเธอมาโยนไว้บนที่นอนของอีกห้องหนึ่ง

"เพิ่งจ่ายกับคุณเป็นคนแรก"

เป็นกองทัพ

"วิเศษอย่าบอกใครเลยเช็คของคุณใบนี้ เสียวสะท้านถึงใจจริง ๆ ซี้ด...คด"

นิดาแอ่นหนอกเนื้อให้นักข่าวหนุ่มกระทุ้งให้เหมาะเจาะ ให้เข้าหมดทั้งพวงก็ยิ่งดี ไม่ว่าเขาจะทำอะไร และทำอย่างไรกับเธอ นิดาจะเห็นดีเห็นงามตามไปด้วยทั้งหมดทั้งสิ้น จะคว่ำจะหงาย เธอพร้อมจะโยกซ้ายส่ายสะโพกให้เขาอย่างไม่ขัดศรัทธา

แถมบางครั้งยังออกปากแนะนำให้ทำโน่นทำนี่กับเธออีกต่างหาก

ทั้งคู่เล่นเสียวกันจนกลีบของเธอร้อนผ่าวเพราะถูกเช็คของเขาเสียดสีครั้งแล้วครั้งเล่า เขาช่างทนทายาทสมใจเธอเสียจริง ๆ เธอเสียอีกที่หลั่งแล้วหลั่งอีก หลั่งจนลิ้นไม่เป็นสัปปะรด จำต้องเอ่ยปากให้เขาช่วยเช็คให้เธอ

กว่าเขาจะถึงจุดหมายปลายทาง นิดาก็แทบจะจมน้ำกามของตัวเองตายเสียก่อนให้ได้

'โอ้...สวรรค์'

ความแค้นของนักข่าวหนุ่มกลับกลายเป็นความประทับใจของหญิงสาว

เขา...เมื่อรู้ว่าเข้าใจผิดก็สำนึกเสียใจ

เธอ...เมื่อรู้ว่าผู้หญิงนมโตคนนั้นคือคนรักของเขาก็นึกเห็นใจและเข้าใจในความเข้าใจผิดของเขา

ตกลงหลังจากทราบความจริงของกันและกันแล้ว ทั้งคู่ก็ต่างเข้าอกเข้าใจลึกซึ้งแน่นแฟ้นกว่าเดิม

เขากับเธอสนทนาเรื่องงานกันอยู่พักใหญ่ เมื่อได้เวลาที่เธอจะต้องกลับ นิดาเอาหนังสือที่ได้มาให้เขาดู พร้อมกับบอกว่า

"ฉันจะพยายามค้นเอามาให้คุณอีก เพราะยังมีอีกเป็นตู้ ๆ ที่ยังไม่ได้ดู ถ้าไม่มีอะไรดิฉันขอตัวกลับก่อนนะคะ"

หญิงสาวบิดสะเอวสยิวกายกับความยาวของ--เขา--ความเสียววิ่งพล่านตามเข้ามาเป็นพรวนก่อนจะแตกกระจ่ายแผ่ซ่านไปทั่วทุกขุมขน

เขารีบทักท้วงขึ้นว่า

"เดี๋ยวก่อนครับ ผมยังไม่ได้เซ็นเช็คให้คุณนิดาเลย รอสักครู่นะครับ"

"ไม่ต้องหรอกค่ะ"

คำพูดของนิดาเบรคเท้าที่จะก้าวไปหยิบสมุดเช็คของเขาไว้เสียก่อน

"อ้าว...ทำไมละครับ ก็เราตกลงกันแล้วนี่ครับว่าถ้าคุณสามารถเข้าไปถึงห้องทำงานของเขาได้ ผมจะต้องจ่ายให้คุณนิดาทันทีหนึ่งหมื่นบาท... ใช่มั้ย... แล้วนี่คุณก็ไปมาแล้วจริง ๆ ผมก็ต้องทำตามสัญญาสิครับ เดี๋ยวจะโนเมหาว่าผมจะเบี้ยวคุณอีก"

นิดาส่งยิ้มให้ชายหนุ่ม ก่อนจะก้าวไปหยุดอยู่ที่ประตู หันมาพูดกับเขาเป็นประโยคสุดท้าย

"ก็คุณจ่ายให้ดิฉันแล้วนี่คะ... สวัสดีค่ะ ไปก่อนนะคะ"

แล้วซีกหลังของเธอก็แวบหายไปกับขอบประตู ปล่อยให้นักข่าวหนุ่มยืนงงอยู่กับคำพูดของเธอ ซึ่งเขาไม่อยากจะเชื่อหูตัวเองเลยว่าได้ยินเธอพูดเช่นนั้น

(อ่านต่อฉบับหน้า)

★ มนุษย์งวงช้าง

ชาง ชิน ขุย เผ่าชาวไต้หวันที่ต้องแบกความน่าเกลียดบนใบหน้ามานานตลอด 70 ปี ใบหน้าของ *ผู้เฒ่าชาง* เริ่มเปลี่ยนแปลงตั้งแต่อายุได้ 17 ปีจวบจนปัจจุบันเขามีอายุได้ 80 ปี

จากการที่ได้รับเชื้อมะเร็งเนื้องอกนี้ เป็นผลให้ใบหน้าของ *ผู้เฒ่าชาง* มีก้อนเนื้องอกปูดออกมาราวกับชะง่อนหิน ตาของเขาบอดสนิท ลำบากมากในเวลาทานอาหาร *ผู้เฒ่าชาง* จะต้องผลักก้อนเนื้อซึ่งงอกคลุมใบหน้าและปากของเขาออก จากนั้นจึงเสียบช้อนเข้าไปในปาก ดังนั้นจึงไม่แปลกเลยที่ใคร ๆ เรียกเขาว่า *'มนุษย์งวงช้าง'*

พ่อแม่ของ *ผู้เฒ่าชาง* ตายตั้งแต่แกยังเป็นเด็ก จากนั้นแกก็อยู่ในความดูแลของพี่สาวมาตลอด จนกระทั่งเธอตายไปเมื่อ 4 ปีที่ผ่านมา *ผู้เฒ่าชาง* เล่าว่า ก่อนที่จะเสียดวงตาข้างขวาไป แกไม่มีอะไรแตกต่างจากเด็กธรรมดาทั่ว ๆ ไปเลยแม้แต่น้อย พออายุได้ 11 ปี *ผู้เฒ่าชาง* ก็ต้องเสียดวงตาข้างซ้ายไปอีกข้าง ขณะเดียวกันที่ใบหน้าของแกก็เริ่มมีก้อนเนื้องอกปูดออกมาและมันค่อย ๆ ใหญ่ขึ้น.. ใหญ่ขึ้น จนกระทั่งบังปิดมิดใบหน้าซีกขวา

"หลังจากนั้น ไม่เคยมีพี่น้องคนไหนมาหาผมเลย ปัจจุบันก็มีแต่ เกา เทียน ไหล หลานคนเดียวที่ยังคอยดูแลอยู่"

เสียงที่แหบแทบจะไม่ได้ยินของเขาบอกเล่าถึงความอาภัพในชีวิต

นี่ละมนุษย์เรามีทั้งเศร้า-สุข-รื่นเริง-สมหวัง-ผิดหวัง-อาภัพ และไม่อาภัพ ทั้งหลายทั้งปวงคงเป็นเรื่องของสวรรค์ลิขิต เพราะเรื่องหลายเรื่อง..บางทีเราไม่สามารถหาข้อพิสูจน์กันได้ว่า...เป็นเพราะอะไร?

อย่าง *ผู้เฒ่าชาง* คนนี้คงก้มหน้าใช้ชีวิตอยู่จนถึงวันสิ้นลมนั่นแหละ..สำคัญอยู่ตรงว่า *'การพิการหาได้ทำให้สิ้นความเป็นคนไม่'* เท่านั้นเอง

★ เมื่อสำนึกของคนหมดสิ้นอุบัติการของชีวิตใหม่ย่อมจุติจากธาตุแท้แห่งความกักขฬะล้วน ๆ ★

มันมาจากโลกันต์

โดย : สินไหม

ห่ากระสุนขนาด 11 มม. ดาหน้าเข้าใส่เป้าที่เคลื่อนไหวด้วยอัตราความเร็วในพิกัดไล่เลี่ยกัน

"หมอบ...!"

เสียงตะโกนดังสวนแทรกมากับเสียงคำรามอย่างดุดันของเครื่องยนต์แรงสูง ที่อัดลูกสูบเต็มฝีจักร แฉลบพลิกกาบเรือโฉบขึ้นกำบังลูกกระสุน ก่อนจะพุ่งเข้าใส่ร่างของคนที่หมอบราบอยู่บนเบาะผู้โดยสารไว้ได้อย่างเฉียดฉิว ด้วยฝีมืออันเจนยุทธภูมิทางน้ำของกัปตัน

เมื่อเห็นว่าชุดแรกไม่ได้ผล *สิงห์เหล็กแห่งลาดยาว* จัดการกดเซฟกระชากแม็กกาซีนร้างออกจากรังเพลิง ล้วงชุดใหม่ที่อัดแน่นไว้ด้วยโลหะเงินเต็มอัตราศึก ตบกระแทกใส่ทันควัน

'แคล็ก'

ดีดตัวผึงผละจากการนั่งพุ่งท่าร่างออกไปยืนผงาดเหยียบอยู่บนขอบเพดานด้านนอก เพื่อย่นระยะให้ใกล้เป้า และใช้ความสูงให้เป็นประโยชน์ต่อการกระหน่ำยิงในชุดที่สอง เห็นเป้าหมายยังไม่เคลื่อนห่างออกจากระยะหวังผล แต่ก็เริ่มเลือนลางเล็กลงทุกขณะ *ปราบ ป้ายดำ* รีบตวัดไอ้ไบ้ขึ้นมาเล็งศูนย์ให้ตรงกับเรือสองตอน ที่กำลังย่อตัวเล็กลงเหลือเท่ากระดาษแผ่นหนึ่ง แล้วกระดูกไกเต็มเหนี่ยว

"เปรี้ยง...เปรี้ยง...เปรี้ยง ๆ ๆ"

เสียงกัปนาทกึกก้องไปทั้งตลาดตลอดคุ้งน้ำ

เมื่อเสียงปืนสงบลง หลังการรัวกระหน่ำอย่างหูดับตับไหม้ ไม่มีการขึ้งมือเป็นประทัดแตก กลิ่นดินประสิวตลบอบอวล ปลอกกระสุนกระจายเกลื่อน ตรงนั้นเหมือนไม่ใช่ท่าเรือ แต่คล้ายจะเป็นมุมใดมุมหนึ่งของสนามรบชั่วคราว

ชาวบ้านร้านตลาดในรัศมีใกล้เคียงพากันตื่นตระหนกตกใจตื่นกันระนาว ขวัญหนีดีฝ่อไปตาม ๆ กัน ชั่วนาตาปีมีแต่ความสงบ ถึงจะสงบแบบจอแจและพลุกพล่านตลอดทั้งวัน แต่ก็ไม่เคยได้ยินเสียงปืนดังสักโป้งเดียว

ประตูหน้าต่างหลายบานถูกเปิดแง้มพอมองเห็น บางบ้านที่เปิดอ้าอยู่ก่อนก็รีบปิดสนิทเข้าที่เดิม กดสลักลงกลอนอย่างมิดชิด บางคนเข้าใจว่ามีการปล้นเกิดขึ้นในตลาด บางคนเข้าใจว่านักเลงดวลปืนกัน บางคนเข้าใจว่าคนเมาอาละวาด

แล้วแต่นานาทัศนะจะวิพากษ์วิจารณ์กันไปตามภาษา แต่ไม่น่าเชื่อว่าจะหาสักคนเดียวก็ไม่มีที่จะคิดและเข้าใจได้อย่างถูกต้องว่าเสียงปืนที่ได้ยินเป็นเสียงอาณัติสัญญาณบอกให้ทุกคนรู้ว่า...

'สัตว์นรกในร่างของคนได้ถูกปลดปล่อยกลับไปอาละวาดไล่ล่าเหยื่อผู้บริสุทธิ์อย่างโหดเหี้ยมทารุณอีกครั้งหนึ่ง'

กลิ่นอายแห่งความตายค่อย ๆ จางหายไปกับการมาเยือนของเช้าวันใหม่ในอีกไม่ถึงชั่วโมงข้างหน้า ร่างของ ปราบ ป้ายดำ ยังยืนแข็งเป็นรูปปั้นตากน้ำค้างอยู่ที่เดิม มือทั้งสองที่เคยแข็งแกร่งและคล่องห้อยตกอยู่ข้างลำตัว ปากกระบอก 11 มม. ปักหัวลงพื้น ไร้วิญญาณของความขลัง ดวงตาสีสนิมเหล็กทอดแซไปข้างหน้าอย่างไร้จุดหมาย

แม่น้ำเจ้าพระยาสีเทาเข้มเริ่มระบายด้วยสีทองของรุ่งอรุณ หมอกควันลอยเอื่อยเฉื่อยมาจากสองฝากฝั่งของแม่น้ำ เฉกเช่นเดียวกับความรู้สึกของเขาในยามนั้น

แล้วในที่สุด...มันก็หนีรอดไปได้อีกตามเคย...รอดไปได้อย่างปาฏิหาริย์

'มันหลุดมือไปได้ยังไง'

'ใครมาช่วยมัน'

ปราบสับสนและมึนงงต่อคำถามของตัวเอง เขาพยายามทบทวน-ลำดับเหตุการณ์ย้อนกลับเพื่อค้นหาคำตอบให้กับมัน..จำได้ว่า *ไอ้คต* ถูกจับล็อกกุญแจมือเป็นที่เรียบร้อย ต่อให้มันมีปีกงอกเงยออกมาก็ไม่มีปัญญาจะบินหนีวิถีกระสุนของเขาไปได้ ขืนถ้ามันยึกยักขอเพียงแต่ออกอาการให้เห็น

'เขาเป่ามันพรุนแน่'

ไม่คิดว่าคำให้การของมันจะเป็นประโยชน์ต่อทางราชการ ป่านนี้เป็นผีเฝ้าตลาดนับแต่ก้าวแรกที่โผล่หัวมาอยู่ในวิถีกระสุนแล้ว

ยังเจ็บใจตัวเองไม่หาย เสียดายที่ไม่ได้เก็บมันเสียแต่ตอนนั้น

เขาลืมคิดไปถนัดใจว่า ถึงไอ้คดไม่มีปีก แต่มันมีเรือ เหตุจูงใจของการมาดักซุ่มอยู่หลังตลาดอย่างไม่คลาดสายตา ก็เพราะความมั่นใจว่ามันจะใช้เรือเป็นยานพาหนะในการหลบหนี

ใช่แล้ว...เขาพลาดตรงนี้เอง ตรงที่ไม่ได้นึกเฉลียวใจถึงข้อนี้ จึงไม่ได้ระวังหลัง ทั้งที่รู้ว่ามีเรือจอดอยู่ในท่าเพียงลำเดียวโดด ๆ และยังมีคนนอนเฝ้าอยู่บนเรือลำนั้นด้วย

ไอ้คนนี้เองเป็นคนชิงตัวไอ้คดไปกับมือ ช่วงกำลังพามันกลับเข้าคุก ไม่ทันจะก้าวพ้นเขตท่าเรือด้วยซ้ำ แสดงว่ามันคงซุ่มดูเหตุการณ์รอโอกาสอยู่ก่อนแล้ว แต่ที่ยังไม่กล้าลงมือตอนเขาจัดการกับไอ้คดอาจจะเป็นเพราะ

หนึ่ง...มันคงไม่มีอาวุธ

สอง...มันกลัวเขาเห็นเสียก่อน

ถ้ามันด่วนตัดสินใจลงมือในจังหวะนั้น มันคงรู้ตัวว่ามีแต่ตายกับตายลูกเดียว เป็นผลตอบแทนความกล้าหาญเด็ดเดี่ยว จึงเปลี่ยนมาใช้วิธีที่คนจำพวกมันถนัด คือ...*'หมาลอบกัด'* จู่โจมทางด้านหลังตอนเขาเผลอไม่ทันระวังตัว ถึงจะไม่สามารถส่งเขาลงไปนอนสลบเหมือดหรือนอนสมองกระจายนองท่าได้ก็เถอะ แต่มันก็เลือกกัดได้อย่างถูกที่ถูกจังหวะ มันทำได้สำเร็จจริง ๆ

ไอ้คดหลุดมือไปได้เพราะอย่างนี้เอง คนมาช่วยไอ้คดก็คือไอ้คนที่นอนอยู่บนเรือสองตอนลำนั้นนั่นเอง

"มึงจะไม่มีวันนี้อีกต่อไปไอ้คด กูขอสาบาน"

ปราบ ป้ายดำกัดกรามนูนเป็นสัน คำรามผ่านไรฟันด้วยท่าทางน่ากลัว

เมื่อเสียงปืนสงบลง-- ตรงนั้นเหมือนไม่ใช่ท่าเรือ แต่คล้ายจะเป็นมุมใดมุมหนึ่งของสนามรบชั่วคราว

เสียงปืนดังเจ้าหน้าที่ตำรวจจากจุดต่าง ๆ ยกโขยงกรูมายังที่เกิดเหตุเป็นทิวแถว โดยการนำของ สวป.ขี้ตื่น เป็นเหตุให้เสียลูกน้องคนสนิท

ชั่วเดี๋ยวเดียว แมลงวันโล่ห์เงินทั้งนอกและในเครื่องแบบก็ค่อย ๆ ทยอยมาถึง แน่นไปทั้งตรอก โดยเฉพาะรอบ ๆ ศพคนตาย สวนกับปราบและเพื่อนผู้คุม ซึ่งกำลังแยกตัวออกไปยังรถ เพื่อมุ่งหน้าไปสมทบกับชุดของ *เคช แดนกล้า* ณ.จุดนัดพบนอกเมือง

"เดี๋ยวก่อน...ยังไปไม่ได้ พวกคุณต้องบอกผมก่อนว่ามันเกิดอะไรขึ้นที่นี่ ใครฆ่าลูกน้องผม"

สวป.เจ้าหน้าที่รีบกราดเข้ามาขวางหน้า พร้อมยิงคำถามใส่ด้วยอาการโกรธแค้น หลังจากพบศพสมุนมือขวากลายเป็นศพอยู่ในซองแผงขายผลไม้ ปราบหยุดจ้องหน้าถามด้วยแววตาไร้ความรู้สึก เหมือนกำลังมองดูท่อนไม้ตายท่อนหนึ่ง

"ไม่ลองถามศพดูเล่า"

แล้วก้าวเฉียดร่างที่กระตุกเต้นอย่างไม่พอใจ โดยไม่เหลียวแลดู

"หยุด" เสียงตะโกนดังลั่นตรอก

"ผมบอกว่ายังไปไม่ได้ หูหนวกหรือไง แล้วนั่นถุงอะไร"

เมื่อปราบสะบัดหน้ากลับมาใส่ เขาเห็นสายตาของผู้กองงี่เง่าจ้องอยู่ที่ถุงพลาสติกในมือเขาไม่กระพริบ...มันเป็นถุงใส่มีดและปืนของไอ้คด ที่เขากับเพื่อนพบมันตกอยู่บนแพใกล้ ๆ กับตำแหน่งที่เขาตระครุบตัวมันได้ ก่อนที่ตำรวจจะแห่มาถึง

สิงห์ใบจากยกถุงของกลางขึ้นช้า ๆ แล้วค้างไว้ในระดับสายตา ยักไหล่ล้อเลียน ด้วยสังเกตุเห็นแววตาอันกระหายอยาก เหมือนเด็กหิวเกมส์กด ของนายตำรวจไทยตรงหน้า

"ของฝากจากเพื่อนเก่า จะเอาไปเป็นที่ระลึก"

"ไม่ได้" เสียงตวาดสวนทันควัน

"ทำไมไม่ได้ ผมเอาชีวิตแลกกับมัน ไม่ใช่เดินไปเดินมาแล้วเก็บได้นะครับ"

ปราบเริ่มมีอารมณ์ เริ่มหมดความอดกลั้น เริ่มมองเห็นเค้าลาง ๆ ของปัญหา และเริ่มสังหรณ์ใจว่าของในถุงพลาสติกจะกลายเป็นน้ำผึ้งหยดเดียว แล้วก็เป็นไปได้จริง ๆ เมื่อได้ยินเสียงของผู้ถือกฎหมายเน้นประโยคชัดเจนว่า

"พวกคุณไม่มีสิทธิ์เคลื่อนย้ายของกลางโดยพลการ ผมคนเดียวเท่านั้นที่มีสิทธิ์ ส่งคืนให้ผมเดี๋ยวนี้"

พร้อมตะปบมือประกบด้ามปืนที่สอดตัวอยู่ในซองข้างสะเอว กระชับแน่น เตือนให้ปราบกับพวกรู้สึกว่า

'กูเอามึงแน่...ไม่ใช่ล้อเล่น'

เงาทะมึนของความตึงเครียดคลี่ตัวลงครอบงำท่าเรืออย่างเงียบ ๆ ลูกน้องที่กระจัดกระจายอยู่รอบ ๆ เริ่มรวมตัวกันโดยอัตโนมัติ บางคนลอบดึงอาวุธออกมาถือเตรียมพร้อมไว้ในมือ

ผู้กองลงมือเมื่อไหร่

ทั้งจ่า ทั้งหมู่ ทั้งพลฯ จะผสมโรงทันที...!

(อ่านต่อฉบับหน้า)

มายาพิศวาส

โดย : อาทิตย์ สุรทิน

45

นายเหม มีอาการเขม่นที่นัยน์ตาขวาอย่างรุนแรงขณะที่กำลังนั่งสนทนาอยู่กับสองพี่น้องที่ระเบียงบ้านตอนสายวันนั้น

"หลานชาย.." นายเหมพูดอย่างเคร่งขรึม "ลุงรู้สึกว่าเราถ้าจะลำบากเสียแล้วตอนนี้"

"ทำไมหรือครับ" อุปดิศร์รีบถามด้วยความอยากรู้

นายเหม ถอนใจยาวก่อนจะพูดว่า

"ลุงไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไร.. ฟังดูมันอาจจะเหลวไหลไม่มีเหตุผล แต่ลุงอยากจะบอกว่า ลุงมีสังหรณ์อยู่อย่างหนึ่งที่เป็นมานานแล้ว หลานจะเรียกมันว่าสัมผัสที่หกหรืออะไรก็แล้วแต่ ลุงจะมีอาการตาเขม่นทุกครั้งเวลาที่จะมีเคราะห์ หรือมีเรื่องร้าย ๆ มาสู่ตัวเอง เหมือนมันจะเตือนให้รู้ล่วงหน้า"

"เพื่อที่เราจะได้รับป้องกันตัว" ปรีชา เสริมขึ้นมาเบา ๆ

"จะว่าอย่างนั้นก็คงได้..แต่หลานจำไว้ คนทุกคนมีกรรมเป็นของตัวเอง กรรมใดก็ตามที่เราทำไว้ทั้งกรรมดีกรรมชั่ว มันย่อมจะส่งผลสนองตัวเราเข้าวันหนึ่ง อาจจะทันตาเห็นในชาตินี้ภพนี้ หรืออาจตามไปสนองในชาติใหม่ภพใหม่อย่างที่เรียกว่าบุพกรรม ถ้ากุศลที่เราทำยังดี ยังมีกำลังพอที่จะคุ้มครองเราได้ วิบากที่จะเกิดมันก็จะผ่อนเพลาเบาบางลง แต่ถ้าแรงกรรมมันแรง จวบกับเป็นช่วงที่มีวิบาก ตอนนั้นแหละเราเดือดร้อนแน่...บางรายอาจถึงตายเลยก็มี"

"แล้ว..แล้วเราจะทำยังไงครับ เรื่องหนักมันถึงจะเบาลงไป" อุปดิศร์ถาม

นายเหมส่ายหน้าช้า ๆ อย่างจนปัญญาก่อนว่า...

"ก็อย่างที่ลุงว่า...ถ้าเราทำกรรมดีไว้มากมันก็อาจผ่อนหนักเป็นเบาลงไปได้บ้าง แต่มันก็แค่ลดน้ำหนักลงไปบ้างเท่านั้น ที่จะไม่เจอะไม่เจอไม่ต้องรับผลกรรมนั้น ๆ เลยนั้นมันเป็นเรื่องทวนกระแสความจริง ความจริงที่เป็นวิทยาศาสตร์ คือปลูกพืชเช่นไรก็ย่อมจะได้ผลของพืชชนิดนั้น ตอนนี้ที่ทำได้ ก็อย่างที่หลานชายว่าคือระวังตัวไว้...การมีสติกำกับใจ มีสัมปชัญญะ รู้ตัวเองอยู่เสมอ เหมือนมีมรณานุสติกำกับใจอยู่ตลอดเวลาว่า คนเรานั้นหนีความตายไม่พ้น มีที่สุดของชีวิตอยู่ที่ความตาย และความตายก็เป็นสิ่งที่เลือกไม่ได้ เลือกตายเองไม่ได้มันย่อมจะต้องตายไปตามวิบากกรรมที่ตัวเคยทำไว้ เคยฆ่าเขาตายเขาก็ตามมาฆ่าเราตาย ในกรณีที่ยังจองเวรจองกรรมที่ตัวเคยกันอย่างที่เรียกว่าเจ้ากรรมนายเวร เคยฆ่าตัวเองตายมันก็จะฆ่าตัวตายใหม่อีกตามเดิมอะไรทำนองนี้ แต่เมื่อไรที่รู้ตัวเองว่าเราต้องตาย และตายตามกรรมที่เราเองเป็นตัวกำหนด มันก็อาจจะไม่เป็นทุกข์เท่าไรนัก เพราะรู้ตัวล่วงหน้าเสียก่อนแล้ว อย่างนี้จะเรียกว่าผ่อนหนักเป็นเบาก็ได้ เพราะอะไรก็ตามที่มาถึงตัวเราในขณะที่เราเผลอลืมตัว ลืมระวัง มันมักจะเริ่มรับไว้ไม่ได้ หรือรับไม่ไหว...ที่น้อยก็เหมือนมากที่เบาก็เหมือนหนัก แต่ถ้ารู้ตัวเสียก่อนแล้ว ถึงหนักเท่าไหร่เราก็จะไม่ตื่นเต้นกับมันถึงขนาดครองสติไม่อยู่ ตั้งรับไม่ได้ เพราะเรารู้อยู่แล้วว่ามันต้องเกิด น้ำหนักของมันก็เลยลดลง...ลุงว่าอย่างนี้หลานเข้าใจไหม"

ปรีชายิ้มรับพลางพยักหน้า เขาซาบซึ้งกับคำอธิบายเรื่อง 'ผ่อนหนักเป็นเบา' อย่างชัดเจนก็ตอนนี้ แล้วก็อดมิได้ที่จะนึกสรรเสริญความเป็นบัณฑิตของนายเหมที่สามารถควบคุมสติของตัวเองไว้ได้ในระยะที่เรียกว่าหน้าสิ่วหน้าขวาน...อย่างนี้กระมังที่คุณหลวงวิจิตรวาทการ ว่า

'แต่คนที่ปวงชนนิยมกันต้องใจมั่นยิ้มได้เมื่อภัยมา'

"คุณลุงครับ" อุปดิศร์ขัดขึ้นเบา ๆ "ที่คุณลุงสังหรณ์ แล้วพูดว่าเราถ้าจะลำบาก มันมีอะไรเกี่ยวพันกับเรื่องอาโปกสิณนั่นหรือเปล่าครับ"

"โดยตรงเลยทีเดียวละ" นายเหมยืนยันอย่างมั่นใจ

"แล้ว..เอ้อ" อุปดิศร์ซึ่งยังติดตาในภาพที่ขันสาครละลายไปต่อหน้าต่อตาได้รู้สึกสยองและพรั่นใจขึ้นมาทันที "ผมอีกสองคน"

"ก็ต้องระวังตัวไว้" นายเหมว่า

"แล้วเราจะ..เอ้อ..ไม่ทำอะไรเพื่อการป้องกันตัวเองเลยหรือครับ" ปรีชาถาม

นายเหมหันมามองหน้าสองพี่น้องอีกทีก่อนจะตอบว่า

"มันก็ควรน่ะนะ จะมานั่งงอมืองอเท้ารอให้เคราะห์กรรมมันมาถึงตัวด้วยการนั่งทำตาปริบ ๆ อย่างเดียวมันก็ผิดวิสัยมนุษย์ไปหน่อย ยังไงมันก็ต้องหาทางป้องกันตัวเองเข้าไว้บ้าง...แต่จะทำยังไงตอนนี้ลุงยังคิดไม่ออก เพราะมันรวดเร็วจนตั้งรับไม่ทัน"

"ทีแรกผมว่าจะลาคุณลุงกลับบ้าน แต่มาตอนนี้ผมเปลี่ยนใจแล้ว

ขอผมอยู่ที่นี่กับคุณลุงดีกว่า อย่างน้อยเราก็ยังมีกันสามคนพอที่จะช่วยเหลือกันได้ แยกกันเสียมันก็จะเข้าตำรา 'หักไม้ไผ่ทีละลำ'" อุปดิศร์ว่าขณะมองหน้าน้องชายที่ดีสีหน้าไม่เข้าใจ

"ก็เรื่องนิทานอีสปที่พ่อสอนลูกให้รู้จักสามัคคีด้วยการเอาไม้ไผ่มาทีละลำมันก็หักได้ง่าย ๆ เพราะมันมีเพียงลำเดียว...มันก็เหมือนการสามัคคีกัน เมื่อไรที่คนเราสามัคคีกันมันก็เหมือนไม้ไผ่ทั้งหมดที่หักได้ยาก แต่ถ้าแตกความสามัคคีมันก็จะกลายเป็นไม้ไผ่ลำเดียว ไม่ต้องออกแรงมากก็หักได้...นายเข้าใจหรือยัง"

"ครับ...เข้าใจ"

"หลานชายเข้าใจอธิบาย...จริงที่ว่าสามัคคีย่อมมีพลังอย่างแน่นอน เอาเถอะ...ถ้าพอใจจะอยู่บ้านลุงก็เชิญ เพราะเท่าที่ลุงสังหรณ์ ลุงรู้ว่าเขารู้แล้วว่าเรามีกันกี่คน และเขาก็คงไม่รามือให้ใครสักคน เพราะถ้ากำจัดได้หนึ่ง มันก็ทำลายได้ทั้งหมด ดีแล้วละที่เราจะผนึกกำลังกันไว้...หลานชายไม่ต้องไปทำงานหรือไง"

"ผม...เอ้อ..ตอนนี้ลาพักร้อนครับลาสามวัน" อุปดิศร์ว่า

ก็จริง...เพราะเรื่องของปาจารีย์ เป็นเรื่องที่เขาสนใจ เมื่อได้ข่าวจากนายเหมว่าจะทำอาโปกสิณ อุปดิศร์ก็นึกได้ว่า มันน่าจะมีลูกติดพันตามมา ซึ่งก็เป็นจริงอย่างที่เขาคาดไว้ไม่ผิด

สำหรับปรีชา...ช่วงนี้เป็นช่วงที่มหาวิทยาลัยปิด เขาก็ไม่มีปัญหา

"ถ้างั้นก็เชิญตามสบาย จะค้างอยู่กับลุงอีกสองคืนก็ไม่เป็นไร เพราะลุงก็ไม่มีใคร อยู่คนเดียว อาหารการกินอะไรก็ไม่ฝืดเคือง ร้านแม่น้อมเขาก็อยู่ตรงโน้นไม่ไกลอะไร เดินไปกินที่นั่นก็ได้ หรือจะซื้อของสดมาทำกินกันเองที่บ้านนี่ก็ได้ แล้วแต่จะชอบ...แล้วแต่สะดวก"

สายตาของแมวดำตัวใหญ่--ที่มองขึ้นมาบนเรือนตรงที่พวกเขานั่งอยู่นั้นบอกแววประสงค์ร้าย เหมือนมันกำลังจ้องจะตะครุบเหยื่อ

"เรื่องนั้นคุณลุงไม่ต้องวิตกหรอกครับ ผมกับน้องชายยังไงก็ได้" อุปดิศร์ยืนยัน *"แต่...เอ๊ะ"*

"อะไรหือพี่" ปรีชาถาม

อุปดิศร์ซึ่งนั่งหันหน้าไปทิศตรงกันข้ามกับนายเหมและปรีชาร้องขึ้นเบา ๆ ที่แนวรั้วไม้ของนายเหมด้านหนึ่ง เขาเห็นแมวดำตัวใหญ่ยืนใช้สองเท้าหน้าของมันวางอยู่บนเสาไม้ ส่วนขาหลังเหยียบอยู่บนพื้นราบที่อยู่ต่ำลงไปและมันกำลังเพ่งมองมายังที่ซึ่งเขาสามคนนั่งอยู่

"คุณลุงครับ" อุปดิศร์เรียกเบา ๆ

นายเหมและปรีชาต่างหันหน้าไปทางทิศเดียวกันกับอุปดิศร์ นายเหมมีอาการขนลุก ส่วนปรีชาได้แต่ฉงนใจ

ทั้งนายเหมและอุปดิศร์ต่างมีความรู้สึกว่า สายตาของแมวดำตัวใหญ่ตัวนั้นที่มองขึ้นมาบนเรือนตรงที่พวกเขานั่งอยู่นั้นบอกแววประสงค์ร้าย เหมือนมันกำลังจ้องจะตะครุบเหยื่อที่เป็นนกหรือหนูอะไรอย่างหนึ่ง

อุปดิศร์ยิ่งมีอาการขนหัวลุกเมื่อนึกไปถึงวันที่เขาถูกเจ้าแมวดำตัวหนึ่งจู่โจมหลังการนั่งวิปัสสนาได้อย่างไม่มีวันลืม และมาวันนี้...อะไรก็ตามที่เกี่ยวข้องกับ จีวันและผู้หญิงคนนั้น แมวก็เข้ามามีบทบาทร่วมด้วยอีกแล้ว

"แมวดำ" นายเหมพูดเบา ๆ

"แมวดำ...สาวกอสูร..." ปรีชาพูดเหมือนรำพึง เขาเองก็เคยอ่านเจอในหนังสือเกี่ยวกับไสยดำนอกเหนือจากที่ได้ยินได้ฟังมาจากปากของผู้รู้ เขารู้จากการอ่านและการฟังว่า พวกพ่อมดหมอผีจะใช้แมวดำเป็นเครื่องมือ หรือเป็นทูตมรณะที่จะนำความตายหรือความฉิบหายไปสู่เหยื่อของหมอผีหรือแม่มดคนนั้น ๆ

และแมวดำตัวนี้ ท่าทางมันดูพ่วงพีและกำยำ เป็นแมวดำตัวใหญ่โตตัวหนึ่งในจำนวนนับตัวได้ที่เขาเคยเห็น

"คุณลุง..." อุปดิศร์เรียกอีก

นายเหมหันมามองหน้าผู้เรียกแล้วมองตามสายตาอุปดิศร์ไป สิ่งที่ปรากฏแก่สายตามหานอกผ้าเหลืองก็คือ ตามแนวบ้านเท่าที่เห็นได้เขาเห็นแมวดำอีกสี่ตัวเรียงรายล้อมรอบบ้านของเขาอยู่ ที่น่าสยดสยองและรู้ได้แน่ว่าเป็นเรื่องไม่ปรกติก็คือ แมวทุกตัวต่างเพ่งมองขึ้นมาบนเรือนเหมือนได้รับคำสั่งจากใครมา และมันเป็นการรวมแมวดำเข้าไว้เหมือนมีชุมนุมศิษย์เก่าอะไรสักอย่าง

บุรุษทั้งสามหันมามองตากันเหมือนนัด!

อุปดิศร์คิดว่า เขาคิดถูกแล้วที่ตัดสินใจไม่กลับบ้าน อย่างน้อยเท่าที่เห็นด้วยตาขณะนี้ สถานการณ์ของนายเหมดูจะไม่สู้ดีนัก ส่วนสถานการณ์ของเขาและน้องชายยังเป็นเรื่องที่บอกไม่ได้ แต่จะอย่างไรก็ตาม เขาสำเหนียกได้ว่า ตัวเขาเองก็ตกเป็นเป้าโจมตีของผู้ประสงค์ร้ายด้วยเช่นกัน

แล้วยังมีน้องชายของเขาพ่วงท้ายตามมาด้วยอีกคน

"เราคงต้องทำอะไรสักอย่างแล้วละครับคุณลุง" ปรีชาว่า *"แมวมันคง.."*

"ใช่..มันคงไม่มาชุมนุมศิษย์เก่าเพื่อการสังสรรค์กันธรรมดา ๆ อย่างแน่นอน" อุปดิศร์เสริม

"แล้วเราจะเอาอะไรมารับมือกับมัน" ปรีชาถาม

"เราก็ยังไม่รู้ว่าเขาใช้มันมาทำไม" นายเหมว่า *"จะว่าไม่รู้ก็คงไม่ใช่..รู้ว่าเขาใช้มันมาทำร้ายเราแน่ แต่จะด้วยวิธีไหน"*

"ก็ด้วยวิธีของสัตว์นะซีครับ..อย่างแมวที่จะทำได้ก็แค่ข่วนกัด" ปรีชาว่า *"มันคงไม่ทำอะไรลึกซึ้งไปกว่านั้น"*

ในขณะที่พูด...ฝูงแมวได้เคลื่อนเข้าประชิดบ้านมากขึ้น บางตัวเดินมานั่งอยู่ที่ตีนบันได ตัวที่อยู่ใกล้ต้นไม้ก็กระโดดขึ้นไปบนกิ่งไม้แล้วไต่มาที่รั้วระเบียงบ้านชั้นบนแล้วนั่งคุมเชิงอยู่

"มันกำลังรุก" อุปดิศร์ว่า *"นายระวังตัวนะ เราไม่รู้ว่ามันจะโจมตีที่ไหน แล้วใครจะเป็นคนแรก"*

"ลุงว่ามันคงไม่เลือกเอาใครก่อนหรอก หากจะเลือก มันก็จะเลือกคนที่เผลอเท่านั้นก่อน"

"ก็แทนที่เราจะรอให้มันเป็น

ฝ่ายจู่โจม เราโจมตีมันก่อนไม่ดีกว่าหรือครับ" ปรีชาถาม

"มันก็ดี..ถ้าจะมองในแง่ยุทธวิธี แต่มันเป็นการก่อเวรก่อกรรม ไอ้วิบากที่เรามีอยู่ก่อนมันก็จะพลอยหนัก เพราะเราไม่สร้างกุศลเกลื่อนให้มันบางลง ลุงอยากทำเพียงแค่เราป้องกันตัวเองเท่านั้น แต่เราไม่น่าจะเป็นฝ่ายลงมือโจมตีมันก่อน" นายเหมอธิบาย

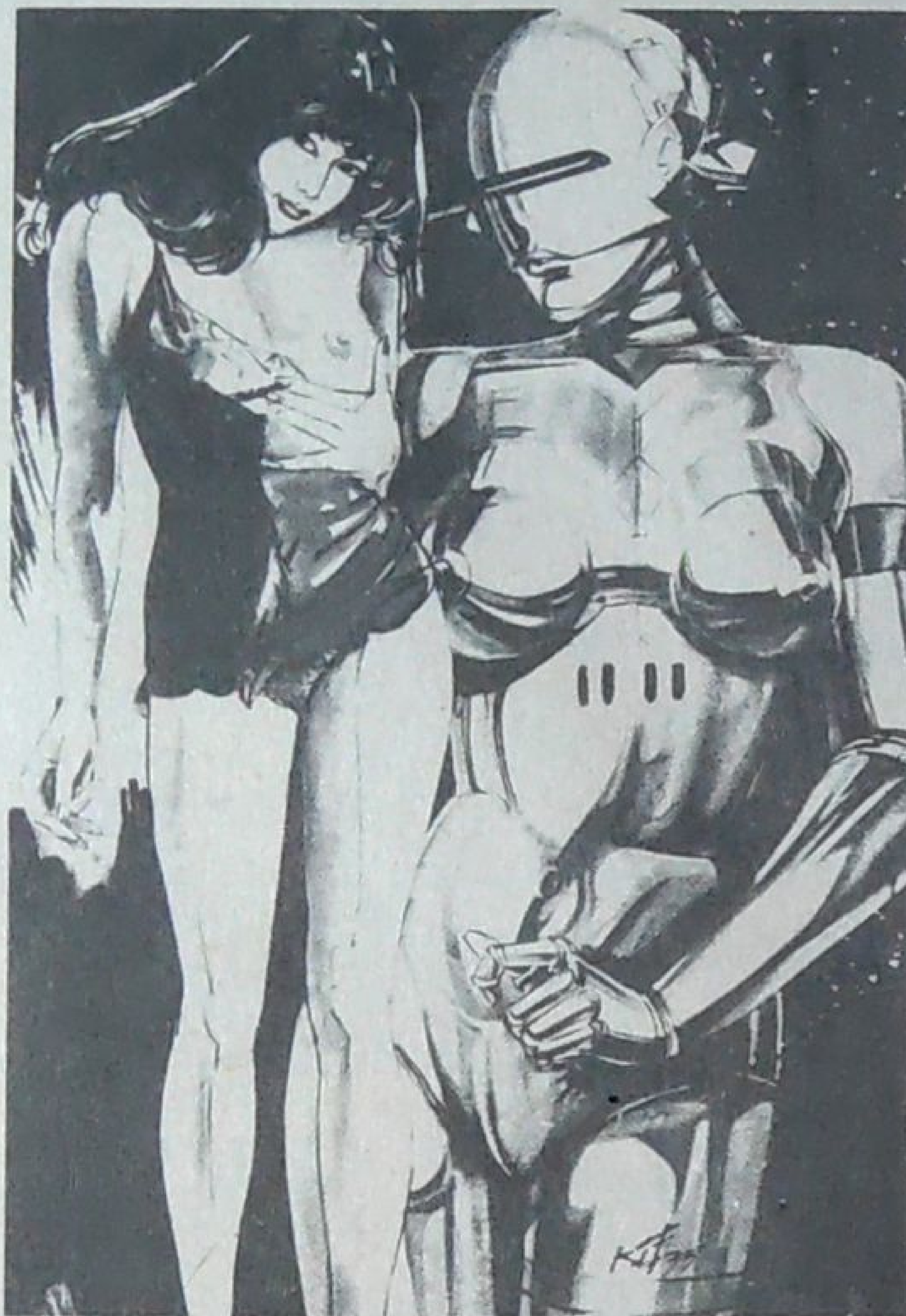
"อีกอย่าง...แมวพวกนี้มันก็ไม่รู้อะไรด้วย มันตกเป็นเครื่องมือของเขา เหมือนทหารเกณฑ์ที่เขาใช้ไปรบ ตายก็ตายไป ไม่ตายก็รอดอะไรทำนองนั้น แมวมันก็คงรักชีวิตมัน มันอาจไม่มีพันธะ ไม่มีห่วงอย่างคน...แต่มันก็รักสุขเกลียดทุกข์เหมือนคน เราคิดว่ามันกับเราเกิดมาเป็นเพื่อนร่วมทุกข์กัน มีความตายเป็นที่สุดเหมือนกัน มันเป็นแมวที่มาจากมนต์บังคับ ไม่ได้เต็มใจมา อภัยให้มันเถิด"

อุปดิศร์มีความรู้สึกว่า เขาภูมิใจที่ได้รู้จักนายเหม ผู้ให้อภัยได้แม้แต่ผู้ที่แสดงตนเป็นศัตรูของตัวเอง

บางที...บางทีเมตตาของนายเหม จะมีอานุภาพพอที่จะสยบอะไรได้บ้างกระมัง

(อ่านต่อฉบับหน้า)

เรื่องราวของสาวสายลับ...ที่สืบเรื่องราวลับ ๆ ไม่เคยพลาด ด้วยความฉลาดและเสน่ห์ที่แฝงเร้น--แล้วคุณจะหัวใจเต้นเพราะเธอ!

พยัคฆ์สาวคอมพิวเตอร์

โดย : เกม กันยา

เหมือนไม่ตั้งใจ แต่รัชนีก้าวเท้าเข้ามาโอบร่างอ้วนของคนที่หลงรักตนในวัยเริ่มสาวไว้ในวงแขนอย่างประจบ พร้อมตั้งคำถามออดอ้อน

"พยัคฆ์สาวคอมพิวเตอร์ของคุณทั้งสองคนกำลังจะกลับมาแล้ว นี่คงไม่มีความหมายสำหรับงานของคุณอีกแล้ว..."

"คุณมีความหมายเสมอสำหรับผม"

"แล้วงานล่ะคะ"

"คุณยังต้องการทำงานสืบสวนสามีคุณอยู่อีกหรือเปล่า"

ชัชวลิต เสียงแหบพร่าไปนิดหนึ่ง "ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าเขาเป็นอย่างไรแล้ว"

"นี อยากให้ตัวเองรู้อะไร ๆ เกี่ยวกับเขาเหมือนที่หน่วยงานของคุณต้องการรู้...ศุภชัยกำลังคิดทำอะไรชั่วร้ายงั้นหรือคะ"

"ผมยังบอกไม่ได้จนกว่าเขาจะลงมือทำ"

"มะรืนนี้ นี นัดเขาไว้อีก"

"กี่โมง"

"ทุ่มตรงค่ะ"

"ดี...เก็บรายละเอียดมาให้ผมด้วย ผมรู้สึกว่าเขากำลังจะทำอะไรกับพยัคฆ์สาวคอมพิวเตอร์ของผมสักอย่างสองอย่าง..."

"เขาเป็นคนมีแผนการณ์อยู่ตลอดเวลา"

รัชนี บอกนิสัยของสามีในสีหน้าครุ่นคิด "แม้กระทั่ง..."

"เวลาเมคเลิฟกับคุณงั้นเรอะ"

ชัชวลิต พูดยิ้ม ๆ แต่ในใจเสียวลึกเพราะอัดอั้นอารมณ์ คำมั่นสัญญาลม ๆ แล้ง ๆ ของสาวสวยที่เขาหลงรักยังกังวานในหูและความทรงจำ แต่ก่อนที่การสนทนาจะยืดเยื้อ เสียงกริ่งโทรศัพท์มือถือที่เหน็บเอวหัวหน้าหน่วยปฏิบัติการลับพิเศษก็กังวานขึ้น

"ผมมีของดีอย่างหนึ่งจะให้คุณ"

เป็นเสียงผู้ชายที่เปล่งออกมาเป็นภาษาอังกฤษ และ ชัชวลิต จำน้ำเสียงและรูปประโยคได้ดีว่า

...เจ้าของคือ จอห์น แดนนั่ม หัวหน้าหน่วยซี.ไอ.เอ.ประจำประเทศไทย

"และผมก็ต้องเอาของดีอย่างหนึ่งไปแลกกับคุณอีกงั้นสิ"

ชัชวลิต สวนกลับในทันควันอย่างรู้ทัน

"แน่นอน..คุณชาร์จ"

แดนนั่น ลากเสียงยาว *"แต่ต้องเป็นของชิ้นใหม่นะ..."*

"บอกมาก่อนว่าอะไร... แต่..."

ชัชวลิต หรือ คุณชาร์จ แสร้งดักคอในน้ำเสียงจริงจัง *"..แต่ไม่ว่าจะเป็นอะไร มันก็เป็นสิทธิ์ของผมที่จะได้รับอยู่แล้วไม่ใช่หรือ..."*

"ใช่...แต่คุณชาร์จจะต้องการคืนนี้ เดี๋ยวนี้ หรือปีหน้าล่ะ.."

"เก่ง...ยูเก่ง...ยูอยู่เมืองไทยไม่กี่ปี...ยูก็เป็นคนไทยได้ยิ่งกว่าคนไทยอย่างไอซะอีกนะ...จอน"

"ชาร์จ...คุณจะมาเดี๋ยวนี้หรือเมื่อไหร่"

"คืนนี้เดี๋ยวนี้ที่เดิม...อย่าลืมออกมารับนะ ไอไม่อยากให้ยามออฟฟิศยูมันถามอะไรมาก.. แม่งมันกวนตีน..."

ไม่ทันเหนี่บโทรมือถือเข้าที่ รัชนี ก็โพล่งถามในน้ำเสียงร้อนรน

"งานด่วนหรือคะหัวหน้า...เกี่ยวข้องกับ นี หรือเปล่าคะ"

ชัชวลิต ยิ้มแต่ซ้ำความขมขื่นลึกเร้นในใจ

"เกี่ยวข้องมากที่สุด...ผมไม่ขอร้องนะ แต่ถ้าทำได้ก็จะช่วยผมได้มาก"

"ทำอะไรคะ"

"นอนกับฝรั่งสักคนหนึ่ง"

"ฝรั่งมันมีตั้งหลายคนนะคะ"

รัชนี ยิ้มหยันเต็มสีหน้า ความคิดหวนนึกถึงความห่างเหินเฉยชาของสามี *"...ใครคนไหนล่ะคะ"*

"หัวหน้าสายลับ ซี.ไอ.เอ. ประจำเมืองไทย...ไอ้บ้านี่มันชอบ

รัชนี--จินตนาการถึงตัวเองขณะร่วมรักกับฝรั่ง--มันเป็นความตื่นเต้นยินดีลึก ๆ

ผู้หญิงไทยยิ่งกว่าชาติใดในโลก และมันก็ตะกละมากเหมือนคนกามวิปริต"

"ซาดิสม์หรือคะ"

"ไม่เลย...ไม่แม้แต่สอดใส่ แต่มันมีวิธีของมัน"

"น่าลองเหมือนกันนะคะ"

รัชนี แผ่วเสียงตอบพร้อมนึกจินตนาการถึงตัวเองขณะร่วมรักกับฝรั่งร่างสูงใหญ่ มันเป็นความตื่นเต้นยินดีลึก ๆ เพราะไม่เคยกับชาวต่างชาติมาก่อนในชีวิต

เธอเดินเข้ามาเกาะแขน ชัชวลิต ซึ่งเป็นทั้งคนรักและหัวหน้า

"ถ้านีอารมณ์ค้าง...คุณจะช่วยนีได้หรือเปล่าคะ"

รัชนี ชินา เหลือบมองเรือนร่างตัวเองด้วยความรู้สึกปั่นป่วนสับสน และลึกลงไปกว่านั้นคือ..ความเสียวซ่านเร้นลับที่ซ่อนในอารมณ์

ร่างงามของสาวใหญ่ผู้ยังคงความสาวเด่งดึงทุกส่วนสัดถูกผูกรัดข้อมือ-ข้อเท้าโยงไว้กับเสาเตียงสูงทั้ง 4 ด้าน 4 มุม

ร่างงามของเธอเปล่าเปลือยอยู่บนเตียงนุ่มหนา ท่ามกลางแสงไฟสีแดงนวลละมุนวาบไหวไปทั่วห้องและทั่วเรือนร่าง

รัชนี ขยับข้อเท้าเล่นและลอบขยับข้อมือ ทดลองความแน่นตึงของเชือกนุ่มสีแดง ซึ่งร้อยรัดพันธนาการข้อมือ-ข้อเท้ายกโยง--อาจารย์สาวปริญญาโท ซึ่งกลับกลายเป็นสาวใจแตกและสายลับนักสืบจำเป็น กำลังจะยอมตัวเป็นเครื่องเซ่นบรรณาการแก่หัวหน้าสายลับ ซี ไอ เอ ประจำเมืองไทยไปอีกประการหนึ่ง..ในวินาทีข้างหน้านี้

เธอตอบตัวเองไม่ได้เช่นกันว่า ทำไมและเพราะอะไรที่ทำให้เธอต้องพลิกผันพฤติการณ์ของคน จากคนสงบเสงี่ยมเรียบร้อยมาโลดโผนโจนทะยาน จัดจ้านและกร้าวโลกีย์ ไม่ผิดกับโสเภณีอาชีพ มัวแต่ครุ่นคิดถามไถ่อยู่ในใจ *รัชนี* จึงไม่ทันเห็นฝรั่งร่างใหญ่ผมแดงวัยกลางคน เดินเข้ามาในห้อง...ในชุดเสื้อคลุมยาวสีดำ

"หวาดดีคร้าบ...คุณราชายา"

จอห์น แดนนั่น บอกทักทายด้วยภาษาไทยสำเนียงฝรั่ง พร้อมก้าวเข้ามาหยุดยืนตรงหน้า และตรงหว่างขานักสืบสาวผู้ใช้ชื่อในการปฏิบัติการณ์ว่า *รัชยา*

มิใช่เพียงทักทายด้วยคำพูดเท่านั้น แต่หัวหน้าสายลับอเมริกันประจำประเทศไทย ก้าวเข้าไปใช้นิ้วมือเกลี่ยไล้ฝ่าเท้าเปล่าเปลือยของ *รัชนี* หรือ *รัชยา* จนเธอต้องส่ายเท้าหนีเพราะจั๊กจี้

"อุ๊ย...อย่า"

เสียงร้องและอาการส่ายสั่นของสาวเปลือยตรงหน้า ยิ่งทำให้อเมริกันหนุ่มใหญ่นึกสนุก

(อ่านต่อฉบับหน้า)

มาแล้วจ้า...*เพื่อน* ร้อน ๆ--ใครที่ยังไม่มีเพื่อนก็เร่เข้ามาคอลัมน์ *หามิตรไว้ชิดใกล้* นี่เลย คอลัมน์นี้เปิดกว้างเสมอสำหรับคนที่ขาดเพื่อน หรือมีเพื่อนแล้วอยากมีเพื่อนอีก เพียงแต่เขียนจดหมายบอกเล่าประวัติของตัวเองแล้วส่งมาที่...

ดาริน ราชวัตร ตู้ปณ. 130 ดุสิต กรุงเทพฯ 10300

เพียงแค่นี้ *'เพื่อน'* ก็อยู่ไม่ไกลเกินเอื้อมแล้วละ...ส่งจดหมายมาเร็ว ๆ นะคะ ยิ่งเร็วเท่าไหร่คุณ ๆ จะยิ่งได้เพื่อนเร็วเท่านั้น

★ นักรบขาดรัก ★

ถึง...คุณพี่ดาริน

ผมเป็นอีกคนหนึ่งที่มีความเหงาในหัวใจ จึงอยากให้พี่ช่วยประกาศหามิตรให้ผมด้วย ผมอยากรู้จักผู้หญิงอายุ 23-46 ปี พิเศษสุด...สำหรับสาวแก่แม่ม่าย รวยจนไม่สำคัญ ขออย่ารังเกียจทหารเกณฑ์จน ๆ อย่างผมก็พอ

ผมชื่อ *เคมี* หากเห็นใจกรุณาติดต่อมาได้ที่ *เคมี มะลิการะเต ค่ายสมเด็จพระนั่งเกล้า ร.111 พัน 1 อ.เมือง จ.ฉะเชิงเทรา 24000*

สุดท้ายนี้ขอให้คุณพี่และทีมงานพบความสุขนะครับ

เคมี

ทหารหนุ่มคนนี้ทำหน้าที่เพื่อชาติมานาน ตอนนี้ขอทำหน้าที่เพื่อตัวเองบ้าง หากสาวใดเห็นใจในคนจน อย่าลืมส่งจดหมายไปแลกเปลี่ยนทัศนะกันบ้างนะคะ

ดาริน/ราชวัตร

★ หนุ่มหอรอรักแท้ ★

คุณดาริน...ที่รัก

ผมอ่าน *เพ็ญพักตร์* มาโดยตลอด ติดใจคอลัมน์ *หามิตรไว้ชิดใกล้* มาก เห็นว่ามีคนขี้เหงาเยอะจริง ๆ ผมก็เป็นอีกคนหนึ่งที่ขี้เหงา จึงอยากเขียนมารบกวน *คุณดาริน* ให้ช่วยลงประกาศให้ผมบ้าง

ปัจจุบันผมทำงานแบงค์ อายุ 27 ปี ผมอยากมีประสบการณ์บ้าง เพราะผมไม่ประสีประสาเรื่องนี้เลย นี่พูดตรง ๆ นะครับ ผมเช่าหออยู่คนเดียว รักความสะอาด สาวแก่แม่ม่าย หรือสาวท่านใดก็ได้ที่กรุณาผมสามารถติดต่อกับผมได้นะครับที่...

ประม้วล วิทยบำรุง 2/13 บางแวก ภาษีเจริญ กรุงเทพฯ 10160

สุดท้ายนี้ขอขอบพระคุณ *คุณดาริน* มากครับที่ช่วยลงประกาศหามิตรให้ผม

ประมวล

หนุ่มแบงค์กำลังต้องการมิตร ใครอยากพิชิตหัวใจหนุ่มแบงค์คนนี้ก็อย่าลืมติดต่อนะคะ ไม่ว่าจะเป็นสาวรุ่นแรกหรือรุ่นหลังติดต่อได้ทุกคนค่ะ

ดาริน/ราชวัตร

★ หนุ่มขอคนหนุนเรียน ★

สวัสดีครับคุณพี่ดาริน

ผมได้อ่านหนังสือ *เพ็ญพักตร์* มาหลายฉบับแล้ว ผมมีเรื่องที่ขอให้พี่ช่วยหาคนอุปการะด้านการเงิน คือตอนนี้ผมอายุ 22 ปี สูง 180 ซม. หนัก 62 กก. ตอนนี้ผมเรียนอยู่ ปี 2 กำลังต้องการเงินเพื่อจะได้เรียนต่อ

จะเป็นสาวแก่แม่ม่ายได้ทั้งนั้น ผมยินดีทำตามข้อเสนอทุกอย่าง หากสนใจติดต่อมาตามที่อยู่นี้ได้นะครับ ติดต่อที่ *มานะ สุวิทยะศิริ 274 ถนนประชาราษฎร์บำเพ็ญ ห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310 หรือโทรศัพท์เบอร์ 276-1162*

สุดท้ายนี้ขอขอบพระคุณ*พี่ดาริน* มากนะครับที่ช่วยลงประกาศให้ผม

มานะ

หนุ่มรักการเรียนคนนี้กำลังต้องการเงินด่วนจี๋...เพื่อสร้างอนาคตให้กับตัวเอง สุภาพสตรีท่านใดอยากมีส่วนสร้างฝันของหนุ่มคนนี้ให้เป็นจริงก็อย่าลืมติดต่อนะคะ

ดาริน/ราชวัตร

ขันๆ คันๆ มันไปตามเรื่อง

■ เรื่องสั้นๆ ■

แล้ว ฤดีฉงน ก็บอกถึงความต้องการในชีวิตสมรส หรือสเป็คของสามีในอนาคตกับ *กมลไฉน* ผู้เพื่อนรักลูกสอง

"ฉันนะ..ถ้าฉันจะแต่งงานกับผู้ชายสักคนนะ ผู้ชายคนนั้นจะต้องช่างพูดช่างคุย ฉันไม่ชอบชนิดเบื้อใบ้พูดไม่เป็น แล้วก็จะต้องมีน้ำเสียงไพเราะนุ่มนวล จะต้องเป็นคนกว้างขวาง รู้จักเรื่องค้าขาย เรื่องสังคม เรื่องการบ้านการเมือง ต้องเล่นดนตรีได้ต้องร้องเพลงเก่ง รู้จักตอบปัญหา ต้องมีภาพพจน์ชัดเจน และสำคัญที่สุดต้องอยู่บ้านกับฉันทุกวันทุกคืน และเมื่อมีลูกด้วยกันเขาจะต้องทำตัวเป็นที่พึ่งของลูก เป็นเพื่อนของลูก ต้องทำตัวให้ลูก ๆ รักหลงใหลในตัวเขา"

หลังจากนิ่งฟังฤดีฉงนพ่นเรื่องสุภาพบุรุษในฝันนานหลายนาที กมลไฉนผู้ครุ่นคิดค้นหาผู้ชายตัวจริงตามสเป็คของเพื่อนรักก็ให้รู้สึกสมเพชแกมสงสาร และรู้สาเหตุที่เพื่อนสาวยังดำรงความสาวมาจนเกือบหมดสาว

จึงด้วยความรักความหวังดี ประสงค์ดีเตือนเพื่อนรักให้เลิกเพ้อฝันสรรหาผู้ชายที่หาไม่ได้แบบนั้นในโลกนี้ กลมไฉนก็กัดฟันโพล่งออกไปในน้ำเสียงประชดประชันเพื่อเพื่อนรักประจักษ์ความจริง

"เขอะ..ฉันว่าผู้ชายแบบที่เธอต้องการนั้นมันก็อยู่ใกล้ตัวเธอมาตั้งนานแล้วแหละ..ในบ้านเธอเลยด้วยซ้ำ"

"ใคร..บอกสิว่าใคร"

ฤดีฉงนโพล่งออกมาอย่างฉงนและดีใจ

กมลไฉนยิ้มเยาะหัวเราะหึ ๆ ก่อนกระซิบบอกเสียงแผ่วเบาที่ข้างหูฤดีฉงน

"ก็ไอ้ทีวี..ที่ตั้งอยู่ในห้องนอนเธอไง ตามสเป็คเธอเป๊ะเลยหล่ะ"

■ คำสอน ■

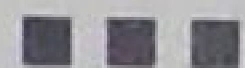
อีหนู...รองเท้าส้นสูงมันจำเป็นสำหรับเวลาเดินไปไหนมาไหนกับผู้ชายเท่านั้นแหละหวา

แต่เวลานอนกับผู้ชายรองเท้าส้นสูงมันก็หาความสำคัญไม่ เพราะในการสอดใส่ไม่ว่าใครจะเตี้ยจะสูงกว่าใคร มันก็สอดใส่ได้พอดีทุกคนทั้งหญิงและชาย...แหละเหวย.

■ คำเตือน ■

เมื่อคุณกำลังจะจูบใครสักคน โปรดคิดไว้เสมอว่าคุณกำลังนั่งอยู่ในครัวของภัตตาคารใหญ่ ที่กุ๊กกำลังปรุงสรรอาหารอย่างขะมักเขม้น

■ คำหวาน ■

ที่รักขา..โปรดอย่าพาฉันออกไปจากสวรรค์ขณะที่ฉันกำลังเปล่าเปลือยอยู่ในชุดวันเกิดเลยนะคะ

เทวดาสมัยนี้ไว้ใจได้เสียเมื่อไหร่ล่ะคะ

■ คำคม ■

ที่จริงแล้ว..สีชมพูไม่ใช่สีของความรักหรอก เพราะมันเป็นสีแดงที่ซีดจาง หรือไม่ก็สีขาวที่มีสีแดงมาผสมเท่านั้นจริง..พับเผื่อน

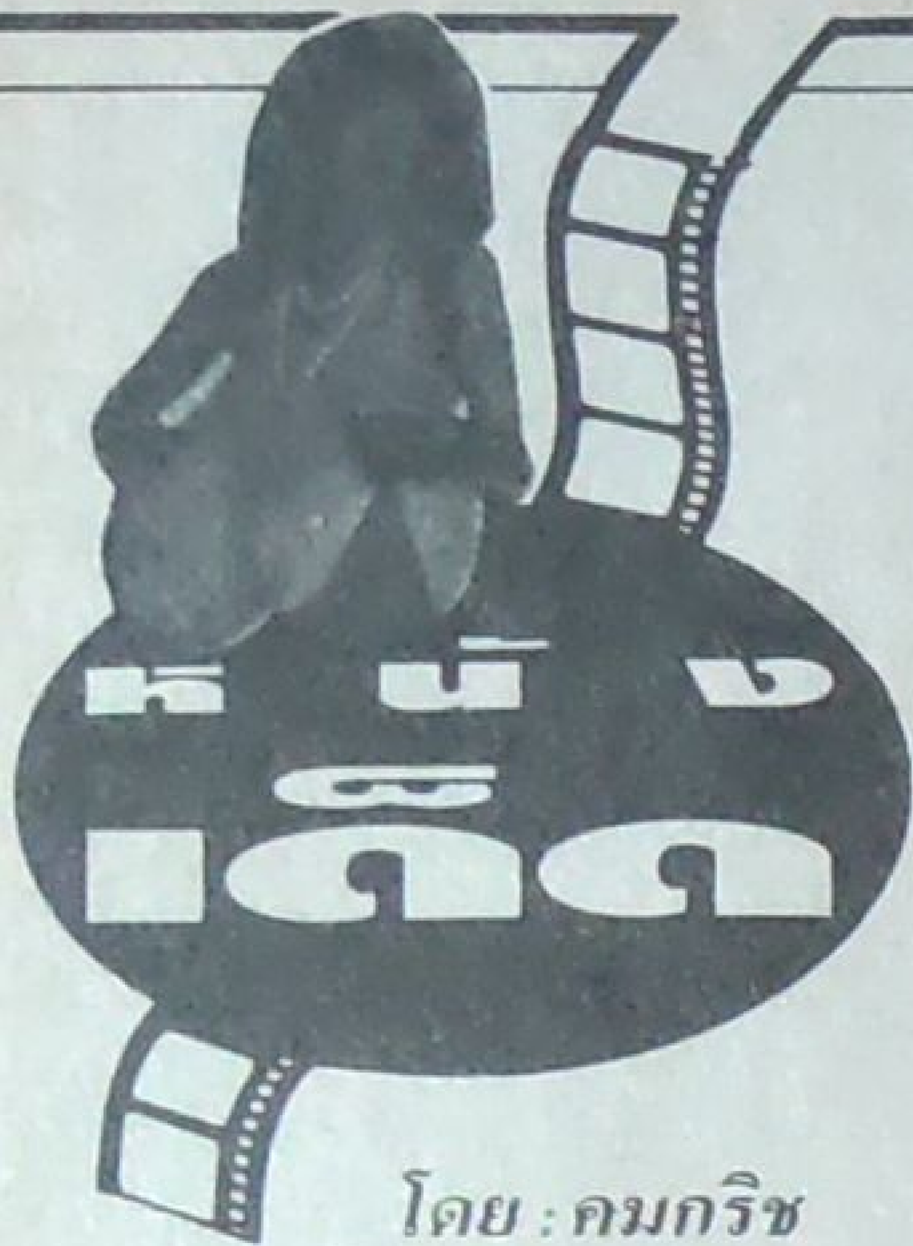
■ คำนินทา ■

"ลูกสาวบ้านนั้นแย่จังเลยนะเธอ หอบผ้าหอบผ่อนตามผู้ชายไปซะแล้ว"

"มันสิ..สู้ลูกสาวฉันไม่ได้เลย เวลามันตามผู้ชายไป ไม่เห็นมันต้องหอบผ้าหอบผ่อนสักชิ้น"

P

โดย : คมกริช

ฉบับนี้...ต้องบอกกันดัง ๆ ว่า มี *'ทีเด็ด'* สำหรับแฟนหนังเด็ดของ *'เพ็ญพักตร์'* ที่นิยมชมชอบหนังพอร์โนฝีมือพี่ยุ่น และกระซิบให้นิดก่อนที่คุณจะอ่านข้อความบรรทัดต่อ ๆ ไปว่า ม้วน *'เจแปน เอ๊กซ์คลูซีฟ 7'* นี้ มีดีใน 2 ลีลาแตกต่างกัน

สนใจสั่งซื้อมาได้ที่ *นพดล รณชัย ตู้ปณ. 130 ดุสิต กรุงเทพฯ 10300* ในราคาม้วนละ 500 บาท

◆ เจแปน เอ๊กซ์คลูซีฟ 7 (แฮบปี้ เบิร์ธเดย์ เลิฟว์ และ แลงเชอรี่ย์ ดอลล์)

♦ แฮบปี้ เบิร์ธเดย์ เลิฟว์

เริ่มต้นกับ *เจแปน เอ๊กซ์คลูซีฟ 7* ด้วย *แฮบปี้ เบิร์ธเดย์ เลิฟว์* (HAPPY BIRTHDAY LOVE) เป็นความสำราญยามส่วนตัวอีกเรื่องหนึ่งจากญี่ปุ่น ที่เรานำมาให้คุณได้ชื่นใจกันดังที่เคยบอกไว้แล้วว่า เรามีกันถึงชุดที่ 10 ทีเดียว

ในชุดนี้คุณจะรัก *ดาราสาว*ที่ผู้กำกับนำมาแสดงลีลารักให้ได้ชมอย่างเต็มตา ในคุณภาพที่เราคุยได้ว่าเหนือชั้นกว่าใคร

เปิดเรื่องราวให้เราได้ชมหญิงสาวในชุดเขียว สนุกสนานอยู่กับแฟนหนุ่มบนชายหาด บางครั้งก็กอดจูบกัน บางครั้งก็ชวนกันก่อกองทราย หรือไม่ก็ลงเดินลุยชายหาดที่คลื่นสาดซัดเข้าหา

ตัดภาพเข้าสู่ห้องพัก ที่ทั้งสองนั่งดื่มท่ามกลางแสงเทียนเนื้อเรื่องแสดงให้ทราบว่าเป็นวันเกิดของหญิงสาวคนงามที่ชายหนุ่มมอบของขวัญให้

ตัดภาพอีกครั้ง เข้าสู่ห้องหอรอรัก ที่สาวนอนทอดกายหงายให้ชายหนุ่มจูบซอกซอนฟอนเฟ้นชวนเสียวซ่านในอารมณ์ คุณจะได้ชมบทฟอร์เพลย์ที่เด็ดขาด เมื่อชายหนุ่มใช้ปลายลิ้นให้เป็นประโยชน์มากที่สุดกับการไล้ไปตามซอกคอ หรือติ่งหูรวมทั้งการจุมพิตอย่างแสนวาบหวาม แล้วจึงเลื่อนไล้ลงมาปลดเปลื้องชุดสีเขียวเพื่อดื่มด่ำกับปทุมถันอวบล้นที่สวยงามด้วยทับทิมเม็ดเขื่อง ๆ

หนุ่มหน้ามลค่อย ๆ พลิกกายเปลี่ยนท่วงท่าให้เป็นการร่วมรักแบบ 69 ที่เขาสามารถใช้ปลายนิ้วแยงแหย่โยนีที่ยังถูกปกปิดด้วยซับในชิ้นน้อย ๆ ได้ ในขณะเดียวกับที่สาวสวยเริ่มซุกไซ้ริมฝีปากลงกลางหว่างขาของเขาอย่างรัญจวนจิต

ไฟกามถูกโหมให้โลดแล่นไปตามครรลองของธรรมชาติเสื้อผ้าก็ถูกปลดเปลื้องออกทีละชิ้นให้เราได้ชมความรักออรัลในท่วงท่า 69 ที่สาวสวยพลิกกายขึ้นอยู่บนร่างของชายหนุ่ม สะดุดตาด้วยการทำรักด้วยปากของสาวน้อยที่ชัดตาและการซอกซอนปลายลิ้นของหนุ่มหน้ามล ที่พยายามดุนเข้าสู่ซอกกลีบช่องสวาท

จากนั้น ทั้งสองจึงเปลี่ยนท่วงท่ากันอีกครั้งเป็น 69 ที่ชายหนุ่มพลิกร่างขึ้นข้างบนให้สาวแทบสำลักกับท่อนองคชาตที่ดุนดันเข้า ๆ ออก ๆ ในปากจิ้มลิ้มของเธอ ซึ่งภาพจับให้เห็นชัดตาพาเสียวใจ

จนในที่สุด หนุ่มหน้ามลก็ร่วมรักแบบสอดใส่กับปากงามจิ้มลิ้มของสาวสวยอย่างละมุนในอารมณ์ตามด้วยการเอาลำลึงค์ถูไถไปบนปทุมถันอวบ ๆ พร้อมกับดุนดันเข้าสู่ปากของสาวน้อย จนในที่สุดเจ้าหนุ่มก็หลั่งความรักออกมาให้สาวดูดดื่มคาวกาม

นั่นเป็นความเพลิดเพลินในความยาว 32 นาที ที่ยังไม่เต็มอิ่มผู้สร้างจึงให้คุณได้ชมภาพของสาวสวยนางนี้กันอีกครั้งในลีลาที่เธอเล่นรักให้ตนเองตามลำพัง ให้คุณได้ชมเนินโยนีของเธออย่างเต็มตา เพราะในช่วงแรกนั้น ไม่มีการร่วมเพศแบบสอดใส่ ในคราวนี้...จึงให้คุณได้ชมเธอใช้ดิลโด้สีชมพูอันยาวสอดใส่ให้ตนเอง

'แฮบปี้ เบิร์ธเดย์ เลิฟว์' เป็นหนังเรทต้องห้ามจากแดนอาทิตย์อุทัยที่เน้นความอีโรติคอย่างสุดขีดกับการทำรักด้วยปาก คุณจะพอใจไม่น้อยกับลีลารักของสาวคนสวย ที่เผยให้คุณได้ตื่นตะลึงกับเนินสวาทอวบใหญ่ของเธอในช่วงท้าย

ความเด่นของเรื่องนี้อยู่ที่การถ่ายทำ ซึ่งช่างภาพพยายามถ่ายทอดอารมณ์ของหญิงสาวออกมาให้เราชม

อย่างชวนกระสัน พร้อมกับเสียงที่บันทึกขณะถ่ายทำ เพียงน่าเสียดายที่ว่าการให้แสงค่อนข้างจะจ้ามากเกินไปในหลาย ๆ ตอนซึ่งไม่แน่ใจว่าเป็นเจตนา หรือว่าเป็นความผิดพลาดของผู้กำกับแสง

อย่างไรก็ดี นี่คือความสุขของคุณ ในความยาว 43 นาทีเต็มด้วยคุณภาพของภาพและเสียง 80%

♦ แลงเชอรี่ย์ คอลล์
ชิโมริ อากิโมโต้

รูปแบบของเซ็กซ์ในแนวเฟติช อย่างหนึ่งที่หนุ่มญี่ปุ่นติดใจหลงใหลกันมาก คือชุดชั้นในแลงเชอรี่ย์ ที่กระตุ้นและเสริมอารมณ์ทางเพศได้อย่างดีจากการออกแบบที่ทำให้ดูยั่วมือยั่วใจ ซึ่งเราอาจเห็นแนวโน้มของเซ็กซ์แบบเฟติชได้อย่างดี จากหนังเรทอาร์ของญี่ปุ่นหลายเรื่องที่ผ่านมา

'แลงเชอรี่ย์ คอลล์' (LINGERIE DOLL) เป็นหนังเรทอาร์จากแดนอาทิตย์อุทัยที่เน้นให้เห็นหนุ่มหนึ่งที่หลงใหลในตัวของสาวคนหนึ่ง ถึงขนาดเอาตุ๊กตาสำหรับโชว์ชุดแฟชั่นหน้าร้านกลับบ้านจัดการสวมใส่ชั้นในและทำท่าร่วมรักด้วยจนสำเร็จความใคร่ในมโนภาพ ที่เขาเห็นตุ๊กตาตัวนั้นเป็นสาวสวยแฟนของเพื่อนที่เขาหลงรัก

สาวสวยนางแบบเลือดซามูไรที่มาอวดโฉมในคราวนี้ เป็นสาวหน้าใหม่ของวงการนาม *ชิโมริ อากิโมโต้* ที่สดใสด้วยเรือนร่างเพรียว...แต่อวบล้นตรงปทุมถันที่คุณจะชื่นชอบไม่น้อยกว่านางแบบสวย ๆ ในหนังเรทอาร์เรื่องอื่นใด

เปิดฉากให้หนุ่มหน้าตาเซ่อซ่าอุ้มชิ้นส่วนของตุ๊กตาแฟชั่นเดินกลับเข้าห้องพัก จากนั้นหนุ่มผู้ไร้สาวรู้ใจก็จัดการเอาชิ้นส่วนต่อกันจนเป็นสาวที่เขาจุมพิตอย่างทะนุถนอม เพิ่มเติมให้ครบถ้วนด้วยการสวมวิกผม แล้วจึงวางนอนบนเตียงเพื่อสวมชั้นใน พร้อมกับวาดจินตนาการว่าตุ๊กตาตัวนั้นคือ *ชิโมริ อากิโมโต้* สาวสวยคนรักของเพื่อนหนุ่มข้างเคียง ซึ่งเขาเองหลงรักอยู่เงียบ ๆ

จากนั้นเป็นภาพของสาวชิโมริ ที่นอนหงายอวดความงามให้หนุ่มหน้าเซ่อคลึงเคล้นฟอนเฟ้นเน้นการดูดดื่มถันอวบล้นทั้งสองเต้าแต่พอไซ้จนถึงกลางหว่างโคนขา.. พ่อหนุ่มก็สะดุดใจ เอ๊ะ..จะทำยังไง?

ไม่ยาก หนุ่มหน้าเซ่อเอาเครื่องมือมาเจาะช่องตรงกลางหว่างขา แล้วเอาอวัยวะเพศเทียมของผู้หญิงมาใส่ไว้ประดับให้ดูเป็นธรรมชาติด้วยเส้นใยไหมแล้วจึงวาดมโนภาพให้ตนเองอีกครั้งในบทรักหลายลีลา ที่ภาพจับเน้นบางส่วนอย่างสบายตาพอควรกับตารางเซ็นเซ่อร์เล็ก ๆ ถี่ ๆ จนในที่สุดหนุ่มหน้าเซ่อสุขสมราดน้ำกามบนหน้าอกของ *สาวชิโมริ*

ฉากต่อมา เมื่อหนุ่มหน้าเซ่อเดินไปกับเพื่อนชาย พอดีชิโมริ แฟนของเพื่อนคนนั้นมาหาหนุ่มหน้าเซ่อตรงเข้ายื้อยุดฉุดกระชาก จนเพื่อนหนุ่มต้องช่วยเหลือ สาวชิโมริและพากันไปยังห้องพัก ซึ่งหนุ่มหน้ามล จัดการปลดเปลื้องเสื้อผ้าของแฟนสาวชิโมริเพื่อร่วมรัก ซึ่งต่างก็ให้ความสุขแก่กันด้วยการผลัดกันทำรักด้วยปากทั้งในท่วงท่าธรรมดา และ 69 จนถึงการสอดใส่ชายบนหญิงล่างพิเศษด้วยภาพการร่วมรักแบบอุ้มสมเดินไปรอบห้อง แล้วจึงถึงจบทอัศจรรย์หนุ่มราดน้ำกามลงบนเนินนมของ *สาวชิโมริ*

บทรักของหนุ่มสาวทั้งสองไม่รอดพ้นสายตาของหนุ่มหน้าเซ่อที่แอบดู แล้วก็เข้าห้องเอาตุ๊กตาออกมาสำเร็จความใคร่ พอสุขสมก็เกิดได้คิดว่าไม่ใช่คนจริง ๆ จึงจับสวมใส่เสื้อผ้าและเอาไปทิ้งไว้ในลานแห่งหนึ่ง

'แลงเชอรี่ย์ คอลล์' เป็นผลงานการสร้างของ *"คูกิ วิดีโอ แคสติ้ง"* (KUKI VIDEO CASTING) ที่น่าชมไม่น้อย แม้จะมีตารางเซ็นเซอร์ปิดบังสายตา

เพลินตาเพลินใจกับ *'แลงเชอรี่ย์ คอลล์'* ในความยาว 54 นาที คุณภาพคมชัด 85%

■ ■ ■

และนี่คือ *เจแปน เอ็กซ์คลูซีฟ 7* ในความยาวร่วม 100 นาที ที่คุณพลาดไม่ได้กับความพิเศษที่เราจัดหามาให้คุณอย่างเต็มใจ ในเทปคุณภาพเนื้อดีกับหนังดี 2 เรื่อง 2 รส

■ ■ ■

เปิดลึก เบื้องหลัง โฟโต้นู้ดโชว์

• คนสวยกับเซ็กซี่โชว์ •

โดย : โฟโต้วัน

โฟโต้นู้ดโชว์ ได้กลายมาเป็นงานกิจกรรมพิเศษทางการถ่ายภาพของผม ซึ่งผมได้เริ่มต้นมาเมื่อสองปีกว่าที่ผ่านมาแล้ว กิจกรรมนี้แม้ว่าช่างภาพคนอื่น ๆ จะเริ่มต้นมาก่อนเมื่อห้าหกปีโน่นแล้วก็ช่างเถอะ แม้ว่าจะเป็นช่างภาพนู้ดระดับดังของเมืองไทย เขาก็เอาความมีชื่อเสียงของเขามาโชว์ฟอร์มการถ่ายภาพเบื้องหลังในสตูดิโอให้คนชมเท่านั้น เพราะกล้องถ่ายภาพของเขาไม่ได้ใส่ฟิล์ม เขาไม่มีจุดประสงค์ในการทำงานของเขาเพื่อให้มันมีค่าต่อสังคมมากกว่านั้น นอกจากฟอร์มโหล ๆ ที่หลงตัวเองว่าเลิศกว่าคนอื่น...มันก็แค่นั้น

ยุคแห่งการโชว์ฟอร์ม *โฟโต้นู้ด* ของช่างภาพประเภทหลงตัวเองได้หมดยุคของเขาไปอย่างรวดเร็ว และมันกลายเป็นจุดบอดขึ้นมา ทำให้ผมได้ศึกษาหาข้อบกพร่องของเขาทุกแง่ทุกมุมจากการวิเคราะห์ในเชิงมนุษย์วิทยา พอจะสรุปได้ว่านักเที่ยว 99% ต้องการชมดอกบัวสวรรค์ของนางแบบ และเทคออฟขึ้นสวรรค์

เมื่อก่อน หลังการโชว์ไม่มีการเทคออฟนางแบบ แต่มันเป็นการแสดงเพื่อให้นักเที่ยวเกิดความอยากแล้วก็เทคออฟพนักงานสาวในเล้าจน์แทน การขายความสุขของเล้าจน์ให้นักเที่ยวมันไม่ถึงกึ๋น แต่เขามีเงินที่จะซื้อ แต่ทำไมเล้าจน์คิดเรื่องการหาเงินไม่เป็น

ตรงนี้เองผมจึงเริ่มทดสอบการโชว์โดยฝึกฝนนางแบบใหม่ ๆ สวย ๆ หุ่นงาม ๆ...เริ่มแรกฝึกการวางท่าถ่ายภาพให้กับหนังสือนู้ดที่วางบนแผงขาประจำซะก่อน จากนั้นอธิบายถึงความแตกต่างในการแสดง *โฟโต้นู้ดโชว์* เพื่อความสนุก

เมื่อนางแบบใหม่ ๆ จะเริ่มเดินกันบนเส้นทางนี้ จำเป็นต้องมีการอธิบายหรือเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ให้ฟังและให้เข้าใจ สิ่งสำคัญหลังการโชว์ นางแบบของผมสามารถเทคออฟได้ จะบินขึ้นสู่สวรรค์หรือม่านรูดที่ไหนให้เวลาชั่วคราวตามใจเพื่อน...แต่ต้องส่งนางแบบกลับคืน!

การแสดง *โฟโต้นู้ดโชว์* ของผม ได้รับความนิยมและเริ่มประสพความสำเร็จเป็นขั้นตอน ผมนำนางแบบปฏิทินดัง ๆ หลายคนออกแสดงตามเล้าจน์ชั้นหรูของกรุงเทพฯกว่าสิบแห่งต่อเดือน บางครั้งต้องนำขบวนนางแบบไปโชว์ในต่างจังหวัดทั่วภาคตะวันออก นับตั้งแต่ *ชลบุรี จันทบุรี สระบุรี โคราช ขอนแก่น ฯลฯ*

สิ่งที่ผมคาดหมายและประโยชน์ในการจัดแสดงของผมก็เพื่อการเผยแพร่วิชาการถ่ายภาพประกอบภาคปฏิบัติเบื้องต้น แต่ถ้าช่างภาพคนใดสนใจเขาก็จะได้นำบางสิ่งบางอย่างไปดัดแปลงเพื่อการนำไปปฏิบัติในแนวทางของตัวเอง

แนวคิดเรื่องหรือ *โฟโต้สตอรี่* เบื้องต้นและการเตรียมงาน... อุปกรณ์ต่อมาที่จะต้องจัดเตรียมไว้

- ชุดนางแบบต้องสวยเซ็กซี่
- เครื่องประดับต้องมีสีสันโทนเดียวกับชุด
- การเมคอัพ
- อุปกรณ์ประกอบฉากเพื่อการเมคภาพ
- การกำกับโพสซิ่ง การวางท่าทาง
- ฯลฯ

ครับ...ที่ว่ามานั้นก็พอที่จะเป็นแนวคิดเพื่อนำไปพัฒนาหรือเปลี่ยนรูปแบบในการถ่ายภาพนางแบบเปลือยของเพื่อนสมาชิกช่างภาพมือใหม่ แต่บางคนก็ถ่ายภาพมาจนหัวหงอกแล้วเพิ่งจะมาเริ่มฝึกถ่ายภาพนู้ดก็เห็นมีเยอะแยะ เพราะมันสนุกกว่าถ่ายภาพข่าวเป็นแน่ วัน ๆ ต้องรีบหอบกระเป๋ากล้องออกจากบ้านเพื่อตามข่าวตามคำสั่งของ บก.ต้องหัวหกก้นขวิดกว่าจะได้ข่าวได้ภาพกลับมาเขียนรายงาน บก. เสร็จสรรพกลับบ้านช้าผิดเวลาตามเคย มาถึงบ้านเมียด่า

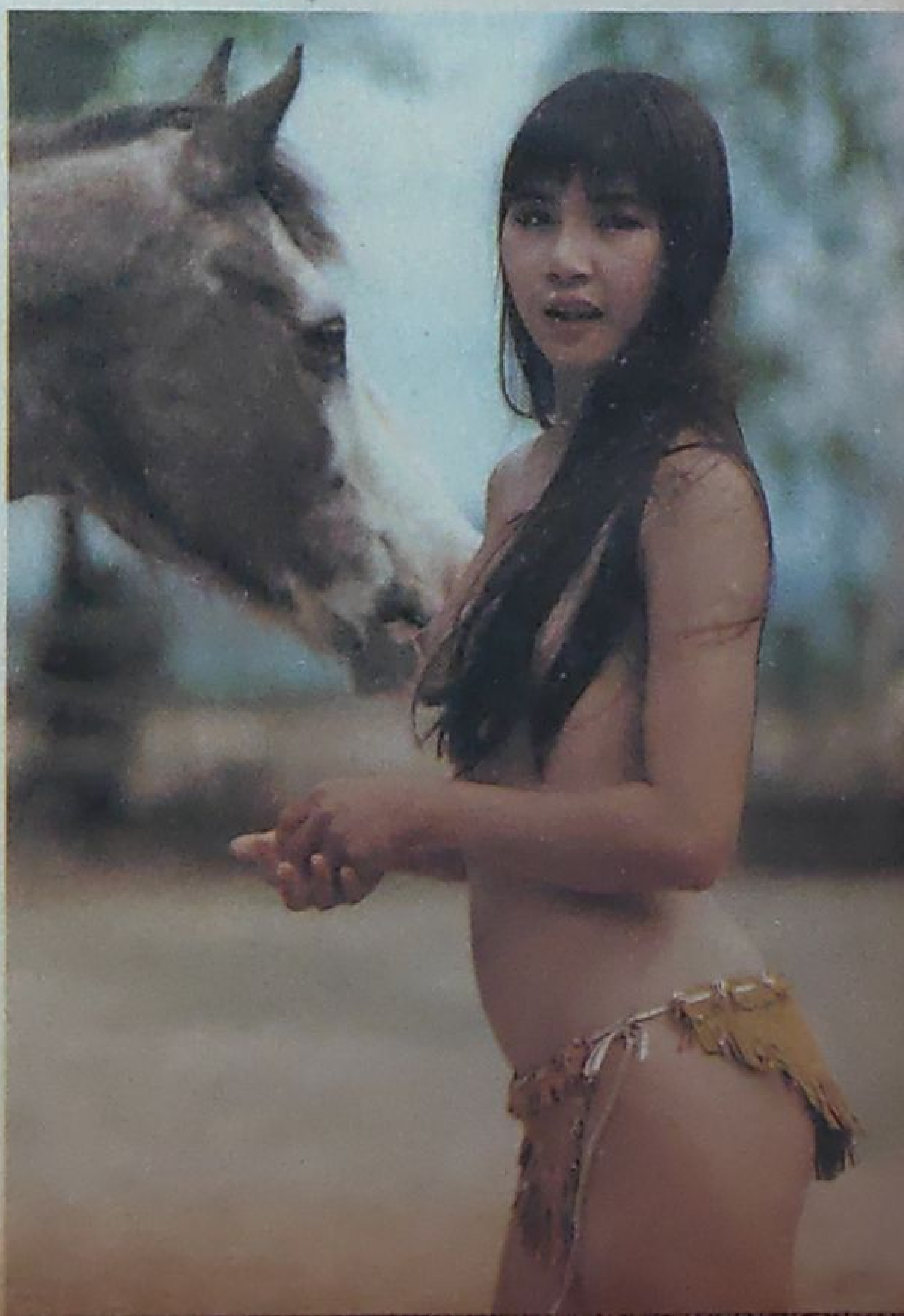

หาว่าไปเที่ยวไปโน่นไปนี่ ซึ่งเป็นนิสัยของผู้หญิง อยากให้แฟนอยู่บ้านเอาใจบ้างบางเวลา

นั่นผมกำลังเปรียบเทียบการเป็นช่างภาพข่าวกับการเป็นช่างภาพนู้ด มันต่างกันไกล เพราะการเป็นช่างภาพนู้ดมีเวลานอนเอาใจสาว ๆ ลุกขึ้นมาก็ถ่ายภาพกัน...ผมหมายความว่าตื่นนอนขึ้นมาก็แต่งตัวแต่งหน้าถ่ายภาพกัน ซึ่งผมใช้ห้องนอนดัดแปลงเป็นสตูดิโอถ่ายภาพ แบบนี้ในภาษานักข่าวตระเวนเมืองเขาเรียกกันว่า '*นอนรับทรัพย์*'

ในเวลาสองปีกว่าที่ผ่านมากับกิจกรรมแสดง *โฟโต้นู้ดโชว์* ตามเล้าจน์ และตามสมาคมการถ่ายภาพสำคัญ ๆ หลายสถาบันของผม มันเป็นผลดีส่งให้นางแบบหลายคนกลายเป็นนางแบบโฆษณาสินค้าดัง ๆ ต่อมาก็ร่ำรวยมีรถขับเชิดหน้า อย่าง *น้องต่าย* สาวนมสดปีนี้ก็ไปเป็นแบบให้*บักบี้* ถ่ายภาพโฆษณา *น้ำมันเหรน* จากนั้นก็มี *น้องแวว น้องเอ๋ น้องกุ้ง น้องปู น้องปลา น้องหลิน น้องเมย์ จิ๊บ แพตตี้*...คนนี้เราเคยรักกันชั่วเวลาหนึ่งเท่านั้น

มันเป็นการรำลึกถึงวันเก่า ๆ ที่ผ่านมา นางแบบสวย ๆ ที่ผ่านเข้ามาทำงานร่วมกันชั่วระยะสั้น ๆ หมดงานก็ผ่านไป ผมยังจดจำทุกสิ่งทุกอย่างได้ดีเสมอ งานถ่ายภาพนู้ดของผมมีความจำเป็นที่จะต้องมีความผูกพันกับสาว ๆ มากหน้าไม่มีวันสิ้นสุด

ฉะนั้นการตัดสินใจจะมีเมียสักคนตอนนี้หรือตอนไหนต้องพิจารณาให้ถ่องแท้ นี่แค่มีไว้เป็นแฟนนอนกอดเล่นในยามเหงาเท่านั้น เราต้องตามเอาใจแม่เจ้าประคุณถึงห้องนอน เวลาใดที่มาเจอผมกำลังเขียนหนังสืออยู่ เธอจะสั่งให้เลิกเขียน รีบโยนดินสอทิ้งแล้วหันไปกอดจูบเธออย่างนั้นดี...จึงจะไม่โดนด่า

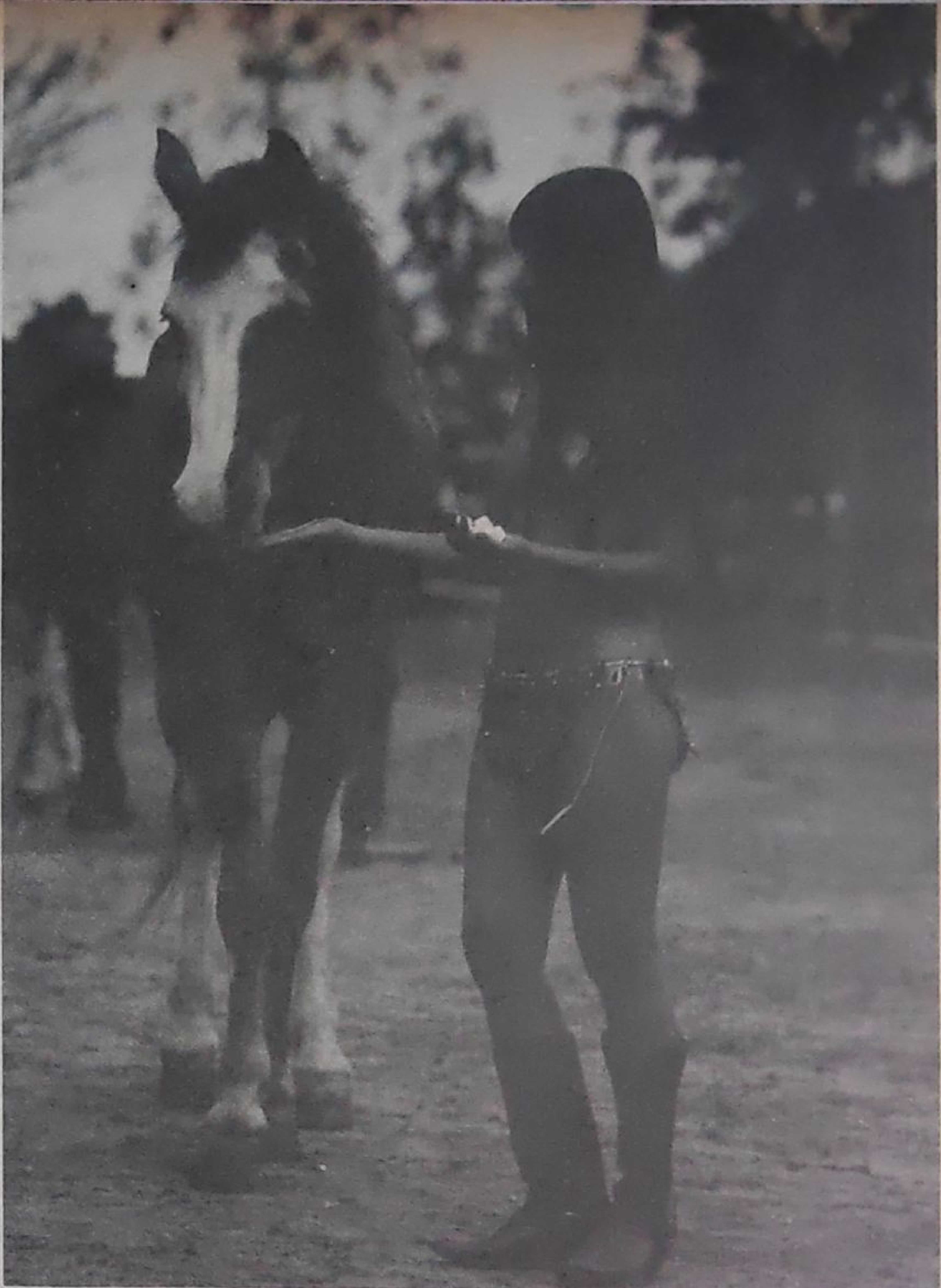
มีเมียเด็ก...เอ๊ย...มีแฟนเด็กเราต้องทำตัวเป็นเด็ก..เพื่อนอย่าคิดว่าตัวเองหัวหงอกแล้วสิ...หมดเลย!

เบื้องหลัง *เปิดลึกเบื้องลับโฟโต้นู้ดโชว์* ในกลุ่มเพื่อนสาว ๆ ของผม บางครั้งเรามีความรักต่อกันบางคราวเราก็อารมณ์เสียใส่กัน บางครั้งเราก็เมาเสียงดัง..ไม่มีสวรรค์ชั้นใดจะสนุกเหมือนกับสวรรค์บนดินอีกแล้ว

ที่ผมพูดมานั้นคือเบื้องหลังเล็ก ๆ น้อย ๆ ของ *โฟโต้นู้ดโชว์* มันเป็นเส้นทางของสาวผู้กล้าหาญเพื่อฟันฝ่าอุปสรรคแห่งความยากจนไปสู่ความสำเร็จในชีวิต มันกลายเป็นแฟชั่นแห่งความสนุกของช่างภาพ และความบันเทิงแห่งสีสัน

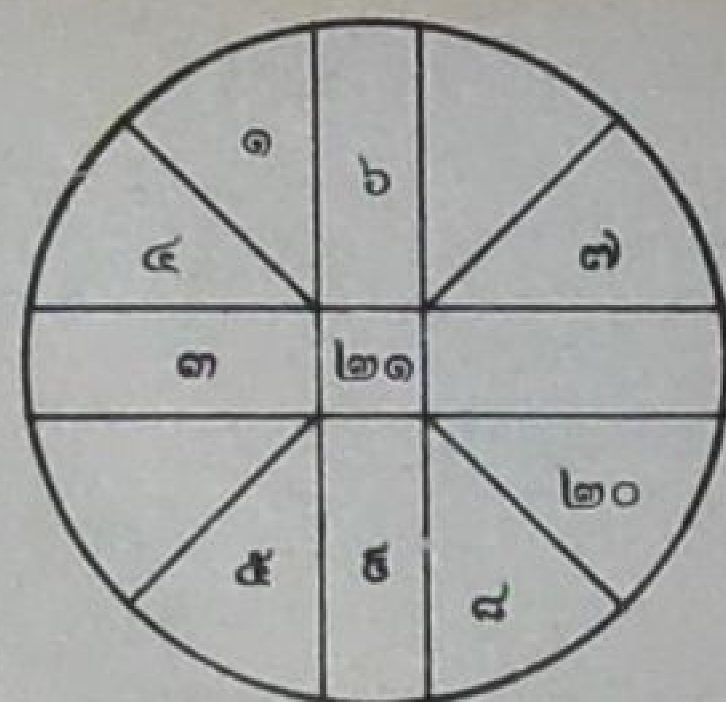
ในขณะที่ผมกำลังเขียนต้นฉบับนี้ที่ห้องพักผู้โดยสารกับ *อรอุมา* และ *อริษา* เพื่อบินไปถ่ายภาพที่ *ขอนแก่น* และจัดแสดง *โฟโต้นู้ดโชว์* ได้เวลาที่ผมจะต้องรีบเดินทาง จึงขอจบเรื่องสนุก ๆ ตอนนี้พักไว้ก่อน

กลับจากโชว์ที่ *ขอนแก่น* แล้วผมจะมาเล่าสู่กันฟังอีกนะครับ

โดย : หมอมุกดา

■ ดวงดาวในช่วงนี้ ไม่เหมาะกับการลงทุน เป็นลักษณะการเสี่ยง การค้าด้านรถยนต์เครื่องจักร จะอ่อนตัวลงบ้าง

พยากรณ์ในช่วง 25 มิถุนายน – 5 กรกฎาคม

● ราศีมังกร

ผู้เกิดวันที่ 16ม.ค. – 12ก.พ.

การเงิน ดาวการเงินยังหมุนเวียนดี เงินตกค้างเก่า ๆ มีโอกาสมาก เงินที่จะรั่วไหลในช่วงนี้หมดไปกับการซื้อหาความสุขด้านสังคม การท่องเที่ยว การเสี่ยงโชคอย่าทุ่มเทยังไม่โปร่งใส

การงาน งานประเภทที่เกี่ยวกับทางด้านบริการ โรงแรม การท่องเที่ยวไม่ค่อยดีนัก ด้านการก่อสร้าง จัดสรรที่ดิน งานซ่อมต่าง ๆ กำลังได้รับผลดี คนที่รอฟังผลการสอบเลื่อนตำแหน่ง ปรับตำแหน่งอย่าหวังผลสูงกำลังสนับสนุนของดวงดาวยังน้อย

ความรัก ดาวอังคารเล็งมาจากจุดคู่ครอง ต้องระวังการขัดแย้ง การโต้เถียง ทะเลาะวิวาทต้องหนักแน่นมาก ๆ ไม่ต้องทำหย่าร้างบ่อยนักจะกลายเป็นหย่าจริง ๆ ไปอย่างน่าเสียดาย

● ราศีกุมภ์

ผู้เกิดวันที่ 13 ก.พ. – 13มี.ค.

การเงิน ทางด้านเกี่ยวกับการพนัน หรือการเล่นหุ้น เป็นช่วงที่ไม่ค่อยดี ไม่ควรลงทุนหนัก ๆ ค่อย ๆ ประคับประคองไปก่อน ขัดสนอย่างไรก็ยังมีเงินนอนนิ่ง ๆ พอให้เกิดความอุ่นใจ

การงาน เพื่อนฝูง ผู้ใหญ่ หัวหน้างานต่าง ๆ ให้ความร่วมมือสนับสนุน เพื่อนฝูงเก่า ๆ ที่จากไปอยู่ต่างจังหวัด ต่างประเทศจะได้พบกัน และเกิดช่องทางการทำงานคล่องตัวขึ้น

ความรัก เป็นความรักที่ค่อนข้างจะใจร้อน วู่วาม ทั้งความรักแบบเก่าหรือแบบใหม่ ก็ไม่ควรรีบร้อนเร่งรัดคำตอบมาก ต้องใจเย็น ๆ แบบช้า ๆ ได้พร้าเล่มงาม

● ราศีมีน

ผู้เกิดวันที่ 14 มี.ค. – 12เม.ย.

การเงิน ได้ง่ายหมดง่าย แบบหาง่ายจ่ายคล่อง จะหมุนขยายวงเงินกู้ไปได้ราบรื่น ดาวเครดิตยังสวย อย่าใช้เพลินก็แล้วกันจะต้องมานั่งคอตกไปอีกนาน

การงาน ติดต่องานอะไรไว้ รอสอบสัมภาษณ์ จังหวะนี้มีดวงดาวช่วยสนับสนุนหลายดวง คนที่ตกงานมานานก็จะได้ทำงาน คิดจะไปเรียนต่อต่างประเทศก็จะสมหวัง

ความรัก เป็นช่วงที่ราบเรียบ คลื่นลมสงบ ไม่ต้องมานั่งโต้เถียง แก้ปัญหา ใครคิดที่จะสารภาพผิดก็น่าจะทำได้ คงจะได้รับการเห็นอก เห็นใจ และให้อภัย

● ราศีเมษ

ผู้เกิดวันที่ 13 เม.ย. – 13พ.ค.

การเงิน ดาวการเงินทับตัวเราอยู่ คิดจะเสี่ยงโชคหาลาภลอยก็เสี่ยงได้ แต่อย่าตั้งความหวังสูงนัก เพราะเงินในจังหวะนี้เป็นเงินที่ต้องออกแรงเหนื่อยก่อนจึงจะได้

การงาน การบุกเบิกงานใหม่ รับตำแหน่งใหม่ จะไม่หนักอกหนักใจอะไรมาก คนที่อยู่เก่า ๆ อยู่เดิมยินดีต้อนรับให้ความร่วมมือ คิดที่จะเปลี่ยนแปลงโยกย้ายงาน หรือเริ่มงานใหม่ ๆ ไม่ควรลังเล

ความรัก จะพบรักแปลกแปลก ๆ หรือในต่างถิ่นต่างแดน อย่าใจเร็วรีบด่วนระวังความรักจะเป็นพิษไปซ้อนกับคนมีอิทธิพล ความสดชื่นจะกลายเป็นความเจ็บปวด

● ราศีพฤษภ

ผู้เกิดวันที่ 14 พ.ค. – 13มิ.ย.

การเงิน เงินช่วงนี้จะคล่องตัวเป็นพิเศษ ตำแหน่งดวงดาวที่อยู่ในจุดการเงินมีพลังสูง เงินที่กำลังคิดและรอคอย หรือกำลังจะเริ่มต้นติดต่อ จัดได้ว่าจะประสพความสำเร็จ

การงาน ปัญหาด้านการงานจะเป็นลักษณะการเปลี่ยนแปลงระบบงานอย่างกะทันหันตั้งตัวไม่ทัน ได้รับคำสั่งโยกย้ายแบบตั้งตัวไม่ติด เป็นคำสั่งที่มาแบบสายฟ้าแลบ และอาจจะโดนคำสั่งเดินทางไปต่างประเทศ

ความรัก ยังไม่ควรยุ่งในเรื่องนี้ สถานการณ์ทางด้านความรักไม่ค่อยจะราบรื่น เป็นความขัดแย้งอุปสรรคมากมาย คนที่มีคู่อยู่แล้วก็อย่าด่วนตัดสินใจชวนกันไปจดทะเบียนหย่าร้าง

● ราศีเมถุน

ผู้เกิดวันที่ 14 มิ.ย.–14ก.ค.

การเงิน ยังหมุนคล่อง จะกู้หรือขยายวงเงินกับธนาคารได้ไม่ติดขัด จะมีเรื่องจ่ายเงินเกี่ยวกับการเดินทางเกี่ยวกับเพศตรงข้าม จะซื้อของกำนัลให้คนรัก ให้คู่ครอง ราคาสูง

การงาน ช่วงนี้ผู้บังคับบัญชา เจ้านายจะมีความเอ็นดูเป็นพิเศษ คิดจะเจรจาขอความช่วยเหลืออะไรควรจะรีบ ๆ เจรจา ก่อนที่ดาวสนับสนุนจะเคลื่อนย้ายไปก่อน คนที่จะคิดขอเงิน พ่อ แม่ พี่น้อง ก็รีบ ๆ ขอ และถ้ามีญาติมาชวนเข้าหุ้นลงหุ้นก็รีบได้จังหวะดี

ความรัก คิดจะออกปากเจรจาขอหมั้น ขอแต่งงาน ก็ควรจะเริ่มเจรจาเสียในระยะนี้ นานไปอาจจะถูกปฏิเสธอย่างคาดไม่ถึง อย่ามัวโลเลอยู่

● ราศีกรกฎ

ผู้เกิดวันที่ 15 ก.ค.–16ส.ค.

การเงิน เป็นช่วงที่รายจ่ายสูง หมุนเงินแทบไม่ทัน เรียกว่าติดปีกบิน ต้องพยายามตั้งสติเอาไว้ก่อนค่อย ๆ แก้ไขก็จะค่อย ๆ ผ่านไปได้ โดนเจ้าหนี้เร่งรัดทวงถามอย่าหนี หันหน้าเจรจา

การงาน ดาวงานเป็นลักษณะประนีประนอม งานมีปัญหาอะไรที่หนักๆ มาก็จะมาแก้ไขเจรจาตกลงกันได้ คนที่ทำงานรับเหมาส่งงานไม่ทัน จะถูกปรับแบบหนัก ๆ อย่าท้อแท้เสียใจมีทางเจรจาได้

ความรัก จิตใจช่วงนี้ไม่ค่อยเกิดอารมณ์โรแมนติคอะไรเลย สมองยุ่งเรื่องงาน เครียดเรื่องงาน อย่าปล่อยให้งานมากระทบกับเรื่องรักมากเกินไป อาจจะถึงเลิกรากัน

● ราศีสิงห์

ผู้เกิดวันที่ 17 ส.ค.–16ก.ย.

การเงิน เป็นจังหวะที่ได้เงินจากสลากลอย จากการเสี่ยงโชคและเงินค่าคอมมิชชั่น เป็นนายหน้าค้าที่ดินและอื่น ๆ เป็นช่วงที่ดวงดาวของการเงินส่งผลให้เงินได้ง่ายแต่ก็จ่ายคล่อง

การงาน เป็นช่วงของการเปลี่ยนแปลง คนที่รอคิวจะโยกย้ายก็จะได้ย้าย หรืออาจจะได้รับคำสั่งย้ายแบบกะทันหัน บางรายอาจจะไม่พอใจนายจ้างยื่นใบลาออกแบบไม่ต้องคิด และนายจ้างก็อาจจะไม่พอใจไล่ลูกจ้างออกง่าย ๆ เป็นลักษณะที่ต้องระวัง รักษาอารมณ์ไว้ก่อน

ความรัก ดาวความรักเป็นลักษณะที่มั่นคง ไม่คิดจะเปลี่ยนใจ มีโอกาสจะพบรักกับเพื่อนเก่า ๆ ที่จากกันไปนาน ๆ พอพบเห็นหน้าความรักจะเกิดแบบบุพเพสันนิวาส

● ราศีกันย์

ผู้เกิดวันที่ 17 ก.ย.–16ต.ค.

การเงิน ดวงการเงินไปสู่มุมอับ การทวงถามเรื่องเงินจะมีอุปสรรค และการทวงหนี้สินก็จะขอผลัดขอเลื่อน ต้องทำใจไว้ก่อนอย่าหวังอะไรในเรื่องของการเงินมาก

การงาน ด้านงานเป็นลักษณะเรียบ ๆ เป็นไปตามขั้นตอน คนที่จะกำลังเตรียมสอบเลื่อนขั้น เลื่อนตำแหน่งอย่าคิดว่า จะมีคนช่วย ต้องช่วยตัวเองและมั่นใจตัวเราเอง

ความรัก ดาวความรักยังอ่อนอยู่ ผู้ใหญ่ยังไม่คิดที่จะอนุมัติ ใครที่คิดจะไปสู่ขอคนรักต้องเคลียร์ให้ดีอาจจะหน้าแตกเอาง่าย ๆ

● ราศีตุลย์

ผู้เกิดวันที่ 17 ต.ค.–15พ.ย.

การเงิน เป็นลักษณะดาวลม กับ ไฟ เล็งกัน ใช้จ่ายเงินอย่างค่อนข้างที่จะไม่มีเวลาคิด เวลาไตร่ตรองเงินหมุนเข้าหมุนออกพยายามอย่าหมุนออก หรือเพิ่มรายจ่าย จะยุ่งยากภายหลัง

การงาน ดวงดาวค่อนข้างปลอดโปร่ง มีคนช่วยเหลือทั้งลูกน้อง ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา และด้านเจ้านายก็สนับสนุน เป็นช่วงที่รู้สึกจะสบายอกสบายใจเป็นพิเศษ

ความรัก ค่อนข้างจะโลเล แบบอยากอยู่เป็นโสดและบางครั้งก็อยากแต่งจะคิดสับสนในลักษณะนี้ไปตลอดเดือน

● ราศีพิจิก

ผู้เกิดวันที่ 16 พ.ย.–15ธ.ค.

การเงิน จะมีเงินเข้ามาตามที่เราคิด ช่วงนี้การเงินจะลื่นดีมาก มีดาวช่วยทำให้ลื่น จะหมุน จะกู้ จะขยายวงเงินอย่างไร ก็ควรรีบจัดทำ ทางด้านการเสี่ยงโชคก็เหมาะที่จะได้เงินสลากลอย

การงาน งานเก่างานเดิม กำลังจะได้รับผล ไม่ควรริเริ่มงานใหม่ ๆ ควรจะปรับปรุงเรื่องเก่า งานเก่าจะเป็นประโยชน์ กว่าดาวเก่ากำลังจะโดดเด่น มีอิทธิพลในทางบวก ควรจะต้องรอผลเสียก่อน

ความรัก ดาวคู่ศัตรูกำลังเล็งกันอยู่ ทำให้มีเรื่องต้องจากต้องแยกกับคนรัก คู่ครอง จากไปโดยหน้าที่การงานในช่วงนี้ก็จัดว่าดวงดี อย่าจากแบบเลิกรักกัน หย่าร้างกัน

● ราศีธนู

ผู้เกิดวันที่ 16 ธ.ค.–15ม.ค.

การเงิน จะมีการหมุนแบบจับแพะชนแกะ ยังพอหมุนได้แต่ก็เหนื่อยสมองหน่อย ที่เรียกว่าหัวปั่น กันระยะหนึ่ง พยายามปั่นให้ดีอย่าให้พลาดเพราะถ้าพลาดหาคนช่วยยากหน่อย

การงาน ดาวพฤหัสยังอยู่ในจุดการงาน ผู้ใหญ่กำลังมองหาช่องทางที่จะเลื่อน และปรับตำแหน่งให้สูงขึ้นบางรายก็จะมีผู้ใหญ่มาชักชวนให้ไปทำงานใกล้ชิด หรือเดินทางไปดูงานในต่างประเทศกับผู้ใหญ่

ความรัก ยังไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ยังเรียบ ๆ ผู้ใหญ่ยังสนับสนุน คิดจะแต่งงานก็ไม่มีอุปสรรค คนที่มีคู่ก็จะปรึกษาหารือเรื่องเงิน เรื่องงานกันได้ดีเป็นพิเศษ

★ เรียนคุณนพดล

ผมคนหนึ่งละที่เป็นขาประจำหนังสือของคุณมานาน แต่ระยะหลังนี้ไม่ค่อยได้ซื้อ เพราะงบประมาณมีน้อย และอีกอย่างหนึ่งคือ ตอนนี้สุขภาพผมมันไม่ค่อยดี ผมเคยสั่งซื้อรูปลับเฉพาะของนางแบบหลายคนด้วย แต่ครั้งหลังสุดนี่..รู้สึกว่ายังไม่ได้รับรูปเลย (*เพ็ญพักตร์ 99* นางแบบคือ *สุปราณี บุญมั่นคง*) ผมสั่งซื้อไป 2 ชุดด้วยกัน

คุณอาจแปลกใจไม่น้อยที่อยู่ ๆ ก็มีคนส่งหนังสือกลับมาให้ คือว่า ที่ผมทำแบบนี้ก็เพราะเห็นว่า เป็นทางออกที่ดีที่สุดแล้ว ดีกว่าเผาหรือเก็บเอาไว้เฉย ๆ โดยไม่ได้ประโยชน์อะไร (เพราะเริ่มด้านชาแล้ว) จะเอาไปบริจาคที่ไหนก็ไม่ได้ ก็เห็นจะมีอยู่ทางเดียว คือ ส่งกลับไปยังแหล่งที่มา พร้อมกันนี้ผมได้ส่งหนังสือยี่ห้ออื่นมาให้คุณพิจารณาเพื่อปรับปรุงแก้ไขหนังสือของคุณด้วย

ผมอยากให้คุณปรับปรุงแก้ไขหนังสือ *เพ็ญพักตร์ เอ็กซ์ตร้า* ให้มันคุ้มกับราคาสักหน่อย คือ ตอนแรกที่ซื้อหนังสือเล่มนี้ เห็นว่ามันคงคุ้มกับราคา แต่พอซื้อมาแล้วก็ไม่เห็นว่ามันจะแตกต่างกับ *เพ็ญพักตร์ ธรรมดา* เลย ไม่คุ้มกันเลย

ตอนนี้ผมเลยงดซื้อหนังสือของคุณสักระยะหนึ่งก่อน เอาไว้ตอนที่หนังสือแบบนี้ในประเทศไทยจะมีสิทธิเสรีภาพเหมือนกับ *เพลย์บอย* ใน *ฮ่องกง* หรือ *ญี่ปุ่น* ก่อนแล้วกัน แม้จะเป็นความหวังที่เลือนลางผมก็จะรอ

ปล.อยากให้คุณเก็บรวบรวมภาพของ *สาวไทยในฮ่องกง 97* ไว้เป็นอัลบั้ม หรือเป็นเล่มไว้บ้าง ผมคิดว่าคงมีคนสนใจที่จะสั่งซื้อกันเยอะ

★ แฟนหนังสือคนหนึ่ง

เรื่องภาพชุดของ สุปราณี บุญมั่นคง นางแบบสาวของ เพ็ญพักตร์ ฉบับที่ 99 นั้น เชื่อว่าคุณคงได้รับไปเรียบร้อย...และนานแล้ว--ผมคงต้องขอขอบคุณสำหรับหนังสือที่คุณจัดส่งมาให้เป็นอย่างมาก และจัดแจงแจกจ่ายไปให้แก่สถานที่ต่าง ๆ ที่เคยแจ้งความจำนง ขอหนังสือมาไปเรียบร้อยแล้ว หวังว่า สิ่งต่าง ๆ ที่ผมกระทำไปและเป็นผลดีจงส่งผลถึงคุณด้วย

ทีนี้ มาถึงเรื่องหลัก ที่ผมเชื่อเหลือเกินว่า...คุณคงต้องการคำตอบเป็นอย่างมากเลยทีเดียว ถึงแม้คุณจะประกาศออกมาว่า--จะไม่อ่านหนังสือแทบทุกเล่มในเครือของ เพ็ญพักตร์ แล้วก็ตามที

การทำหนังสือนั้น..ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย และถ้าจะทำหนังสือให้ดี..ก็เป็นเรื่องยากเข้าไปใหญ่--ผมว่า คนทำหนังสือที่อยู่ในแวดวงนี้จะเข้าใจเป็นอย่างดีว่าการทำหนังสือนู้ดในบ้านเรานั้นมีความยากมากเพียงใด มีปัญหามากแค่ไหน ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นอยู่อย่างปัจจุบันในบ้านเมืองเรานั้นไม่ได้เอื้ออำนวยต่อการทำเลยแม้แต่น้อย

สำหรับการทำงานสร้างสรรค์ เพ็ญพักตร์ และ เพ็ญพักตร์ เอ็กซ์ตร้า ขึ้นมานั้น ผมและทีมงานทุก ๆ คนยึดถืออยู่เสมอกับคำว่า ' พยายาม ' ที่จะสร้างงานให้ออกมา ' มีคุณภาพ ' มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยระลึกนึกถึงอยู่ตลอดเวลาว่า...สิ่งใดที่ทำให้นักอ่านพึงพอใจได้ เราจะทำ!

เมื่อผลงานออกมาสู่สายตานักอ่านแล้ว ดี หรือ ไม่ดี นักอ่านจะเป็นผู้ตัดสินเอง ซึ่งจำนวนนักอ่านก็มีมากมายหลายท่าน ความชอบพอก็คงจะแตกต่างกันไป...สุดแท้แต่ใครจะชอบอะไร...มากน้อยแค่ไหน? และโดยความเป็นคนทำหนังสือนั้นย่อมเป็นธรรมดาที่เราต้องพยายามทำให้คนที่อ่านชื่นชอบ...มากกว่าที่จะไม่ชอบ เพราะถ้ามีนักอ่านชอบมากกว่าไม่ชอบ...ย่อมหมายถึงการยืนอยู่ได้ในยุทธจักรหนังสือย่อมมีมากไปตามจำนวน

ผมเองไม่อาจออกตัวปฏิเสธสิ่งที่คุณคิดได้...ว่าไม่จริง แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นผมแค่ขอบอกว่าคนเรานานาจิตตัง มีทั้งชอบและไม่ชอบ ผมและทีมงานก็เป็นมนุษย์ธรรมดาที่ปรารถนาให้งานที่เราทำออกไปดีเท่าที่จะดีได้ ซึ่งนักอ่านมากมายหลายท่านอาจชื่นชอบ แต่ก็ต้องมีนักอ่านบางท่านไม่ชอบ...ตรงนี้เราจึงไม่สามารถจะบังคับได้ว่า--ไม่ชอบไม่ได้นะ...ต้องชอบ

มีอยู่อย่างนึงที่ผมรู้สึกเสียใจแทนคุณอยู่นิดหนึ่งก็คือ สิ่งที่คุณรอคอยนั้น...คงใช้เวลาอีกยาวนานเลยทีเดียว กว่าที่บ้านเมืองเราจะยอมรับได้ว่า หนังสือนู้ด และ ภาพผู้หญิงเปลือย นั้น เป็นเรื่องของ ศิลปะ และ ความสวยงาม ฉะนั้น กว่าคนทำหนังสือนู้ดในบ้านเราจะทำหนังสือนู้ดแบบ เพลย์บอย หรือ เพ้นท์เฮ้าส์ ได้ คงอีกนานโขเลยทีเดียว

สุดท้ายผมต้องขอโทษคุณด้วยที่ใช้นามปากกาให้คุณว่า แฟนหนังสือคนหนึ่ง เนื่องจากผมอ่านลายเซ็นของคุณไม่ออกจริง ๆ

น พ ด ล

ขวัญภิรมย์ หลีน

อีกครั้งเถอะน่า

นักอ่านหลายท่านอาจร้อง..ว้า หรือว่าร้อง..ว้าว..ว..ว คนทำคอลัมน์อย่างผมก็ไม่อาจรู้ได้ เนื่องจากแต่ละคนก็มีความคิดกันไปคนละอย่างแตกต่างกันไป บางคนอาจจะชอบและต้องการดูสิ่งวับ ๆ แวม ๆ ที่อยู่ในเรือนร่างของดารา-นางแบบสาวคนนี้ไม่สร่าง..ไม่ว่าจะเป็นกี่ครั้งกี่หนก็ตาม แต่บางคนก็อาจจะไม่อยากดูบ่อยครั้งเท่าไหร่นัก เพราะแค่ครั้งหรือสองครั้งก็หอมปากหอมคอพออยู่แล้ว

แต่ในหน้าที่ของคนทำหนังสือนู้ดที่ดีคนหนึ่ง เมื่อมีของดีหลุดมา..ก็ต้องนำมาฝากให้บรรดามิตรรักนักอ่านได้ดูกันอย่างถ้วนทั่ว ใช่ว่าจะเก็บงำเอาไว้ดูคนเดียวให้เสียว

หัวใจเล่น ๆ ทั้งในห้องนอนและห้องน้ำ--เนื่องจากภาพวับ ๆ แวม ๆ เหล่านี้ แม้จะไม่เห็นเข้าไปลึกถึงไหน ๆ ก็ทำให้ซู่ซ่าหัวจิตหัวใจได้ไม่น้อยเลยทีเดียว โดยเฉพาะภาพของดารา-นางแบบสาว ๆ ที่โด่งดังในแวดวงมายาบ้านเราอย่าง *ขวัญภิรมย์ หลิน* หรือ *สาวขวัญ* อนงค์นี้..ที่มีดีกรีเป็นถึง นางเอกหนัง,นางแบบแฟชั่น และนางแบบปฏิทินนู้ดชื่อดังของ *-คิงเห็ค*

ภาพชุดนี้ของเธอ เป็นการถ่ายให้กับ หนังสือสไตล์แฟชั่น ที่มีเรื่องราวออกจะเซอร์ ๆ นิด ๆ หลายสิ่งหลายอย่างเห็นแล้วก็ให้รู้สึกชื่นอก-ชื่นใจไปไม่น้อยเลยทีเดียว

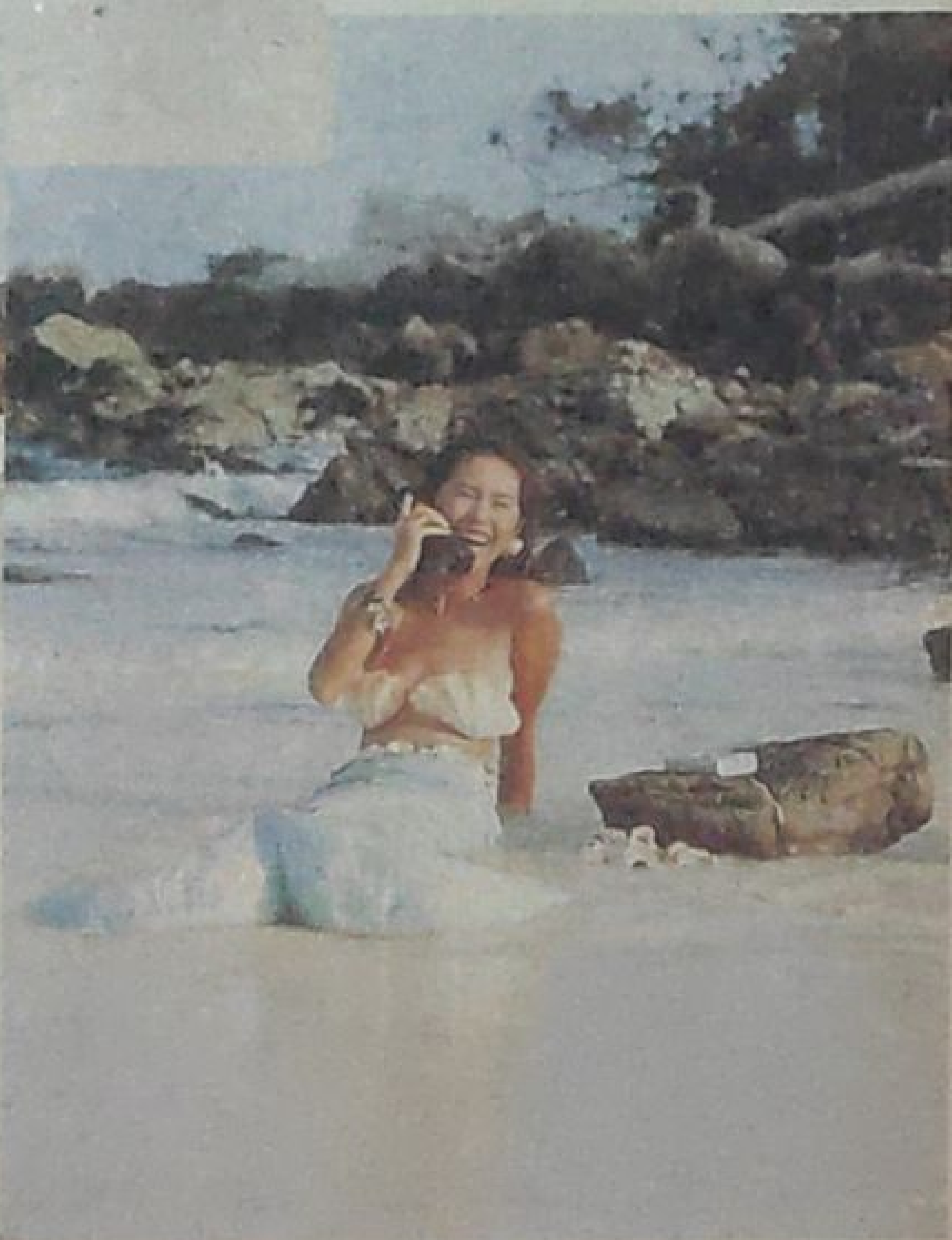
เออ--มาถึงตอนนี้อยากจะรู้เหมือนกันว่า นางแบบหลายต่อหลายคนที่ยอมลงทุน

เปิดผ้าให้ *หนังสือแฟชั่น* หลายเล่มหลายฉบับเขาถ่ายกันโครม ๆ น่ะ..มันผิดแผกแตกต่างกับการที่จะยอมเป็น *'นางแบบนู้ด'* ให้กับหนังสือนู้ด ที่มีลักษณะการถ่ายภาพที่สวยงาม...เน้นความมีศิลปะตรงไหนนะ?

เอ้า..สาวไหนรู้ช่วยตอบทีเร็ว..ว..ว

